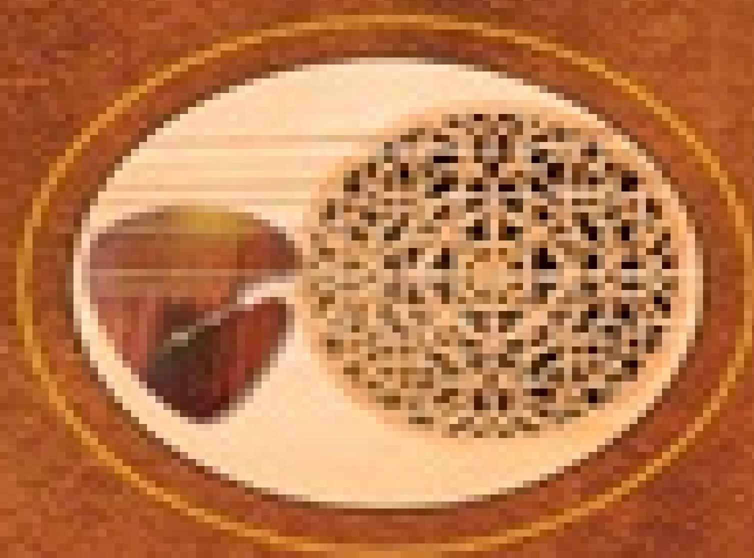
KIRIK MIZRAP

M. Fethullah Gülen

KIRIK MIZRAP

M.Fethullah Gülen

Dijital ISBN
978-975-315-530-4

Yayın Numarası
414

Aralık - 2011

Nil Yayınları
Bulgurlu Mahallesi Bağcılar Caddesi No:1
Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 522 11 44 Faks: (0216) 522 11 78
www.nil.com.tr

Varlığımın remzi, Muhterem Babam
Râmiz Hocaefendi'ye ithaf olunur.

KIRIK MIZRAP

Diriltici nefesin sonsuzluk bestesi.. Onda zaman geçip gitmez, mânâ pörsümez ve “bütün” yekpare sevgiyi bir iffet gibi muhafaza eder. O, her türlü mukayese ve nispetlerin eridiği, aşk ve sevginin yıldızlı bir uykuya daldığı, sarahatlerin serbest oyunlarını denediği ve ışığın gölgeler mahbesinde ölümsüzleştiği bir vuzuhtur. Düşünce onda tecridin imbiğinden geçerken kristalleşir ve renkle, ışıkla dolu bir âvize hâline gelir. İdrak üstü bir incelikle zekâya ve onunla uzvîleşen his ve duyguya ürperti veren bu sese Cibril kendi nefesinin rengini ve kanat çırpıp duran ilhâmın soluklarını katar ve artık o ledün âleminin şeffaf bir dalı, bir uzantısı olur. Zaten vuzuh da budur. “Neden?”, “Niçin?” ve “Nasıl?”, iç ve dış âhenk bütünlüğü içinde ve “Hikmet”i kucaklayan bir üslûpla onda cevap bulur. O kıvılcımlar ma’rekidir. Ancak dizginler iradenin elindedir.

Dâvâ şuuru, metafizik bir netlikle rüyalaşır ve insan onda asil bir sükûnla hedefe yaklaşan zirvedeki ruhların ayak seslerini duyar. Hülyaların özünü bahar kokusu sarar ve ümit denen eller fecrin altın saçlarını okşar. Müjdenin lacivert bakışlarındaki huzur veren renk cümbüşü “Kırık Mızrap”ta efsaneleşerek erir ve bir sızıntı ve reşha hâline gelir. Hiçlik ve yokluğu itirafta mayalanan varlık şefkat ve tefekkür hatveleriyle zirveleşir ve bu zümrütten tepede insanın önüne bir şehrah açılır. Bir yol ki parke taşı yıldızlardır. Sonunda ise Mutlak Sevgili’ye kavuşmak vardır.

Cennet yolculuğuna çıkmış deha, zaman asimetrisindeki realiteleri kavrayarak bizi elimizden tutar, ışıktan kollarıyla kucaklar ve kapalı fânustaki sırlar menşûruna getirir. Orada mâzi hazân görmüş yaprak kadar ürkek, istikbal ise yüzüne zift püskürtülmüş bir kara deliktir. Bir kaşık çalsan irfanının dibi görünecek olanların yapacağı hiçbir şey yoktur. Şafaklar tüllenirken birden her şey değişir. Ateşten sîneler güneşe fer verir. Bahar, geçmeyen bir iklim hâline gelir. İstikbalin yüzünde tebessüm goncası açar. Işık süvarileri şahlanır, coşar. Ama hayat zıtların bayramıdır. Günler Rahman elinde çevrilip durmaktadır. Deha, sabrın altın bağında huzur sunmaktadır. Bu sırlar menşûrunda o, Hızır’la kol koladır.

Sonsuzluk mesajı.. sancılı tecrübeler.. fânide bekâ arama cehdinin amansız kavgası.. hakikatlerin çıplak dünyası.. ızdırabın tebessüm eden çehresi.. şişeyi taşa çaldıran hayret kuşağı.. görülmeyene göz kırpma ve nağmeyi terennüm edilmeden dinleme.. gizli bir el tarafından göze çekilen sürme veya nâtıkaya vurulan düğümü çözme.. beynin her zerresine bir güneş yerleştirme ve tefekkürün mahrem odasında meleklerle halvete girme.. tebliğ ve telkini

aksiyonla şekillendirme ve ölü gönüllere hayat üfleme... İşte şiir ve şiirde gâye!.

Kırık Mızrap bir sistem ve bir ekoldür. Müntesipleri, onun şiir dünyasında, daha nice tekevvünler müşâhede edecektir. Ancak bu tekevvün, zaman aşımına uğramayan her şiirin ortak yönüdür. Çünkü hakikî şiir her an ebed kadar yeni kalabilen şiirdir. Her devrin insanı ona, “zengin bir madene döner gibi” dönecektir.

Nil Yayınları

DAR BİR AÇIDAN ŞİİR [1]

Şiir gönül, his ve duyguların diliyle, insan gerçeği ve özünün; onun aşk, heyecan, tasa, keder ve sevinçlerinin; varlık ve ötesini duyuş, seziş ve değerlendirmelerinin açık-kapalı, doğrudan doğruya veya dolaylı yollarla sesi, sözü ve ifadesidir. Değişik bir zaviyeden ona, gönlün, eşya ve hâdiseleri kendince duyması; hissin, kendince yorumlaması; insan ve kâinatın, perde önü, perde arkası itibarıyla vicdan vasıtasıyla hususî değerlendirilmesi; şuur ve idrakin de, kendi gerçek fonksiyonlarına rağmen, bu duyuş, seziş ve değerlendirmeleri, bazen şöyle-böyle vâkı'a uygunluk içinde, bazen de hayal ve tasavvurların yedeğinde yorumlayıp seslendirmesi de diyebiliriz. Herkesin vicdan ufku, gönül enginliği, his zenginliği farklı farklı olduğundan; duygu, düşünce derinliği, varlık ve hâdiselere bakış zaviyesi, duyup hissettiklerini yorumlaması, üslûbu, sözü ve nağmelerinin de farklı farklı olacağı tabiîdir.

Evet, eğer bazı kimseler varlığın perde arkasından habersiz, bazıları vicdanın dilini anlamıyor, bazıları akılları gözlerine inmiş de maddeden başka bir şey göremiyor, bazıları da kendi iç âlemlerinin cahili ise, öylelerinin, anlamlı-anlamsız pek çok ses ve sözünün olacağı açıktır. Zira, bu gruplardan herhangi birine dahil olan bir fert, kendi iç âlemindeki ihsaslarını söyleyecek, vicdanında oluşup tasavvur ve tahayyüllerine yayılan, sonra hususî şekilde gelip onun duygularına vuran –bu hususta değişik inanç, kanaat ve kültürlerin tesiri büyüktür– iç resim ve tasarılarını dile getirecektir ki, bu da, tek bir nesne, tek bir mânâ, tek bir mazmunun pek çok şekillerde resimlendirilmesi demektir.

Evet, eğer bir şair, bile bile kendi inanç, kanaat, düşünce ve bakış zaviyesine ters fanteziler peşinde koşmuyorsa o, bir şey yazmak, bir şey söylemek için ağzını her açtığında kendi iç dünyasını ortaya koyar ve kendi duygularını, kendi düşüncelerini, kendi inançlarını, kendi kanaatlerini söyler. Aslında, diğer bütün sanat dalları adına da aynı şeyleri ifade etmek mümkündür.

Bu itibarla da diyebiliriz ki, şiirin esası 'kelâm-ı nefsî'ye dayanır ve kendi sesiyle terennüm edildiği yerde o, tamamen insanın gönlü ve duygularıdır; bundan dolayı, onun dışarıya vuruşu da farklı farklıdır.

Bu dışarıya vuruş bazen, dizi dizi sözler, bazen birkaç damla hikmet, bazen köpüren bir sevinç veya simsiyah bir keder, bazen bir demet aşk u şevk, bazen doludizgin bir hamaset, bazen buruksu bir gurbet, bazen pürneşe bir vuslat, bazen de bunların birkaçını birden aksettiren çok renkli beyanlarla olabilir. Ne olursa olsun şiirde esas; mazmun, mânâ ve mefhumların önce insanın iç derinliklerinde buğu buğu buharlaşıp 'çiy' noktasına ulaşması, sonra da

dupduru yağmur damlacıkları gibi sözcükler hâlinde sayfaların bağrına dökülmesidir. Aksine, insanın gönlünde doğup bulutlar gibi yükselerek semavîleşmeyen mazmun ve mefhumlardan meydana getirilmiş nazımlar şiir değil, yapmacık sözlerdir ve her biri birer iç 'çelişki' ifadesidir. Evet, vicdanın sesi olarak insanın ruhunda şekillenmeyen sesler, sözler, çok süslü ve sanatlı da olsalar, hatta zâhirî derinlikleriyle başları da döndürseler, yine kof sayılırlar.

Mükemmel bir şiirin mükemmeliyeti, dile-dudağa hatta dimağa bağlı yanlarıyla değil; gönlün sesi, vicdanın nağmeleri ve şairin inanç, kanaat, düşünce ufku ve yorumlarının akisleri olması itibarıyladır. İyi bir şair, sözlerini dil ufku itibarıyla değil, iç duyuş, seziş, aşk, heyecan ve yorumlamalar olarak ortaya koyar.. evet o, açık-kapalı kendi iç derinliklerine tercüman olabildiği ölçüde samimî, duygu ve düşüncelerini ifadede de tenakuzdan (çelişki) uzak ve riyasızdır. Her tasavvur ve tahayyülünü vicdanî tecessüs ve tefahhuslarına bağlayan böyle biri, duygu, düşünce ve sezilerini seslendirmede –bazen kısmî farklılaşmalar söz konusu olsa da– üslûbunda her zaman bir temâdî içindedir; tizinde de pesinde de hemen her zaman aynı makamın kurallarına göre hareket eder ve bir mânâda hep aynı notaya bağımlı kalır.

Aslında şiir, vicdanın takdir, tesvid ve tebyizlerinden çıkan bir sözdür, dil değil; ama o, dil için önemli bir neşv ü nema zemini teşkil eder. Bazen ifade açısından müphem, muğlak bir hâl aldığı da olabilir; ne var ki o, söz olarak hemen her zaman açıklardan açıktır ve muhteva zenginliğiyle de zaman üstüdür.

Şiir; insan, kâinat ve Yaratıcı'dan bir kelâm, bir tasavvuf, bir felsefe gibi bahsetmez; o, tıpkı rüyalarda olduğu gibi, mânâları, mazmunları berzahî levhalar ve motifler şeklinde resimlendirir. Tabirini de değişik takdirlerin yorumlamalarındaki genişliğe bırakır. Bir şairin herhangi bir nesne hakkındaki tasavvur, tahayyül ve yorumları, başkalarının aynı varlık hakkındaki mütalaalarına uysun-uymasın, referans çerçevesi onun kendi ihsaslarıdır ve o, duygularını hep böyle bir 'algılama'ya bağlı olarak diline ve kalemine fısıldar. Bir şair için söz konusu olan bu iç ihsas, değerlendirme ve ifade, şiirin tahlilcisi ve yorumcusu için de bahis mevzuudur. Sözlerin enginlik ve esnekliği yorumcunun düşünce, kanaat, kültür farklılığına bağlı esneticiliğiyle farklı bir sese ve söze dönüşebilir; dönüşmüştür de. Pek çok insan ve düşüncenin, birbirine zıt belli çevrelerce, farklı yorumlarla birer kudsî me'haz gibi değerlendirilmesi bunun açık örneklerindendir. Bu itibarla da diyebiliriz ki, yazdığı bir şiirde şair kendini, kendi iç dünyasını ifade ettiği gibi, bir mânâda, yorumcu ve tahlilcinin de önemli bir referansı, yine kendi düşüncesi, kendi kanaatleri ve kendi kültürüdür. Bu, herkes için her zaman böyle olmasa da,

çoğunlukla böyle olduğunda şüphe yoktur.

Aslında bunun böyle olmasının da yadırganmaması lâzımdır; yadırganması bir yana, eğer sözün iffeti, ismeti, şerefi, gönlün sesi soluğu olmasıyla mebsuten mütenasip (doğru orantılı) ise –ki öyledir– böyle olması makbul ve yararlı bile görülebilir. Zira şiir; gönül, his ve duyguların diliyle insanın kendini, varlığı, varlık ötesini ve ihsaslarını anlatmasının bir diğer unvanıdır.. ve bu, aynı zamanda hakikî şiirin önemli bir yanını ifade eder. Onun en az bunun kadar ehemmiyetli diğer yanına gelince, o da; gönül ve duygulardan kopup gelen bu seslerin, insanı, aşk ve güzellik konularında nefsanî ve cismanî gayyalara çekmemesi; hakikatleri ifade adına bâtılı tasvir ederek zihinleri kirletmemesi; fantezilere girerek ya da hep garip şeyleri takip ederek ve ele aldığı konuları abartarak, okuyucu, dinleyici avlamaya kalkışmaması; düşündürücü görünme mülâhazasıyla her mevzuda sun'î iğlâk ve iphamlarla konuları anlaşılmaz hâle getirmemesi… gibi hususlardır. İyi bir şiirde söz, güzellikte tecrit endamlı; aşk da bütün güzelliklerin temel kaynağına duyulan iştiyak esintili olmalı; ayrıca, varlığın yorumlanmasında da, her nesneyi harika bir sanat eseri olarak görüp, gerçek sahibine bağlayıcı bir üslûp takip edilmelidir ki; bunları, şiirin iffet, ismet ve hususiyetinin ana unsurları kabul edebiliriz.

Dille münasebeti yalan, mübalâğa, bâtılı tasvir; hayalle alâkası, fısk, müstehcenlik tasviri ve şehevî hisleri şahlandıran resimler; şuur ve idrakle irtibatı da çarpık ideolojilere zangoçluk yapmak olan bir şiir, şiir değildir. Şiir adına böyle kirli bir üslûpla ortaya konan söz dizileri, ister hakikatin sırf deneme ve gözleme yoluyla elde edilebileceğine inanan felsefî akımla (pozitivizm) şöyle-böyle irtibatlandırılsın; ister, her şeyin akılla izah edilip kavranabileceğini düşünen felsefî sisteme (rasyonalizm) bağlansın; ister, her şeyi hayal ve hassasiyette gören sanat telakkisine (romantizm) dayandırılsın; ister, bütün mülâhazaları koyu bir tabiatperestlik anlayışı (natüralizm) üzerine temellendirsin; ister, aklın zâhirî nazarında eksik-gedik her şeyi olduğu gibi tasvir etmeyi esas alan cereyan (realizm) üzerine oturtulsun; ister, gerçeküstücülük (sürrealizm) gibi telakkilerle merak-âver bir yol izlensin; ister, fikir dışında objektif hiçbir şey olmadığını ileri süren sanat akımının (idealizm) sesi-soluğu olma yolu takip edilsin; ister, tabiat şekillerini olduğu gibi tasvir yerine, her şeyde hendesî yaklaşımı esas alan düşünce (kübizm) eksenine bağlı kalınsın ve isterse daha başka cereyanlar çizgisinde veya onların yakınındaki farklı mülâhazaların güdümünde kalınsın, gerçek şiir, insan duygularının ihsası; gönüllerin kendilerine mahsus sesi; insan-kâinat-Allah arasındaki münasebetin –açık, kapalı– güftesi, bestesi, mûsıkîsi; seradan Süreyya'ya ihata edebildiğimiz hakikatlerin, onları ayrı ayrı işaretleyen birer

gölgesi; eşyanın duygularımıza, düşüncelerimize akseden izdüşümünün sözcük çerçeveli bir fotoğrafı; aşklarımızın, heyecanlarımızın değişik tellerden kalbî birer nağmesi; iman, ümit, azim, güzellik, aşk, vuslat ve iştiyaklarımızın da bir güldestesidir.

Bu mülâhazalar, referansları sağlam olan şiire ait hususiyetlerdir ve herhangi bir abartı da söz konusu değildir. Kur'ân, gerçek kaynağını bulup ona bağlanamamış bir şairi, dolayısıyla da böyle bir şairin şiirini, *"Şairlere gelince, onların arkasına sadece sapkınlar ve çapkınlar takılırlar. Görmez misin, onların değişik vadilerde* –hakikî şiirin esasları üzerine temellendirilememiş; yukarıda işaret edip geçtiğimiz farklı cereyanların zâhirine takılıp kalma kastedilmiş olabilir. O dönemde bu cereyanların henüz ortaya çıkmamış olması çok da önemli değildir– *onların şaşkın şaşkın dolaşıp durduklarını ve yapmadıkları şeyleri söyleyegeldiklerini"*[2] ifade eder ve kendi referans çerçevesine oturmamış bu kabîl kopuk şiirde nefsanî duyguların, hevâ ve heveslerin şahlandırıldığını, şahlandırılabileceğini vurgular ve ardından da; *"Ancak iman edip iyi amel işleyenler ve her vesileyi değerlendirip Allah'ı çokça anan (şairleri)"*[3] müstesna tutarak, kendi referans çerçevesinde söz söyleyen şiir üstadlarını âdeta takdirlerle, tebcillerle dile getirir.

Evet, işte bu mânâda şiir, söz cevherlerinden tanzim edilmiş öyle bir beyan atlası ve kalbin en hassas telleriyle seslendirilmiş öyle sihirli bir bestedir ki; o beyana sahip olan biri kendini herkese dinletebilir ve o beste ile de herkesi teshir edebilir. Bu ölçüdeki bir şiir, tonunu tam bulup da yankılandığı zaman, en muhteşem beyanlar ona el-pençe divan durur ve saygı murâkabesine girerler.

Aşk lügatinde en birinci makam şiire aittir. Şiirin kanatlarıyla, herkes tarafından duyulma ufkuna yükselen sözler, bütün hudutları aşarak her bucakta uçabilir; her milletle konuşabilir ve her gönüle bir gül uzatabilirler. Bugüne kadar nice parlak dimağlardan fışkırıp taşan beyan çağlayanları olmuştur ki, zamanla renk atmış, matlaşmış birer silik tabloya, ya da sığlaşan birer akıntıya dönüşerek, seyircisi ve talibi olmayan ülfet mağdurları hâline gelmişlerdir. Kendi öz ve esasları üzerine oturmuş sağlam bir şiire gelince o; her zaman tazeliğini, canlılığını korumuş ve söz sultanlığını hep sürdürmüştür. Hele bir de bu şiir, ruh ve mânâ âlemlerine açıksa, işte bu kabîl sözler, kim bilir belki de yükselerek gidip, ruhanîlerin vird-i zebanı olmuştur…

Bazen, en iyi şiirler bile kendiliklerinden güzelliklerini tam gösteremeyebilirler; bu, o beyan âbideleri için bir tâli'sizlik demektir. Ama uzun zaman böyle bir tâli'sizliğin sürüp gitmesi de kat'iyen söz konusu değildir;

zira bugün olmasa da yarın bir kısım söz sarrafları onları mutlaka duyacak, tanıyacak ve değerlerini ortaya çıkaracaktır. Evet, günümüzde olduğu gibi şiirin bazen, kitlelerin alâka göstermediği değersiz bir meta durumuna düştüğü çok olmuştur; ne var ki, bu alâkasızlık hiçbir zaman uzun sürmemiş; cevahir kadrini bilen söz üstadlarınca hemen kendi özüyle yeniden taçlandırılıp beyan saltanatının tahtına oturtularak, onlara biat izharıyla âdeta bir tazim kazası yapılmıştır.

Aslında şiir, hemen her zaman, toplumların duygu, düşünce, millî kimlik ve kültürleri adına sürekli başvurageldikleri arşivleri olmuş ve tarihî değişik dönemleri birbirine bağlamada bir "hayt-ı vuslat" vazifesi görmüştür. Bir dönemde geçmişinden kopanlar, onda yeniden kendilerini bulmuş, kendilerini duymuş, kendilerini yaşamış ve onunla tarihlerini bir bütünlük içinde görebilmişlerdir.

Şiir, bazen en beliğ hutbelerden daha beliğ bir beyan hâlini alır ve en keskin kılıçlardan daha keskin bir silah gibi ürpertici olur ki; tam nağmesini bulup gönlün heyecanlarına tercüman olabilmiş böyle bir şiir ne zaman sesini yükseltse, söz kıyafetindeki bütün perişan ve savruk kelime yığınları saklanacak kuytu yer aramaya başlar, hicap sessizliğine gömülür; böyle bir şiir kılıcı ne zaman kınından sıyrılsa, otağlarını boşluğa kurmuş bütün sahte söz sultanları halvete çekilir ve inkisar murâkabesi yaşarlar.

Muhtevalı, mânâlı ve güçlü şiiri, Söz Sultanı ve İnsanlığın İftihar Tablosu da her zaman başvurulacak bir hikmet kaynağı olarak görür ve gösterir; görür ve gösterir de, içinde mâlâyâni söz ve lakırdıya cevaz verilmeyen "Cennetü'l-Firdevs"in izdüşümü diyebileceğimiz mescidinde, şiir irâd etmesi için Hassan İbn Sâbit'e kürsü kurdurur; sonra da *"Allah'ım, onu Mukaddes Ruh'la teyit eyle!"*[4] der, ona duada bulunur. Siz buna, kaba ilhad düşüncesine karşı şiirin elmas kılıcıyla mücadelenin tesirini vurgulama da diyebilirsiniz.

Şiir kendi rengini koruduğu sürece, ondan daha taze, daha canlı ve hiç ihtiyarlamayan bir güzel göstermek mümkün değildir. Gerçi, şiirin özel bir rengi yoktur ama; onun her renkten bazı çizgiler taşıdığı da bir gerçektir. Harfler, kelimeler şiir mektebinde birer talebe, şiir kışlasında birer asker hâlini alınca, sözün ulaşamadığı irfan ufku ve beyan leşkerinin fethetmediği hiçbir kale kalmaz.

Aslında varlık, bir baştan bir başa tekvînî emirler çerçevesinde âdeta iç içe bir şiir gibi nazmedilmiştir. Kendi dinamikleriyle sağlam bir ses ve söz hâline gelmiş şiire gelince o da, bu manzumenin kelâm cihetiyle pek çok telden seslendirilmesi demektir. Bu itibarla da şairleri, varlık, varlık ötesi mânâ ve

muhtevanın bülbülleri sayabiliriz. Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem), *"Şiir O'na yaraşmaz."*[5] fermanı gereğince, hissin, duyguların, ihsasların değil, saf ilâhî hakikatlerin aksettiricisi ve tercümanıdır. Evet, O şair olmadığı gibi, Kur'ân da şiir değildir; ancak o Beyan Sultanı, bütün söz erlerinin en güçlü üstadı; Kur'ân da, "mülhemûn" olan şairlerin en rengin, en zengin kaynaklarındandır. Nebiler, insan-kâinat-Allah'la alâkalı münasebetlerin özünü herkesin anlayabileceği bir dille ifade eder ve Cenâb-ı Hakk'a kullukta insanlara rehberlikte bulunurlar; dünya ve ahiret saadeti adına bir rehberlik. Şairler ise, kendi şuur, kendi idrak, kendi ufuk, kendi mizaç ve meşreplerine göre, gönül, his ve duyguların diliyle bu gerçekleri ya da onlara bağlı diğer tâlî hususları yeni bir üslûpla açar, yorumlar ve seslendirirler.

Hakikî şiir, ilham ağaçlarının dallarında Cennet çiçekleri gibi gelişen öyle bir meyvedir ki; o meyveyi derecek olanın niyet ve düşüncelerine göre, derilenlerin yerlerinde benzerleri oluşur. Derken, hep bir farklılaşma ve temâdî içinde bu büyü sürer gider. Öyle ki, şiir ağacına uzanan eller her defasında ondan bir şeyler koparır; koparır ama, koparılanlar hep misliyet çerçevesinde kalır.. evet, ne duyulup hissedilenlerde, ne de yeni tomurcuklarda ayniyet kat'iyen söz konusu değildir. Zira ona, gerçek rengini, tadını, şivesini duygular, düşünceler, niyetler, bakış zaviyeleri ve kültürler kazandırır. Evet şiir, şuur ve idrak potalarında kaynatılan bir düşünce ve dil enstrümanlarıyla seslendirilen bir nağmedir ama, ona gerçek derinliğini kazandıran ve hakikî rengini veren, şairin inanç, kanaat, kültür ve düşünce ufkudur. Potasında kaynaya kaynaya tam kıvama gelmiş bir söz; inanç, kanaat ve kültürle de kanatlanmışsa, artık o aşkınlaşmış ve ruhanîlerin muhaverelerindeki derinliğe ulaşarak bir hikmet çağlayanı hâline gelmiştir ki, uğradığı her yerde bir büyü tesiri icra eder. İfade edeceği nükteyi yakalayıp da sesini yükselttiğinde, sözden anlayanların ruhlarında sûr sesi gibi yankılanır.

Gayesiz, ruhsuz, nesepsiz silik sözlerin bir zift gibi ufkumuzu kararttığı günümüzde, hakikî şiire ne kadar susadığımız açıktır; ama ben, o susuzluğu bile resmetmekten âciz olduğumu itiraf etmeliyim. Zaten böyle bir makaleciğin istiab haddi de o kadarını kaldırmaz/kaldıramaz.

1 Bu yazı, muhterem müellifin Yağmur dergisi Ocak-Mart 2000 sayısındaki (6. sayı) makalesidir.

2 Şuarâ sûresi, 26/224-226.

3 Şuarâ sûresi, 26/227.

4 Buhârî, *salât* 68; Müslim, *fezâilü's-sahabe* 151-152.

5 Yâsin sûresi, 36/69.

IŞIK ORDUSU

IŞIK ORDUSU

Işık ordusu, aydın nâsiyelerinde nur,
Sînelerinde kor, çehrelerinde mutluluk.
Götürürler her tarafa kucak kucak huzûr;
Buğulanır gözlerinin içinde sonsuzluk..
Işık ordusu, aydın nâsiyelerinde nur.

Buhurdanlık gibi koku salarlar her yana,
Buhur buhurdur dolaşıp durdukları yerler;
Sunarlar ebediyet sırlarını cihana,
Düşüncelerinde hiç renk atmayan değerler,
Buhurdanlık gibi koku salarlar her yana.

İrem ülkesine benzeyen bahçelerinde,
Somaki musluklardan her dem kevserler akar.
Hiç hazan bilmeyen yemyeşil çevrelerinde,
Her gün nevbahar olur, her gün çiçekler açar,
İrem ülkesine benzeyen bahçelerinde.

Uçuşur ufuklarında her zaman melekler,
İç içe yaşarlar ruhânilerle gün boyu,
Kucak açar gökler, temennâ durur felekler,
Gönül dünyaları tıpkı birer Cennet koyu,
Uçuşur ufuklarında her zaman melekler.

ATEŞTEN SÎNELER

Ateşten sîneleriz alev dokunmaz bize;
Kor kesilip gitmiştir gelenler semtimize...

Sararmıştı benizler yüzümüzü görmeden,
Dize gelmişti düşman muradına ermeden.

Ruhlarına azabız, onlar bilirler bizi,
Şimşeklerle yarıştık, tanırlar hepimizi.

Azgınların başında sindirici cezâyız;
Dostlara dost isek de, düşmanlara ezâyız!

Kulaklarda çağıltı mâzi denen ırmaktan,
Dize geldi bayraklar ay-yıldızlı bayraktan.

Hasımlara tûfandık, nur ettik çevremizi,
Hele bir sorunuz o şanlı mâziye bizi...

Şimdi dinmiş olsa da ruhlarda heyecanlar,
Mutlaka tutuşacak, geçmişteki akkorlar...

ŞEVK UFKU

Zevk, şevk, neş'e, dünyamızda her şey gülkırmızı,
Öyle mestleriz ki, bilmeyiz baharı, yazı...

İnancın sihirli şarkısı dillerimizde;
Mecnununkine denk aşk var gönüllerimizde.

Elmasa dönüp gider uğrayan bezmimize,
Nurlar yağıyor nurlar, her zaman semtimize!

"Biz" dedikse, Sonsuz'dan bütün bu armağanlar,
Hep Sonsuz'un bağındandır canlar ve cânânlar...

Çiçekler çevrilir gibi O'na bakan yüzler;
Bahara dönüşüverir o iklimde güzler.

Gül renkli, gümüş tenli olmalarında ne var!
Üstlerinde Sonsuz'un ezelî rengi pâr pâr..!

GENÇ ADAM

Genç adam! Düşün bir yığın dertti ki asırlık,
Sarmış cemiyeti onulmaz pek çok hastalık.

Toplumun her yanı ayrı bir illetle ma'lûl;
Beyinler sarsık, kalbler baygın, devâsı meçhûl..

Meydanlar inliyor; gâyesiz kalabalıklar;
Yığın yığın aldatan ve aldanan alıklar.

Bir tablo ki komedi, trajedi iç içe,
Koşuşuyor yığınlar, koşuyorlar bir hiçe..

Bunca fezâyîle cemiyet yaşar mı? Heyhât!
Göz görmez, kulak sağır, "kapkaranlık hissiyât"..

Şehirler tekmil çirkef, sokaklar zift kanalı;
Gençler serâzât, her şey hürriyet payandalı...

Haya yırtılıp gitmiş, iffet ayak altında,
Yalan som altın, aldatma sultanlık tahtında...

Kurt tam gövde içinde, yapraklar bir bir solmuş,
Millî ruh derbeder, milletse tekmil yorulmuş.

Genç adam; bu bâdirenin bahadırı sensin!
Yıllardır, hayallerde, düşlerde beklenensin...

Doğrul! Kendine gel! Bak, tan yeri ağarıyor,
Doğrul ki her yanda nur, karanlığı boğuyor.

Hiç durma koş tulumban elinde dört bir yana!
Göğüsle alevleri bu bir vazife sana!

Yırtılsın bütün zulmetler, belli olsun akyol...
Gel, bu adanmışlar yolunun dâvâcısı ol!"

Sensin asırlardan beri beklenen kahraman,
Gel ki, artık kalmadı dizlerimizde derman..!

KALK YİĞİDİM

Kalk ey yiğit uykudan!.
Kalk ki bağrımda nâlân..
Sensiz geçen günlerde,
Geziyorum dünlerde;
Hep mahzûn ve kederli,
Bizleri terk edeli.

Yiğidim görün artık!
Görün ki çok bunaldık.
Canlarımız gırtlakta,
Son kelime dudakta;
Gülümse milletine!
Susadık himmetine...

Kalmadı hiç gücümüz;
Bizler bir sürü öksüz,
Hep itilip kakıldık,
Dört bir yana atıldık;
Hicran üstüne hicran,
Dahasına yok derman...

Her gece hayaldesin,
Sözlerde, dillerdesin,
Bir ömür boyu böyle..
Gel artık bir şey söyle!.
Ne olur acı bize!..
Yıkılıp geldik dize...

ŞANLI SÜVARİ

Dopdolu bir şevkle coşup yollara düşeli,
Geçtin mânialarını küheylân gibi bir bir.
Encâma ereceğin heyecanından belli;
Şahlan ki geliyor gökler ötesinden tebşir...

Şimdiye dek dâvân uğruna pek çok şey aştın,
Hayalinde tüllenen yarınlardan renklerle.
Ruhların el salladığı zirveye ulaştın;
Yâd ediliyor ismin göklerde meleklerle...

Erdiğin her merhalede ayrı bir aydınlık,
Cedlerle atbaşı koşuyorsun doludizgin.
Artık hırıltıya düştü her yanda karanlık,
Her yanda ayrı bir bahar birbirinden rengin...

Yıllarca görüp duyduğumuz bu tatlı rüyâ,
Nurdan tahtlara kurulmuş kutlu erleriyle.
Dünü ışıktan deryâ, yarın bir farklı ziyâ,
Rıdvan peşindeler mübârek seferleriyle.

Sonsuz'un aşkıyla yürüyorlar hep ileri,
Dillerinde ölümsüzlük türküsü öteden;
Açılıyor bir bir ötelerin perdeleri,
Görüyorlar Cennet'i bulundukları yerden.

Yürüyen yürüyor arkada koca dalgalar,
Şimdi tam visal kuşağında geçmiş-gelecek...
Bambaşka şeyler gösteriyor artık aynalar:
Bugün olmasa da er-geç millet dirilecek!

IŞIĞA GÖNÜL VERENLER

–"Mehlika Sultan" şairine ithaf olunur –

Işığa gönül vermiş bu yiğitler,
Bir gece sonsuza yelken açtılar.
Işığa gönül vermiş bu yiğitler,
Geçerken her yere nurlar saçtılar.

Ruhlarını sardığı günden beri,
Solmayan güzelliklerden akisler;
Her gece rüyalarında bir peri,
Onlara öteden türküler söyler...

Yâr deyip gezerler gözleri giryân,
Hülyalarında hep o eşsiz dilber,
Ruhlarında iman ve pür-heyecan;
Gözetirler dört bir yanı beraber.

Aşk u şevkten kanatlarla günlerce,
Koşuyorlar ümitlerle dopdolu.
Rengârenk hülyâlarıyla her gece.!
Neler duyarlar gözleri buğulu.

Dereli tepeli çetin yolculuk,
Onlar harıl harıl; hep O'nu arar;
Allah kapısında ebedî kulluk;
Hak, kapıkullarına her zaman yâr...

Dâvâmızın kara sevdâlıları,
Varınca bu dünyanın ötesine;
Bir "yâd-ı cemîl" olacak adları,
Girecekler millî ruh bestesine...

Her biri bin gönülde yaşayacak,
Sîmâlarında ebediyet rengi;
Hâtıraları asla solmayacak,

Öte taraftaki güllerin dengi...

Işığa gönül vermiş bu yiğitler,
Seyrettikçe çevreyi mest ü mahmûr,
Dirilip bir daha ölmek dilerler,
Ellerinde kevserler dolu fağfûr...

AKYOL

Gördüm nurlu geleceği rüyamda bir gece,
Işıklar yağıyordu her tarafa sessizce...

Âhenkle işleyen bir saat gibiydi işler;
Bir bir silinip gitmişti asırlık teşvişler.

Herkes biri birine yürekten bakıyordu;
Somaki musluklardan kevserler akıyordu.

Tertemiz çehreleriyle geçerken kudsîler,
Ümitlerimize birer fer salıp geçtiler.

Yeni bir dünya kuruyorlardı; harıl harıl...
Her taraf gökle yarışır gibi; pırıl pırıl!

Geçtikçe tekmil bu şimşek bakışlı yiğitler,
Anladım, muştusu verilen zamanmış meğer.

Civanlar gördüm yüzlerinde gariplik rengi,
Hükmettim ki bunlar, o ilk kudsîlerin dengi.

Dolaştım her tarafı usanmadan, bezmeden;
Ziya içenlere erdim bir kadîm çeşmeden...

Şükranla gerilip gezenler vardı kol kola..
Sonra teker teker ulaştı herkes AKYOL'a...

ALTIN TENLER

Taptâze altın tenlere benzer bu yiğitler;
İnmekte çevrelerine ışıktan demetler.

Sonsuzdan gelen ilhamla doldukça dolmuşlar,
Hızır'la arkadaş olup sırlara dalmışlar...

Bir büyülü kevserle meğer hepsi mest imiş,
Belli gözlerinden; her biri bir sırra ermiş.

Tûfanlara denk heyecanları var dinmez;
Polat gibi yürek taşırlar korkmaz ve sinmez.

Bilir cihan bunları, belli beldesi-köyü,
Çehrelerinde fethedici gizli bir büyü...

Her biri dehâya denk bu parlak firâsetler,
Horozu çoktan ötmüş bir kutlu şafak bekler...

DÂVÂ ADAMI

Kıvrım kıvrım Hakk'a uzanan ışıktan yolda,
Benliğin her basamağını aşan kahraman;
Yok gözü servette-sâmanda, parada-pulda;
Büklüm büklüm bir yumak onun elinde zaman.

Durmuş gök yolculuğuna rampalar kuruyor,
Ermiş Hızır'la bir halvete önceden önce;
Gelip-geçene şafak mesajları sunuyor,
Bağrında tek ışığın çakmadığı her gece...

Elinde meş'alesi, saçıyor her yana nur,
Kandiller sıra sıra geçtiği her bucakta;
Atlas ikliminde her dem üfül üfül huzûr,
Tütüyor amber kokusu, tüten her ocakta.

Yeşeriyor geçip gittiği yerler ardından,
Nâra atıyor ovalar, obalar, yamaçlar...
Rüzgâr bahar kokusuyla esiyor her yandan,
Bir bir doğruluyor devrilen ulu ağaçlar.

Sonsuzla iç içe onun düşünce dünyası,
Dilinde bir yanık türkü, gönlünde heyecan;
Gözlerinde rengârenk âhiret haritası,
Benliğinde nokta nokta ötelere iman...

İDEAL RUHLAR

İnsan yüksek ideallerle yaşar;
Çocukluk ufkunda tatlı rüyâlar,
Gençlikte ağaran zengin hülyâlar,
Zamanla belirir sırlı verâlar..
İnsan yüksek ideallerle yaşar!

Bahar çağlar gözlerinin içinde,
Düşüncede dirildiği demlerde..
Hep âhû peşinde, ıssız çöllerde,
Ölüp ölüp dirildiği günlerde,
Bahar çağlar gözlerinin içinde...

Ufku ukbâ serhaddiyle iç içe,
Gözleri hüzünlü, sînesi gamlı,
Havâriler gibi ahd ü peymânlı,
Nâm u nişan bilmez, meçhul bir şanlı,
Ufku ukbâ serhaddiyle iç içe...

İnandıran bir renk var çehresinde,
Ayrı bir beyân, ayrı bir ifâde..
Öteyle sermest ve elinde bâde,
Hep gönüller arar temiz ve sâde,
İnandıran bir renk var çehresinde.

Kafdağı'ndan ağır yükleri çekmek,
Acı, ama ona mukaddes azap;
Lâubâlîlerce bunlar bir serâp..
İdeal ruhlar için şevk ü târâp,
Kafdağı'ndan ağır yükleri çekmek.

AKINCI TÜRKÜSÜ

Atlastan cepkenli yiğit akıncı!
Dönmedin geriye bunca yıl oldu.
Gözlerim yollarda ruhumda sancı,
Elimde güllerim buruşup soldu.

Gezdiğim her yerde hep seni sordum;
Şimdi gelir diye hayaller kurdum.
Günler geçip gitti bekleyip durdum,
Bin hafakan sînem boşalıp doldu...

Ger dizgini artık, şahlansın atın!
Ger ki, vadedilen günler pek yakın!
Ufukta bahar var, unutma sakın!
Zulmet silindi, her taraf nur oldu.

DERTLİ SÎNELER

Sîneler dertli, ruhlar sıkılmışsa kederden,
Gözler buğulu, gamla inliyorsa geceler;
Hele "diriliş" emri de gelmişse kaderden,
Her taraf canlanır, her şey "bahar"ı heceler.

Bak artık şahlanıyor bir bir dünkü garibân,
Yüreklerindeki kor ocaklardakine denk;
Ölesiye koşuyorlar bu yolda her zamân,
Koşacaklar hep ışığa ulaşıncaya dek...

Ufukta apaçık nur, karanlıklarda hummâ,
Uçuşuyor yarasalar şaşkın ve elemli;
Gözsüzleri ürperten yepyeni bir muammâ,
Hicranlı ruhların şafağı olduğu belli...

Yılları gam üstüne gam geçenlere bayram!
Sarsılıyor eski meyhane tâ temelinden;
Geleceğe ta'zim gelenlere binler selâm!
Dönüyor şanlı akıncı artık seferinden...

MİLLET RUHU

Bir yiğit vardı gömdüler şu karşı bayıra...
Arkadan kefenini, gömleğini soydular.
“Aman kalkar!” deyip üstüne taşlar koydular,
Bir yiğit vardı; gömdüler şu karşı bayıra.

Yiğidim, hele anlatıver olup biteni!
Sen dertli, vatan dertli, oturup ağlayalım...
Ağlayıp da sînelerimizi dağlayalım,
Yiğidim, hele anlatıver olup biteni.

Ses ver yiğidim, yoksa beni duymuyor musun!
Yıllar var ki hep hayalinle oynaşıyorum,
Kalkıp geleceğin ümidiyle yaşıyorum...
Ses ver yiğidim, yoksa beni duymuyor musun?!

Sırtımda ardan bir gömlek, yılların vebâli,
Ümitle ışıldayan gönlüm, seni bekliyor;
Kâh göklerde uçup, kâh yerlerde emekliyor.
Sırtımda ardan bir gömlek, yılların vebâli.

Her tarafta harâb eller, baykuşlara bayram,
Köprüler bir bir yıkılmış ve yollar yolcusuz,
Gelip uğrayanı kalmamış çeşmeler, susuz..
Her tarafta harâb eller, baykuşlara bayram.

İrâdelerde çatırtı, ruhlarda müthiş şok,
Tarihi yağmaladı bir düzine tâlihsiz;
Değerler altüst oldu, mukaddesât sâhipsiz,
İrâdelerde çatırtı, ruhlarda müthiş şok.

Tıpkı rüyâlarda olduğu gibi diril, gel!
Beyaz atının üzerinde bir sabah erken;
Gözlerim kapalı ruhumda seni süzerken
Tıpkı rüyâlarda olduğu gibi diril, gel!

EBEDİYETE UYANANLAR

Yeni bir mevsim kızarıyor, günler şivekâr;
Rüyalardaki o güneş çehreli nevhayal,
Otağını kuracak bir âsûde yer arar..
İşveyle çağırıyor onu koylarda bahar,
Ruha hayat üfleyen tatlı mûsıkîsiyle,
İsrâfil'in sesi, seslerin en nefîsiyle;
Ne hazan endişesi, ne de hüzünlü melâl...

Ümit iklimi, her yanda sırça şadırvanlar,
Nur akıyor musluklarından, içenler mahmûr..
Bu yerde bir bir ebediyete uyananlar
Ve her lâhza ayrı bir vuslat hazzı duyanlar,
Her zaman sevdayla kanat çırparlar şen-şakrak;
Ufuklarında ağaran pırıl pırıl şafak,
İçtikleri hayat suyu, ellerinde fağfûr...

Bilmezler ne gurûb ânını, ne son baharı,
Kol gezer kehkeşanlar, gezdikleri her yerde..
Dört mevsim yaşarlar o güneş yüzlü çağları,
Cennetlerdekine denk tatlı hâtıraları;
Ruhları büyülenerek bir bilinmez hazla,
Yüz yere sürer ve inlerler bin bir niyazla;
Tüllenir solmayan güzellikler perde perde...

* * *

Bunun yanında o yeisle yutkunan ruhlar,
Yıllarca yaşasalar da yine ömür kısa!
Öfkeler, hafakanlar ve bitmeyen "eyvâh"lar,
Yaşarken çeker, giderken "âh" eder ağlarlar..
Önlerinde dağ, dağın arkasında yine dağ,
Sel almış ovaları, her taraf bir viran bağ,
Gönüllerde ümitsizlik, dimağlarda tasa...

IŞIK ADAM

Belirdi bir kır atlı;
Başı gözü polatlı;
Gözler buğulu, nemli,
Üveyk gibi kanatlı...

Geliyor doludizgin,
Yüreği dertle ezgin;
Izdırap çekmiş belli,
Duyguları pek engin.

Ululardan bir ulu,
Heyecanla dopdolu;
Dokunsan ağlayacak,
Allah'ın sâdık kulu.

Bir gariplik sesinde,
Yalan yok çehresinde..
Bakanlar anlayacak,
Işık var çevresinde.

Sür atını durmadan,
Kalmadı bende derman;
Ey metâı nur adam!
Yok fevt edecek zaman.

Sakın geç kalma zinhâr!
İçim hasretle yanar;
Kalmadı başka sevdam,
Ağar ufkumda ağar..!

Artık bende'nim bende'n,
Ayrılmam asla senden!
Gösterdiğin bu yolda,
Vazgeçtim cân u tenden...

Sorma kim olduğumu!
Sancağımı, tuğumu;
Ermişim ummanına,
Duymam boğulduğumu...

BÜYÜK ÇİLEKEŞ

Kan-ter içinde yaşadın kan-terdi pazarın;
Yoktu hiç vefadârın...

Sînelere çarpıp geçiyordu âh u zârın..
Ateşten o efkârın...

Mağmalar gibiydin yalnız kaldığın günlerde;
Âlâmın perde perde..

Hasretle geçip gitti hicran dolu her anın;
Netti gâyet kararın:

Hep diyordun nur zulmetleri boğuncaya dek,
Bu ızdırap sürecek..!

Aşk rehberin olmuştu, mefkûren de dildârın;
İçtendi ah u zârın.

İnleyip dolaştın çöllerde; çöldü her yöre:
Ova, oba, dağ, dere..

Bahar müjdelemiştin, tüllenmeden baharın,
Masmavi gülizarın.

Göçüp gittin bir gece tan yeri ağarırken..
Tam horozlar öterken...

Hep anıp durmuştun, erdin vuslatına Yâr'ın..
... Ve gönüller mezarın...

KUDSÎLER

Gölgesine pervaneler koşar kudsîlerin,
Sîneleri güneşin taç tabakasına denk..
İnim inim ve güvercin kalbi gibi ürkek,
Cennetler kadar şirin, sonsuzluk kadar derin;
Gölgesine pervaneler koşar kudsîlerin.

Bir ayna gibi parıldayan çehrelerinde,
Öteden esip gelen nur hüzmeleri çağlar.
Bin râyihayla eser iklimlerinde rüzgâr;
Sonsuz sükûna erer insan çevrelerinde..
Bir ayna gibi parıldayan çehrelerinde.

Hayat üfler geçerler geçtikleri her yere,
Avuçları içinde toprak altın kesilir..
Şeker-şerbete döner dudaklarında zehir.
Ve en başta kapı aralamış sînelere,
Hayat üfler geçerler geçtikleri her yere.

Sözleri Sonsuz'un çerağları gibi pâr pâr,
Ufuklarında bulut, bulutlar da yüklüdür..
Sînelerinde mağma, mağmalar köpüklüdür,
Söyler, söz cevherinden çeşmeler akıtırlar,
Sözleri Sonsuz'un çerağları gibi pâr pâr.

Büyülü soluklarıyla gebe kalan zaman,
Bir kutlu doğum sancısıyla hep kıvrım kıvrım..
Bu kutlu vilâdet benim beklenen baharım!
Işığını, rengini hep ötelerden alan,
O büyülü soluklarla gebe kalan zaman.

MAVİ RÜYA

Renk renktir gurûb tâ ilk günden beri,
Gök kuşağına inat bütün semâ.
Tül tül büyülüdür karanlık amâ,[6]
Rüyadaki Cennetlerin benzeri...

Varlık binler mesaj o Bilinmez'den,
Ötesi hep masal üstüne masal..
Sînede azap başkasıyla visâl,
Koş Dost vuslatına içten ve özden.

İnsan sayılır mı gafletle yatan!
Burası, yolculara bir ilk durak..
Eşyâ O'nun mührü ağaç, taş, toprak,
O'nu tanımazsan kendinden utan!

Uğradığın gibi çık git buradan,
Bak seni bekliyor ötede gözler;
Ayın on dördü gibi gökçek yüzler,
Dahası visâl ufkunda Yaradan..!

6 Amâ: Varlığın eter ötesi safhası veya semâların bir bulutsu görünümünde olduğu ilk an... Tasavvufta vâhidiyyet tecellîsi.

KARANLIK BOĞULURKEN

Şafak çoktan söktü, ufukta ışık cümbüşü,
Zulmetler hırıltıda, soluk soluğa nurlar.

Çözülüyor bir bir ufkumdaki sis ve duman,
Her yanda zümrüt saçlarıyla o yeni bahar...

Yollarda bir nesil var, sanki fetih ordusu,
İki büklüm olmuş rükûa varıyor surlar.

Tâlihime tebessüm ediyor arz u semâ,
Ve bir zafer tâkına doğru gidiyor yollar...

Bir bir gerçekleştiğinde bütün bu rüyalar,
Dostlar şahlanır, düşmanın da yüreği hoplar.

CANLI İRADELER

Meltemler gibi üfül üfüldür bazen kader;
Zaman zaman da bir poyraz gibi zorlu eser...

Koca dağlar önünde toz-duman olur gider,
Ayakları baş, başları da yerle bir eder.

Zaman olur dertli sîneleri okşar geçer;
Bir bakarsın mutlu çehrelere gamlar serper...

Bir sırlı program ki, asla aklımız ermez,
Sırlara açık olanlarsa hiç dize gelmez.

İnan ve şaşkınlığa düşüp sakın yıkılma!
Güzellere göz kapayıp çirkine takılma..!

Dağların güneşe baktığı gibi O'na bak!
Hep nurunu kolla, zulmeti bir yana bırak!

Ârifler gibi dön-dur hâdiseler içinde!
İyi yanlarını gör zevkin de, kederin de..!

Gamı-tasayı bırak, iraden canlı ise!
Ümit kaynağı ol, olabilirsen herkese!

Bir âsûde bucak arayan hep sana koşsun;
Girenler iklimine şevk u târâbla coşsun...

ŞEVK YOLU

Arkadaşlar! Arkadaşlar!
Şevk mezhebi yoldur bize!
İmana doymuş yoldaşlar,
Dikenler hep güldür bize!

Şükür, gördük Hak yüzünü,
Bulduk özlerin özünü,
Minhâc ettik her sözünü,
Beyânı burhandır bize.

Kuvvet O'nun biz güçlüyüz;
O'nun nâmıyla ünlüyüz..
Zirveler aşar yürürüz;
Zorluklar âsândır bize.

Malımız yok pek ganîyiz;
O'nun elinde bir neyiz.
Tefekkürdür mesleğimiz;
Yaş-kuru irfandır bize.

Ova-oba, bütün çöller,
Her yanda zikreden diller,
Rengârenk açılmış güller,
Her biri beyândır bize!

Şevkle hizmet şiârımız,
O'nu düşünmek kârımız,
Evvel-âhir kararımız,
Kitabı imamdır bize!

O'nu bilip O'nu bulduk,
Hüzn ü yeisten kurtulduk;
Affıyla yıkandık yunduk,
Rahmeti ummandır bize.

BU YİĞİTLER

Gurûbu seyretmek de bir tulû kadar tatlı,
Mânâya açık gönüller her mevsim kanatlı.

Gurûblar bir tulûa emâre bu âlemde,
Karanlığı takip eder ışıktan bir perde.

Her gece gökler o pırıl pırıl çehresiyle,
Ne türküler söyler o müthiş hendesesiyle!

Sessiz, durgun ve dupduru iklimiyle semâ,
Bize göz kırpar; arkasında ayrı bir dünyâ...

Hazan kış güftesiyle gelir, bestesi bahar,
Karın-buzun bağrında mayalanır çemenzar!

Gurûbda sırlı renklerle tüllenir yamaçlar,
Öteden gölgeler gibi salınır ağaçlar…

Bir başka âlemden gelip sarkmış gibi dal dal,
Bu dallarda ebediyeti seyreder hayal...

Bir gizli panjur açılmış gibi ötelerden,
İnsan sıyrılabildiği sürece kendinden;

Uhrevî besteler duyar gönlünün sesinden;
Cennet nağmeleri dinler kendi nefesinden.

Derken coşar, şahlanır ruh vuslat hayâliyle,
Yârin ışıklarla süzülen yâl ü bâliyle...

Artık insan bu rüyadan uyanmak istemez;
Erenler bu âleme bir daha geri dönmez!

Gözleri süzgün, O’nu görür, O’nu sezerler,
Ellerinde aşk kâsesi hep mahmur gezerler.

Sonsuzluk şarabıyla sermest ebedî rindler,
Her zaman ışık türküsü söyler o yiğitler...

IŞIKLA ÇARPAN SÎNELER

Işıktan sîneler, yaşar hep hâtıralarla,
Sıyrılmış görünürler bugünden, gelecekten,
Bir başka olur ülfetleri kışla-baharla,
Çark hazla döner-durur, şevk dinlerler felekten.

Vuslatta firâk, firâkta vuslat hülyâları,
Bir sihirli düş ki, hiç uyanmak istemezler.!
Yâr yolunda yanıp kül olmaktır rüyaları,
“Cennet’e gir!” denilse, ihtimâl dilemezler..!

SOLUKLAR

O'NUN YOLUNDA

Bulanlar Hakk'ı buldu, buldular can içinde.
Kalanlar yolda kaldı, kaldılar zan içinde.

Arayan bulur mutlak, münkire bulmak ırak,
Kuluna O son durak, gönülden han içinde...

O'nu dost bilmeyen ruh, yokluğa ermeyen ruh,
Uğrunda ölmeyen ruh, kaldı hüsran içinde.

Haydin dostlar varalım, Yâr eline erelim!
Gül cemâlin görelim, nurlu bir an içinde.

Dünya gaddar ve yaman, etraf sisli ve duman,
Böylece kalmak ziyan, en az zaman içinde.

Bizler yolcu O gâye, O'na ermek ne pâye!
İman buna sermâye, hem bir "emân" içinde...

IZDIRAP

Izdırap, gece yarısında vuran gonk gibi,
Tın tın öter, hoplatır yüreğimi âniden.
Eski hülyâlarım ki, yok hiçbirinin dibi,
Gelip boşalıverir hepsi başıma birden...

Izdırap, yalnız kaldığım anlardaki dostum,
Ruhumu saran hafakan, kafamda yanan kor.
İnleyeyim derim; inleyemez yutkunurum;
Yanıp da dışa sızdırmamak doğrusu çok zor...

Izdırap, farklı farklı kendini hissettirir;
Söyler hep ayrı telden söylediği her şeyi..
Bir bilsen o beraberinde neler getirir;
Hatırlatır bizlere insanlığı, sevgiyi.

Her gece bir sürü ilham, bir sürü de azap,
Ve, düşünce kuşağında bir doğum sancısı..
Azapsız dimağların görecekleri serap,
Sancı bir haz, sancısızlık hayatın acısı...

Ey ızdırap; anladım ki her şey senin ile!
Sen Hakk'a giden yollarda vuslata vesile...
...
...

ÖBÜR ÂLEM

Gelenler bu dünyaya gidiyor birer birer;
Her gün ruha çarpıyor kederli birkaç haber.

Öteye inanmayan sînelerde burkuntu;
Onlar için çılgınlık saklanacak tek kuytu.

Perişan dünyalarında her şey mâlihülyâ;
Ruhlarında "ebediyet" bir karanlık rüyâ...

Enselerinde yokluğun o sopsoğuk eli,
Hayat-ölüm iç içe çehrelerinden belli...

Bilginler, "Gitmek tabiîdir!" tesellisinde,
Lâkayt olanlar, nefsin karanlık kafesinde:

Bir şey duymamak için "çakırkeyf" olmak gerek;
Zavallı! Bu hezeyanla eriyip gidecek...

Zaman bir sel gibi akıyor ve durmuyor çark,
Ne zaman sürpriz yapar belli değil son durak..!

İlmin o iddialı huzur tesellileri,
Avutamaz cinnete kilitli delileri...

Bize göre birdir ilk varoluş, son diriliş;
Bu kutlu yolculukta gâye, Sonsuz'a eriş.

Her şey Hakk'a inancın tül pembe dünyasında,
Beklenen mutluluk bu âlemin arkasında...

UHREVÎ ESİNTİLER

Hissediyorum yavaş yavaş ihtiyarlığı,
Çatladı artık hayat rüyasının billûru;
Kirpiklerimin ucunda ötelerin nuru,
Bir başka aydınlık görüyorum yaşlılığı...

Gençlik tutkularından uzak, hep ötelerde,
Tülleniyor gözlerimde Sonsuz'un serhaddi;
Zaten bir zaman ruhumu saran hayalimdi,
O şimdi gönlümde ağaran şey perde perde...

Artık ne şafak arzusu, ne akşam tasası,
Yok düşüncemde hiçbirinin o eski yeri;
Aynı şey bence dünyanın lezzeti-kederi,
Meltemi-sabâsı, kasırgası-fırtınası.

Ne eski köşkler, ne de şimdiki gökdelenler,
Ne kırların lâlesi, zambağı, papatyası;
Ne yokluğun acısı, ne varlığın safâsı,
Ne de İrem Bağları gibi o mâmûreler..

Hiçbiri bana bir şey anlatmıyor kendince;
Felek devirdi hepsinin kâsesini bir bir...
Şimdi artık dalga dalga derûnumda tekbir:
"Allah bes bâki heves!" işte hayat bu, bence.

Geceler gündüzlerle iç içe ve aydınlık,
Yıllarca kaderden beklediğim buymuş meğer;
Uğrunda bin ömür feda edilmeye değer,
Bir dünya ki, yok hiçbir köşesinde karanlık...

Elvedâ gece gazelhanlığına, elvedâ..!
.. Ve yarasalar yarasalarla kalsın artık.
Işık dalgaları içinde yüzerken varlık,
Karanlığa türkü söylemek bir kuru sevdâ...

RUHUN RÂBITALARI

Taptaze bir bahar tütüyor az ötelerde,
Şimdiden duyguları bir meltem gibi sarmış.
Güneşi hiç batmayan o sırlı tepelerde,
Meğer bir başka gündüzün şafağı ağarmış!

Rengârenk manzarasıyla hassas sînelerde,
Doğum sancılarıyla kıvrım kıvrım geceler;
Aydınlığa açık gönüllerde, perde perde,
Gündüz gibi ağarır, Cennetleri heceler...

Her akşam tülleniverir yepyeni emeller,
Tatlı rüyalara dönüşür o eski çağlar;
İnsan bu hülyâ ile düşer, kalkar emekler,
Hep Sonsuz için inler, hep Sonsuz'a dil bağlar.

Ufuklar kararsa da onun ziyası sönmez.
Bir renk ve ışık dünyasına doğru şahlanır..
Ne erilmezlere açılır, geriye dönmez;
Hep ruhlarla uçuşur, ışıkla kanatlanır...

Ân olur, yer göğe, dünya ukbâya dönüşür
Bu duyguyla varlık bitevî baygın görünür.
Rüzgâr kahkahalarla eser, renkler gülüşür
Ve bu hisle insan ebedîliğe bürünür...

Artık ne hicranlı akşam, ne ağlayan hazan;
Ruhun râbıtalarıyla her yan masmavidir.
Her seste bir ölümsüzlük nağmesi nümâyân;
Bu iklimde her fâni âdeta semâvîdir...

Aşk ve vuslat ihtiyacıyla var olan insan,
Ömür boyu hep bu ufka doğru koşar durur.
Gönlünde buğu buğu billûrlaşan mânâdan,
Öteleri duyar ki, bence murat da budur.

YAKÎN GELİNCEYE DEK

Ruha açılan kapı,
Ötede sırlı yapı;
Çileli yolun sonu,
Yolların en uzunu..
Her yanda mavilikler,
Her köşede şenlikler,
Üst üste göğe doğru,
Yolda ışık ve buğu.

Şimşekler oynar yer yer,
Bakarsın poyraz eser.
Nurlar yağar ardından,
Nurlandırır Yaradan.
Bulutlanır semâlar,
Yürünmez olur yollar.

Kararında kalmaz hiç,
Ne keder ne de sevinç:
Elemler, zevklere denk,
Yakîn gelinceye dek.

Bedenin yüzü yerde,
Ruhun ki ötelerde;
Bir büyük gün ilerde,
Doğmakta perde perde...

İNANCIN ATLAS İKLİMİ

İnançsız sînelerde bir gece garipliği,
Sarmış ufuklarını zulmetler perde perde,
Bir zifirî karanlık ki ruh müptezelliği,
Sanki kızıl bir karadelik var az ilerde,
İmana hasret gidilen bu yerde.

Hülyâları tıpkı zulmette dönen bir dolap,
Ne gelenden bir haber ne gidenden bir iz var..
Yeis bir derince kuyu ve ötesi serap,
Sam gibi eser o iklimde esince rüzgâr;
Bütün varlık kaos, eşya sitemkâr...

* * *

İnananların ufku gökyüzü gibi parlak,
Bir derinlik içinde geçer "ân"lar, saatler..
Yeryüzü güzellikler meşheri yaprak yaprak;
O iklimde her yol Cennet'e doğru ilerler.
Yollarda nuranî gökçek yüzlüler...

Tül tül bulutlar altında bitmeyen bir bahar,
Salar kendini ruh uyanılmaz bir uykuya;
Gönül yaydan boşalan ok, şikârını arar;
Gittikçe tüllenir karşı ufukta bir ziya;
Daha ileride ışıktan deryâ...

Sonsuza yelken açılır bu derin hülyâda,
Ne düşler yeşerir bin bir hâtıra zevkiyle;
Sonra vuslata ererler bu tatlı rüyada,
Sînelerinde duyulan sonsuzluk şevkiyle..
Gâye O, diğer şeylerse vesile...

HÜLYÂLARDAKİ GERÇEK

Oturdum hayalimle o eski bahçelerde,
Bir devri şen-şakrak yaşadığımız yerlerde;
En tatlı rüyalara açıldım perde perde,
Saadetlerle coştuğum kutlu tepelerde,
Hayalimle oturdum o eski bahçelerde...

Derken, sanki gözümde bütün eşyâ silindi,
Bin hâtıra zevkiyle gökten baharlar indi.
Cennet yamaçları gibi renkli ve derindi;
Bir bir şafağın ağaran dağları gerindi,
Derken, sanki gözümde bütün eşyâ silindi..

Yollar parıldıyordu az ötede gümüşten,
Yolda ışık vardı geçmişteki tatlı düşten..
Düşler, mesajlar sunuyordu öze dönüşten;
Tam sînelerdeki med vakti bir köpürüşten,
Bir yol parıldıyordu az ötede gümüşten.

Saldım kendimi bir âleme ki, yok serhaddi,
Silinip gitti hayalimden ne varsa maddî.
Hummâlı gözlerimde yaz rüyaları şimdi,
Zaten ilk günden beri kurduğum emelimdi.
Saldım kendimi bir âleme ki, yok serhaddi...

GÜNEŞ DOĞACAK

Ey mâyesi nurla yoğrulmuş millet!
Hele dişini sık az daha sabret!
Aman, sönmesin sînendeki himmet!
Son durağın "devlet-i ebed müddet"...

Hiç durma yürü ki, yollarda gözler!
Durmuş şehit baban yolunu gözler
Geril, koş! Seni bekliyor pürüzler
Şahlan ki sevinsin kederli yüzler..!

Belli, dâvâ büyük yollar da uzun;
Ne gam! Yolcusu olmuşsun Sonsuz'un!
Kutlu Rehber bu yolda kılavuzun;
Lâfı mı olur artık, karın-buzun..!

Nasıl olsa bir gün güneş doğacak;
Çevreye yeniden nurlar yağacak;
Dağ-dere, ova-oba bucak bucak,
Işık gelip karanlığı boğacak...

O'NUN DÜNYASINDA

EZELÎ NUR

Nurdan çehrendeki bu nikâp da ne?
Güneşlere taç giydiren ışıkken.
Hep hicranla bunca yıl bunca sene
Geçmiş gidiyor biz bahar beklerken...

Doğ ruhlara arştan gelen burhanla!
İnlet dört bir yanı altın sadânla!
Hayat üfle sihirli râyihanla!
Hak adına üfül üfül eserken.

Konuş ki hatipler haddini bilsin!
İlâhî nefhanla ruhlar dirilsin,
Erilecek zirvelere erilsin;
Başlamış gökler de bunu dilerken..

Ey mukaddes Kitap, ey ezelî nur,
Ey iklimi ziya, etrafı huzûr;
Son demde bir kere daha ne olur,
Ağar, ışık karanlığı boğarken.!

Bahar olmasa da sonbahar olsun,
Her taraf tekmil âvâzınla dolsun;
Namın yeniden her yanda duyulsun!
Şu fâni ömürlerimiz biterken...

GÖNÜLLER TAHTIN

Rahmet olarak doğdun zahmetlerle büyüdün,
İnayet oldun bize, inayettin Ezel'den.
Bir uğraktı bu dünya, gelip O'na yürüdün,
Işık verdin âleme, ışık aldılar Sen'den.

Karanlıktı cihanlar vilâdetinden evvel,
Çehrenden akan nurdan aydınlandı dört bucak.
Ruhlara saldığın irfan dünyalara bedel,
Uyandık sayende, insanlık da uyanacak!.

Sayende Efendim kurtuldu insanlık tekmil,
Takılıp yolda kalanlara yazıklar oldu..
Bir hamlede ettin zulmeti ışığa tebdil,
Silindi kasvetler her taraf nurlarla doldu.

Otağın bütün cihan, gönüllerimiz tahtın,
Bir sultanlık kurdun ki Süleyman'dan ileri;
Hep gıptayla anılır gökte zümrütten bahtın,
Her yana nur yağıyor doğduğun günden beri.

Sayende Cennet'e dönen bu düşkünler bağı,
Dağınık zülüflerin gibi şimdi târumâr;
Toprak nemrut bitiriyor, çağ firavun çağı,
Küfür ve ilhatla esiyor esince rüzgâr.

Şevke gelmişti teşrifinle bütün felekler,
Bugün simsiyah çehresiyle her taraf zâr zâr;
Yollar garip, yolcular düşüp kalkar, emekler,
Dil ve dudağının suyuna hasret yaz, bahar...

Bak kıyamet ışığı var aynalarda bugün;
İblis keyfinde; Cehennem'e körük çekiyor.
Bu üst üste kasvetten göz nemli, gönül üzgün..
Kalk bunlara bir "dur" de, de ki zaman geçiyor.

Tanyeri ağaralı bir hayli zaman oldu,
Yolunu bekleyenlerin canları dudakta;
Bilmem yolda mısın, ışığın ruhlara doldu!
Ümitle çarpıyor sîneler, gözler ufukta...

BENİ YALNIZ BIRAKMA

Gönlüm gözüm Sen'in ile açılır,
Geçilmezler Sen'in ile geçilir,
Adın anılınca nurlar saçılır;

Doğ ruhuma beni hasretle yakma!
Hak aşkına kulun yalnız bırakma!

Ben bir kapıkulu, Sen de Sultansın,
Yolda kalmışlara Hak'tan emansın,
Ben bir ceset isem, Sen onda cansın;

Doğ ruhuma beni hasretle yakma!
Dost aşkına kulun yalnız bırakma!

Âşıklar ararlar Sen'i her yerde,
Dudağın şerbeti dermandır derde..
Ben bir dertli isem dermanım nerde?

Doğ ruhuma beni hasretle yakma!
Hak aşkına kulun yalnız bırakma!

Bir yüzü karayım pek çok vebâlim,
Düşe-kalka, kalmadı hiç mecâlim..
Bilmem ki ötede ne olur hâlim..?

Doğ ruhuma beni hasretle yakma!
Hak aşkına kulun yalnız bırakma!

Mevsimler bir zaman bütün bahardı,
Korkarım o günler bir bir karardı..
Merhamet! Yollar gidip sarpa sardı..

Doğ ruhuma beni hasretle yakma!
Dost aşkına kulun yalnız bırakma!

GÖNLÜMÜN GÜLÜ

Sen'i seven her ruh uludur Yâ Resûlallâh!
Gözü-gönlü onun doludur Yâ Resûlallâh!

Cemâlin pertevinden zerre şevk alan billâh,
Kapının ayrılmaz kuludur Yâ Resûlallâh!

Bekler mi başka iltifat bezmine erenler,
Gözleri her dem buğuludur Yâ Resûlallâh!

Yükselip her an şem'ine pervâne dönenler,
Ruhların onlar bir koludur Yâ Resûlallâh!

Uçuşur ikliminde altın kanatlı kuşlar,
İklimin kuşların yoludur Yâ Resûlallâh!

Varıp huzur-u pâkinde boyun büken başlar,
Hepsi de Sana kuruludur Yâ Resûlallâh!

Sen'i görmek mü'minlerin en tatlı rüyâsı,
Rüyan gönüllere huzurdur Yâ Resûlallâh!

Dîdârın bu garip kıtmîrin derin hülyâsı,
O hülyâ gönlümün nurudur Yâ Resûlallâh!

AY YÜZLÜ

Ay yüzlüm, apaçık sözlüm ruhum Sana kurban;
Gönlüm Sana hayran!.

Nergis bakışlarının tesiri ne de yaman!
Sultanım el-amân..!

Bak sînemde bir ok var, derûnumda bir acı,
Sen'dedir ilâcı...

Ey varlığı nur, dünyası sürûr, sözü Kur'ân!
Her derdime derman...

Pür-âteşim bırakma hicranda beni zinhâr!
Ruhumda âh u zâr...

Hem mahzûn, hem de perişan dertlerle kıvrandım;
Kapına dayandım!

Bilmem başka kor, başka ateş, ben Sana yandım;
Sen'inle uyandım.

Ey dünyaya arştan gelen nur, ey meh-i tâbân!
Aydınlattı ziyan...

Bakıp da evsâfına hep dîdârını andım;
Aşkınla kıvrandım.

Ey taptaze gül, kâkülü amber, saçı reyhan!
Câziben ne yaman!

Görmemiştir cihanda gözler Sen gibi dilber...
Güneşten de enver...

Aç lütufla bağrını aç ki kıtmîr kulundur!
Dergâhın uludur...

Deryâlara denk kereminden bir katre ihsân,
Ey gönlüme Sultan!

Lütfeyle ne olur bildiğim başka kapı yok!
Derdim herkesten çok.

YASLI DUDAKLARDA TEBESSÜM

Her an ayrı bir bahar yaşar gönül Sen'inle,
Yüzüne nur saçtığın şu gökkubbe altında.
Güneşlere taç giydiren o Kutlu Elinle,
Araladın sır kapılarını Hak katında...

Şimdi yeryüzü bir Cennet varlık harmanıyla;
Tekmil bezmine ermişlerin başları tutkun.
Dünkü şu köhne cihan dahi dört bir yanıyla,
Sunduğu kadehin sermesti olmuş Sonsuz'un...

Yaslı dudaklarda beliren tebessümlerden,
Artık gök ehlinin arza yöneldiği belli..
Meltemler esiyor amber kokulu günlerden;
Ay kadehini toprağın bağrına dökeli.

Gece çengilerinin işi darmadağınık,
Aklın dizginleri semânın eline geçti...
Sözü Başbuğlar Başbuğu söylüyor uyandık,
Sevinin; kasvet dolu bir devir daha geçti!

Çözülüp gitti bir bir önü-sonu olanlar;
Sonsuz'un boyasıyla boyananlarda huzûr;
Ölüm diyarında ölümsüzlüğü bulanlar,
İçlerinde aydınlık, çevrelerinde hep nur.

Onların o solmayan baharları yanında,
Sönük bir masaldan farksızdır İrem Bağları..
Ve gidip sonsuzla bütünleşen ruhlarında,
Duyar ve yaşarlar bütün aydınlık çağları.

Eskiyen eskiyip gitti söz eskimeyende,
Ölenlere merasim, kalanlara ta'ziye..

Kaptırdı artık ilhad boynunu bir kemende,
Muştular geleceğe, selâm şanlı mâziye!

MÜNÂCÂT [7]

Yâreli dilim zahmine bir çâre İlâhî!.
Aç kapını lütfet bu günahkâre İlâhî!

Yüzler süreyim eşiğine kovma ne olur!
Yeter artık dolaştığım âvâre İlâhî!

Yıllarca bâb-ı kereminde inleyip durdum;
Âh u efgânım hicrana emâre İlâhî!

Gerçi isyanla âlûde yaşadım her zaman,
Kıl keremler ne olur bu nâçâre İlâhî!

Yakma nâr-ı ağyâre yanayım ocağında,
Püryân-ı aşk olup erem şikâre İlâhî!

Dağlar kadar isyanla dayanmış eşiğine,
Arza ne hâcet, bak tam bir bîçâre İlâhî!

Kıtmîre lûtfeyle ki dursun efgân u zârı;
Ersin her cilvesi bin şevk gülzâre İlâhî!..

7 Çocukluk dönemine ait hüzünlü bir hâtıra ile yazılmıştı...

EY NEBÎ – 1

Hicranla yandı gönlüm hâlimi sormaz mısın?
Dil ucuyla olsun melâlimi sormaz mısın?
Bilmem ki yoksa, dost vefasından şüphen mi var..!
Lütfedip bir kere hayalimi sormaz mısın?

Dostlara ülfet yağdı, bize iltifat yok mu?
Kebap oldu sînem âhıma itimat yok mu?
Yüz sürüp izine bekledim bilmem kaç eyyâm.!
Yoksa bende Sen'in sevgine istidat yok mu..?

RAVZA

Gördüğüm günden beri ey gül-i rânâ Sen'i,
Gözlerim yollarda ol gözleri elâ Sen'i..
İstemem kalsın artık gönlümde gül arzusu,
Ararım her yerde ey Kâmet-i Bâlâ Sen'i.

Sarmıştı ruhumu köyünün amber kokusu,
Dolaştığım her yerde duymuştum cânâ Sen'i..
Bahçenin içindeki yemyeşil fistanınla,
Gördüm güzeller arasında müstesnâ Sen'i...

EY NEBÎ – 2

Gözlerim yolunu sînemdeki tepelerde,
Gönlümde belirdin de daldım kaldığım yerde;
Hayalin ağarırken ruhumda perde perde,
Gözlerim yolunu sînemdeki tepelerde...

Sen, o ışıktan ikliminle en tatlı rüyâ,
Sen, mor, pembe renklerle ruhumu saran hülyâ..
Kararır, Sen'i duyup Sen'i anmazsam dünyâ,
Dostlarınla el ele gezdiğin tepelerde...

ZÜMRÜT TEPELER

ZÜMRÜTTEN TEPELER

Yeryüzünü temâşâ mevsimi tam,
Zümrüt tepelere yaslanmış bahar.
Her yörede şenlik, her yanda bayram,
Buhur buhur sihirli râyihalar...

Hayat fışkırıyor akan sulardan,
Nağmeler yükseliyor kuğulardan,
Vuslat arzusuyla yüksek dağlardan,
Çağıl çağıl denizlere ırmaklar...

Haliçeler gibi her yan rengârenk,
Âdeta bir hülyâ âlemi âhenk!.
Ve rüyalardaki Cennetlere denk,
Ovalar, obalar, altın çayırlar.

Göğe ser çekmiş ağaçlarda bin naz,
"Hû hû" nağmeleriyle âvâz âvâz;
Her saati ayrı bir telden niyaz,
Hür maviliğiyle mahmur sabahlar.

Hayatla tülleniyor su ve toprak,
Çiçeklerde tebessüm yaprak yaprak;
Neş'eyle dönüyor devreden bu çark,
Gamze çakıyor sevdâlı ufuklar.

Aşk u şevkin kaynaştığı bu yerde,
Vuslata açılır ruh perde perde;
Ayrı bir hazza erer her emelde,
Vicdanında her an Hakk'ı duyanlar.

BAHAR TÜRKÜSÜ

Mevsim gelince bir bakarsın nevbahâr olur;
"Gül açar, bülbül öter" her yer lâlezâr olur.

Bin bir râyiha ile soluklanır çiçekler,
Sermest dolaşır bu iklimde kuşlar, böcekler...

Ağaçlar semâa kalkar, üfülder hep rüzgâr,
Rüzgâr nağmeleriyle her şey rakseder-oynar.

Ölümün ümitle gülümsediği bu yerde,
Bahar, Cennet'in çehresinde ince bir perde.

Bu perdeyi aşan ruh Sonsuz'la bütünleşir,
Burada insan bütünüyle uhrevîleşir.

Artık çok sarp görünse de yollar ötelere,
Ne gam! Uçup giden ruhlar için Cennetlere...

Ufuklar daralsa, dünya sıksa da insanı,
Bambaşka genişlikler verir ona imanı.

Arayanlar bulur bununla sonsuz sükûnu,
Anlar ancak inançla gerilen ruhlar bunu...

Bir başka türlü bâdeyle mahmurlaşan gözler,
Baharı seyreder hep Cennetlerde gezerler.

Ölürken de bunlar tohumlar gibi ölürler..
Sonra öteki baharda bir bir dirilirler...

BİZLER DE DİRİLECEĞİZ

Bu ülke ki gâziler, şehitler diyârıdır,
Bütünüyle bize cedlerin armağanıdır.
Cennetleri andıran bağ ve bahçeleriyle,
Ovası, obası zümrütten tepeleriyle;
Muhteşem geçmişin bizlere yâdigârıdır.

Nice firûze sütunlar üstünde kubbeler,
Dört bir yanda şâha kalkmış gibi minâreler;
Hiç eskimeyen bir mânâ ile hâlâ süzgün,
Gökte yıldızlarla mahyalaşan o şanlı dün
Ki sönük bir rüyadır yanında efsâneler...

Ne şarklı İsfendiyâr, ne garbın İskender'i,
Hayal edememişti bu dünyayı hiçbiri...
Âlem henüz karanlıklar içinde yüzerken,
Ermiştik uhrevî aydınlıklara çok erken;
Hep seyrediyorduk buradan tâ öteleri...

Şimdi hazana yenilmiş bu lâlezârda biz,
Ümit ve inkisarla yutkunuyoruz sessiz..
Hülyâlarımızda bir yeni şafaklar çağı,
Her gün bir kitap gibi okuyarak varlığı;
İhtimal ki bir gün bizler de dirileceğiz...

ÖTELER ÜZERİNDEKİ KANAVİÇE

Zümrüt gibi yemyeşil tepelerin üstünde,
Neş'elerimizi gıcıklayan ses ve soluk;
Dört bir yanda Cennet çeşmeleri oluk oluk;
Sarıyor her an ruhları ayrı bir mutluluk
Ebedî vuslata açılan kapı önünde...

En sihirli renkleriyle gül, papatya, zambak,
Menekşe, yasemin ve yapraklarda jâleler;
Mahmur bakışlarıyla sümbüller ve lâleler;
Renk-ışık arası gelip giden pervâneler,
Tülleniyor her ufukta güzellikler apak.

En nefis hülyâların gönlümü sarışında,
İman aslâ aldatmayan biricik rehberim:
Onunla varlığa bakar onunla severim;
Ve onunla ne esrarlı şeyler hissederim
Şu renk renk tüllenen âlemin her karışında.

Ruhun sıçrayıp sonsuza açıldığı yerde,
Belirir hayalimde mânâlardan birer iz;
Gâipten gönlüme bir şeyler fısıldar sessiz;
Anlaşılmaz bir dille ki harfsiz, kelimesiz,
Sanki gök kapıları gıcırdar az ilerde...

Böyle bir noktada varlığı dinlerken insan,
Gönlünde hep Sonsuz'un nağmelerini duyar;
Ovalar, obalar ve sahillerde her bahar,
Bir zamanlar yitirdiği Cennetleri arar;
Duygularında yan yana ümit ve de hicran...

Mecnun gibi rastgeldiği her şeyi kucaklar;
Otu, ağacı, taşı, toprağı, tüm varlığı,
Aynı görür her zaman ışığı, karanlığı;

Hep rızayla karşılar hastalığı, sağlığı,
Kul olsa da âdeta sultanlar gibi yaşar.

GEÇMİŞİN ŞEVK AKŞAMLARI

Yeni bir mevsim tülleniyor az ötelerde;
Geçmişin şevk akşamları gibi perde perde.
Her yanda üfül üfül amber kokulu rüzgâr,
Kış ortasında âdeta sımsıcak bir bahar;
Bayıltan soluklarıyla karşı tepelerde...

Şanlı mâzinin o muhteşem günlerine denk,
Füsunlu Cennet güzellikleri hevenk hevenk.
Her çizgisinde ruhları büyüleyen mânâ;
Her bucakta güzellikler birbirinden rânâ,
Zambaklar, papatyalar, karanfiller rengârenk.

Üst üste doğuşlarla her taraf ağarırken,
Ağardı ruhlarda değişik mânâlar derken;
Canlandıran bir büyü duyuldu kulaklarda,
Şevkin o sihirli şarkısıyla dudaklarda;
Açıldık kendi dünyamıza bir sabah erken.

Önümüzde sır âleminin en tenhâ koyu,
Hülyâ gibi gezinenlerle bir ömür boyu,
Süzülüp göklerin semâvî dalgıçlarıyla,
Soluk soluğa göklerin kırlangıçlarıyla;
Zevk ettik bitmeyen uhrevî derin tutkuyu...

Bir bu kadar hazza ömürler verilse değer,
Bilmemişiz imandaki Cennetleri meğer..!
Tutsak gibi, hicranlı tahayyüllerle gamlı,
Yaşamışız her günü birbirinden buhranlı;
Ve artık Cennet bahçesi gördüğümüz her yer.

ALTIN SAÇLI BAHAR

Bu mevsim o kadar coşkun ki sular,
Çığlık çığlık vadi, dere inliyor.
Sular gibi köpürüyor duygular,
"Gel Sonsuz'a yelken açalım" diyor.

Nur yağıyor, ışık sarmış her yanı,
Zaman artık sevinç, neş'e zamanı..
Beklemiştik mevsimlerce bu ânı,
Bir bir ölenler bir bir diriliyor...

Her yanda güzellik, her yanda âhenk,
Geçmişteki muhteşem günlere denk..
Ve bahçelerimizde hevenk hevenk,
Bir başka tatta meyveler eriyor...

Duygularla dolu esiyor rüzgâr,
Kabarıyor denizlerde dalgalar;
Dağda bayırda altın saçlı bahar,
Bin bir renk ve desenle tülleniyor.

... Ve yarınlar daha aydın olacak;
Dünya yeniden ışıkla dolacak..
Yıllanmış karanlıklar boğulacak,
Muştusu ULU DÎVÂN'dan geliyor.

BEKLENEN NEVBAHAR

Mevsim döndü birdenbire bahar oldu hazan,
Gül kokularıyla esiyor esince rüzgâr.
Sonsuzluğa doğru akıyor tül pembe zaman,
Az ötede o şanlı günün şehrâyini var...

Pas tutmuş gündüzler artık bir bir çözülüyor;
Kara-buza inat ufukta sımsıcak bir yaz;
Her yörede murat üveykleri süzülüyor,
Rüyaları masmavi, ufukları bembeyaz...

Keşke güneş batmasa, asla gece olmasa!.
Yollar eklense uç uca ötelere kadar!.
Karanlıklar bassa da, renklerimiz solmasa!
Bir daha yalnız kalmasa asırlık yalnızlar..!

Doğan renk renk sabah uzasın asırlar boyu,
Yaşayalım hülyâlarımızı doya doya
Ve hazır ısınmışken karanlıkların suyu,
Dalmasın iradeler o öldüren uykuya...

Kızıllık yaslandı gurûba gayri zor işi,
Diyalektik tıpkı kül dolu bir mangal gibi,
Devriliyor peş peşe bâtılın dördü beşi,
Artık göründü o yalancı hülyânın dibi...

ŞAFAKLAR TÜLLENİRKEN

Gafletle gezen her ruh hicranla yanar-ağlar,
Bir bir göçerken dostlar hiç arkaya bakmadan;
Ölüm şarkılarıyla eser esince rüzgâr
Ve söndürür geçer, tek meş'ale bırakmadan...

Ne dost ne yoldaşı var, yapayalnız yollarda,
Zulmet zulmet üstüne tüm ufuklar kararmış;
Hazanla dökülen yapraklar gibi ardarda,
Düşenler uçup gitmiş, kalanlar da sararmış.

Bakınca rikkatle hasreti içimi sardı,
Dalgındı durduğu yerde, bakışları ürkek;
Bugünü-yarını andı, andı ve karardı,
Yaşamak bu ise tam kabir azabına denk...

Korkuyla kıvranır, telaşla etrafı gözler,
Zihni allak-bullak, kalbi hüzünle burkulu;
Doğduğuna bin pişman, ölüp gitmeyi özler,
Dokunsan ağlayacak, bahtsız o kadar dolu.

* * *

Bir başka duyar varlığı Hakk'a uyananlar,
Dünyaları tıpkı Cennetler gibi sımsıcak;
Sînelerinde göklerin sesini duyanlar,
Ruhları huzur içinde, ufukları apak.

Gel imanla kanatlan ve süzül enginlere;
Sakın ruhuna dar gelen eb'âda takılma!
Sendedir sığmayan sır göklere ve yerlere,
Yaraşmaz sana; göğe, yere sıkışıp kalma!.

Şahlan daha coşkun, daha canlı, daha gergin;
Hep hayat üfle etrafa ruhunun sesinden!
Artık meydanlar senin, dem senin, devran senin,

Haykır ve anlat mâzinin altın nefesinden...

Panjurlar açılmışken zümrütten tepelere,
Şafaklar pırıl pırıl ufukta tüllenirken;
Kalk ömrün ikbâlini duyur, duyur her yere!
En erken kalktığın gecelerden daha erken...

EL DEĞMEMİŞ BAHAR

Göründü ufku şûh tepelerin, mor dağların,
Yüzerken uyuyanlar en derin uykularda;
Mor, pembe şafaklar tülleniyordu ardarda;
Kuğuların süzülüp gittiği dem sularda,
Duyduk ürperten soluklarını nevbaharın.

Bir mavi sükûn sarmıştı hülyâlarımızı,
Gökyüzü ümitle göz kırpıyordu uzaktan,
Tam yapayalnız kaldığımız an dayanaktan;
İnayetin, azimle birleştiği kuşaktan,
Tülpembe kıldı Yaradan rüyalarımızı.

Suyu gürül gürül çeşme coşmuştu yeniden,
Esiyordu her yörede ikbâl meltemleri.
Bir nurlu neş'e sarıyordu hemen her yeri
Ve ömrün gönlümce geçen en mutlu günleri,
Yaşanıyordu bir kere daha en derinden.

O zümrüt rengiyle el değmemiş taze bahar,
Tıpkı mâzinin deseni ve mâzinin rengi.
Bulmuştu millet yitirdiği eski mihengi,
Hasretle aradığı büyük kaybın tam dengi;
Firdevsî tepeler üstünde mor erguvanlar...

Şimdi esen meltemle çemenler ürperiyor,
Hazana uğrayan yerlerde dipdiri güller.
Sûr sesi duymuş gibi diriliyor ölüler;
Bu hülyâlı mavilikte onlarla beraber,
Hicranla yanan sîneler vuslata eriyor..

KAMP GÜNLERİ

O hülyâlı günleri bizlerle yaşayanlar,
Cennet kokularının esip geldiği yerde.
Duydular Sonsuz'un bestelerini duyanlar,
Çelikten sadâlarla o sırlı tepelerde...

İnler hâlâ o yerler bir ulu velveleyle,
Tıpkı hasretmiş gibi o günkü gül yüzlere..
Şu ağaçlar, şu taşlar geliverseler dile,
Ne büyülü şeyler anlatacaklar bizlere..!

Kuş cıvıltısı, yaprak sesi, insan âvâzı,
Geceleri yıldızlarla söyleşen sîneler..
Her yanda ayrı bir kalbi kırığın niyâzı;
O yeşil vâdi hâlâ bu nağmelerle inler...

Duâyla doğrulurdu başlar sabahlara dek,
Uyumamış gözlerde billûr billûr mânâlar..
Buradaki yakarış semâlardakine denk;
Yıllar geçse de gönlüm hep o günleri arar...

Akan çaya bakmış olsan ürperir ve dersin;
O şen bakışlar hâlâ gülümsüyor dibinde..
Hiç vakit fevt etmeden koşup sen de gidersin;
Gidersin, hemen olmasa da günün birinde...

GÖNÜLLERDE YEŞEREN BAHAR

Gün dönüp her tarafta Sûr sesi duyulunca,
Fecrin ışık ordusu dört bir yana ulaştı.
Bin bir tedâiyle eski günleri anınca;
Hülyâlarım coştu, coştu ve bendini aştı.

Bir nur tûfanıyla her yer ışığa büründü;
Ayrıldı birbirinden hak-bâtıl ve kara-ak.
Ağardı ufuk, altın saçlı bahar göründü,
Bütün yamaçlar gül, nergis, papatya ve zambak...

Yaslı dudaklar, lâle yanaklarına döndü..
Coştu bülbüller, nağmeleri her yanı sardı.
Hasretle yanan sînelerin hasreti söndü..
Bu bahar, gönüllerde yeşeren bir bahardı.

Gelin odasına benzeyen gül yuvasından,
Esip her tarafa gül râyihaları sindi;
Bu zebercet iklimin, suyundan, havasından,
Duygularımız coştu, gönüller deme geldi.

Aşkla yanan dudaklarda kevser kadehleri,
Cibril'in dolaşıp durduğu ışıktan yolda,
Varıp Cennet'e erenler ve daha ileri,
Sürprizler gördüler o Görünmez'den ardarda.

Kelebek kanadından renk almış ağaçlarda,
Çiçekler Cennet ıtırlarıyla burcu burcu.
Ebetle büyülü bu sihirli yamaçlarda,
Sonsuzla bütünleşir her şeyin diğer ucu...

Burada her şey bir başka nazla yatar-kalkar,
Burada bahar çemenleri selâmlar gezer;
Burada ırmaklar köpürür "Hû" deyip akar;
Burada Firdevsî renklerle tüllenir her yer.

Burada her gün bülbüller öter, güller açar,
Gonca gamzeler çakar, gamze yürekler deler..
Renkler dalga dalga gözlere güzellik saçar
Ve aralanır öteleri örten perdeler.

GÖK KUŞAĞI

Gök mavi, yer yeşil, bambaşka renkler,
Her ufukta ayrı bir gök kuşağı;
Renk-ışık içinde duruyor insan...

Takdirle bakıyor ona melekler,
Yüzü yerde gönlü Hakk'ın otağı;
Ona gökler davetiyesi iman...

Topraktan-balçıktan bir yüce cevher,
Sonsuzu gösteren emsalsiz ayna;
Verâlara dönük derin ve parlak...

Haydi gayret et, sen de özüne er!
Bütünleş ruhunla, ruhunla kayna!
Biraz inleyip biraz ağlayarak...

Tıpkı filizler gibi yavaş yavaş,
Hep onu takip et erinceye dek..
Kök toprakta ama, gözler ışıkta...

Gökte başlamıştı bu sırlı savaş,
Kıyamete kadar devam edecek..
Hiç durma! Geril, koş zafer ufukta..!

MÜŞÂHEDE

Şimşekler çakıyor, açılmış rahmetle semâ,
Çiçeklerin gözlerinde sihirli jâleler.
Bir hülyâ maviliğinde dağ-taş, ova-oba,
Renk, ışık arası gelip giden pervâneler.

Her yanda bir büyüyle süzülüp uçan kuşlar..
Coştum, köpüren heyecanlarla O'nu andım;
Üstte gök kuşağı, altında sevdâlı başlar,
Gözlerim kamaştı kendimi Cennet'te sandım.

Bir şevk u târâb içindeydim, baktım hilkate,
Yâ Rab çoklar hâlâ bu muammâdan habersiz.!
Dost'la baş başayken salmış kendini firkate..
Tut beni sımsıkı Dost; tut ki, edemem Sen'siz..!

GÖLGELER

DÜNYA

Burada hiç kimse durucu değil,
Hepimiz dünyadan göçmeye geldik.
Kör olan bu işi görücü değil,
İyiyi kötüden seçmeye geldik.

Pazarcılar gibi alış-verişle,
Hem bağ tımarı hem meyve derişle,
Az bir sıkıntı, biraz bekleyişle,
O çetin köprüyü geçmeye geldik.

Gelmedik buraya boş dâvâ için,
Encâmı karanlık bir kavga için,
Dünyalara ait bir sevdâ için,
Bizler âb-ı hayat içmeye geldik.

Kehf Ashâbı gibi mağaralarda,
O en Kutlu ile mübârek GÂR'da,
Henüz ölüp gömülmeden mezarda,
Bitmeyen çileyi çekmeye geldik.

Niceler düştüler dünya ağına,
Vuruldular bahçesine-bağına,
Anlarlar varınca son durağına,
Biz o bağı ekip biçmeye geldik...

HİÇ

– Yûnus'un ruhuna –

Gönül Sen'i bulmuş ise,
Başkasını anar mı hiç!
Ateşine yanmış ise,
Başka nâra yanar mı hiç!

Sen'i bulanlar bulmuştur,
Akıp akıp durulmuştur,
Senin aşkınla dolmuştur;
Başkasıyla kanar mı hiç!

Var eden Sen'sin cihânı,
Varlığın canların cânı;
Bulanlar Sen'de ummânı,
Başka göle dalar mı hiç!

Adı her yanda okunan,
Sînede dertlere derman,
Gönülden Sana inanan,
Başkasın Rab sanar mı hiç!

Cemâline hayran kalan,
Muhabbet yolunda olan;
Peteğinde balın bulan,
Başka bala banar mı hiç!

Sen'i görüp Sen'i bilmiş,
Koşup koşup Sana ermiş,
Gelip Haremgâha girmiş,
Başkasını sorar mı hiç!

GÜMÜŞ TENLİ DÜNYA

Gördümdü o gümüş tenli dünyâyı,
Kapı kapı hakîkati ararken;
Tam vaktinde ötedeki mânâyı,
Buldum bulanlarla bir sabah erken...

Artık gözlerimde tüllenen eşyâ,
Tıpkı bir kitaptı ışıktan, renkten;
Bu bildiğim arz, o göz kırpan semâ,
Bir güzel endamla belirdi yekten;

Nergis gibi o mahmur bakışıyla,
Gönlüme sihirli kementler saldı..
Durup durup gamzeler çakışıyla,
Bir anda aklımı başımdan aldı.

Üslûbunda büyüleyen bir edâ,
Kulaklara çarpan, Cennet şarkısı;
Nağmelerinde sihirli bir sadâ,
Ruhlara ninni kevser çağıltısı...

Sevdâyla yatıp sevdâyla kalkarlar,
Bu iklimde hayata uyananlar;
Yüzlerinde bir sönmez ışık pâr pâr,
Yaz-kış onlarda her zaman nevbahar..

Nağmeler salarlar gelip geçerken,
Zümrüt hülyâların altın sesinden;
Şevk ü târâbla coşarlar ve derken,
İlhamlar duyarlar Hak nefesinden...

Her yanı Cennet kesilmiş sanırlar,
Haz duyarlar ebetler kadar derin;
Kederle gelip geçse de asırlar..
Hoş bir cilvesi sayarlar kaderin..!

Tenezzühe çıktıkları her yerde,
Mest yaşarlar varlığın büyüsüyle,
Mûsıkîler dinlerler perde perde,
Bestesiz, güftesiz Itrî sesiyle...

VAR OLMA SEVİNCİ

Var oluşu idrak insana büyük mutluluk,
Ölmezliğe erer erenler hep bu imanla...
Hasretle yanan sînelerin hasreti yokluk,
İnler dururlar her zaman ayrı bir hicranla...

Bin bir kaosun kol gezdiği iklimlerinde,
Ne bir şafak ağarır ne de bir güneş doğar.
Ağıtlar duyulur her zaman çevrelerinde;
Yeis nâralar atar, zulmet ışığı boğar...

Varlık ona bir hülyâ, ölüm korkulu rüya;
Bütün bir hayat boyu düşer, kalkar, sürünür..
Ve dört bir yanıyla Cehennem kesilen dünya,
Ölüm soluklar ve gayyâlar gibi görünür.

Bir başkadır yaşamak bizim iklimimizde,
Ne tipi-boran duyulur, ne de hazan ağlar.
Zamanın zümrütleştiği bu uhrevî yüzde,
Her an ayrı bir bahar olur neş'eler çağlar...

Gurûblar hep vuslat perdesi aralar geçer;
Şafaklar toyla-düğünle ağarır her gece.
Ruh bu hülyâlarla en sezilmezleri sezer;
Çözülür, çözülmeyen o bir yığın bilmece...

Duygular köpürdükçe yollar inişe döner,
İnsan kanatlanır yürür tepelere inat;
Her dönemeçte pırıl pırıl ayrı bir fener,
Sönmeyen ışık kaynağından ki, odur murat...

YOLLARI VE
YOLUMUZ

Pür heyecan yollarda
Ümit, korku ardarda
Koşuyoruz durmadan
Ve bir an ayrılmadan
Rengârenk hülyâlarla
Billûrdan rüyâlarla...

İnançla gerilerek
Kabre girinceye dek
Azmettik dönmemeye
Dönmektense ölmeye!
Dünyayı terk ederek
Ukbâdan vazgeçerek
Acz u fakr kanadıyla
Cana can Hak yâdıyla
Şevke açık sîneler
Bizler o tâli'liler.

* * *

Yığınlar sürünüyor
Düşe-kalka yürüyor
Başsız gövdeler hepsi
Ne fikri var ne hissi
Şeytanı çok, meleksiz
İlhamları nesepsiz
Düşünce, düşürüyor
Hep boşluğa sürüyor
Sînesinde yok iman
Bilgisi sırf bir gümân

Akla takılıp kalmış
Mantığıyla aldanmış...

İç âlemi sis-duman
Zannınca koca umman
Bir damlada boğulmuş
Yürümeden yorulmuş...

* *

Senin hâlin bir ihsan
Yolun hak yolu inan
Eğil ruhunu dinle
Yer-gök bütün seninle
İftiharda beraber
Haber veren peygamber...
Bak şu aydınlık yola
Nurlularla kol kola
Hep kendi kendimize
Yollar uzuyor öze...

Yer yer tozuyor yollar
Yollarda sâdık kullar
Korksalar da azıcık
Ümit kapısı açık
Düşer yine kalkarlar
Kalkar O'nu ararlar...
Bir yerde karışıklık
Olsa, gelir bir ışık
Karanlığı delerek
Teessüs eder âhenk...

TATLI RÜYALAR

Bir akşam hüznü vardı o eski bahçelerde,
Veda ediyordu hasretle güller hayata.
Küsküindü çemenler ve çemenzâr kâinata;
Kapanıyordu her yanda ziya perde perde..
Serince bir poyraz esiyordu bahçelerde...

Tasa bürümüştü sanki bütün çiçekleri,
Tülleniyordu bayrak gibi kasvetin tülü;
Kışa davetiyeler vardı, bahar örtülü
Ve sihirli işvesiyle aldatan o peri,
Aldatmıştı birer birer bütün çiçekleri...

Uğulduyordu acı acı her yanda rüzgâr,
Hazanla buruktu papatyalar, karanfiller..
İrem Bağlarına denk o sihirli bahçeler;
Kalmamıştı bahçelerde o renkli lâleler,
Hep kâbus gibi esiyordu esince rüzgâr...

Kuğular, yaslı yaslı yüzüyordu sularda,
Çaylar sisle örtülmüş ve sis de dinmiyordu;
Kıyılara altın sesli kuşlar inmiyordu..
Hüzünlü ağıtlar "tın, tın" inlerken koylarda,
Hep ürperten yankı yükseliyordu sularda.

Geceler başıboş, sabra kementti saatler,
Çılgıncaydı o esnada karanlığın hızı
Ve bütün yarasaların keyfi gül kırmızı..
Derin hicranlarla kıvranıyorduk ki yer yer,
Aczimize ötelerden açıldı saatler.

* * *

Derken sabâ esmeye başladı bir aralık,
Diriliş kokusu geliyordu her yöreden;

Bir zaman güneşlerin kol gezdiği yerlerden;
Yırtılıyordu artık perde perde karanlık..
Ve gök kapılarında mübârek bir aralık...

Aralıktan ruhlarımıza akan rüyâlar,
Mesajlarla rengârenkti mutlu gelecekten..
Neler bekledikse şimdiye kadar felekten,
Yoldaydı.. bir bir gerçekleşiyordu hülyâlar,
Şanlı günlerimizdeki en tatlı rüyâlar...

BENİM RABB'İM

Benim Rabb'im benim Rabb'im;
Sen'den başka yoktur Rabb'im!
Dostluğunda vefa gördüm;
Sen'in vefan çoktur Rabb'im!

Kapında bendeler Sen'in,
Muradı Sen'sin cümlenin;
Aradan kaldır hicâbı,
Görsünler cemâlin Rabb'im.

Mârûfsun, bilinmez Zât'ın,
Her şeyi kaplamış tahtın;
Görenler görmüştür Sen'i,
Gözsüzlere pinhân Rabb'im!

Bildim diyenler aldandı,
Bilmeyenler nâra yandı;
Gönlümde kenzen bilindin;
Âşıklara Sübhan Rabb'im!

Ruhlara ışıktır adın,
Meclislere huzûr yâdın,
Âriflerin son durağı,
Dertlilere derman Rabb'im!

Cürmüm pek çok, yok taatim,
Belki yaklaştı saatim,
Etmezsen inayet eğer,
Kimden ola gufran Rabb'im!..

FENÂ VE BEKÂ

Dünyayı bir Cennet saydı sayanlar,
Düştü arkasına hep aldananlar;
Dahası takılıp yolda kalanlar;

Ziyan olup, heder olup gittiler.
Tasa olup, keder olup gittiler.

Yol pek uzun, hedef de hayli ırak,
Yürünen zeminde diken ve pıtrak,
Bir de bilinmezse nerde son durak;

Dere olur, yokuş olur, zâr olur,
Tipi olur, boran olur, kar olur.

Emeller âdeta kuyu içinde,
Kurumuş derenin suyu içinde;
Varılmaz sahilin koyu içinde...

Sînelerde yeis, yürekler hissiz,
Çevre vefasız, düşman merhametsiz.

Dünya bir fırıldak pek çok köşeli,
Her yanında inci-mercan döşeli,
İnsanoğlu bu tuzağa düşeli;

Dermansız ve alîl, mahkûm ve sefil,
Şeytanın ağında, şeytana vekil.

Duruş aldatıcı, görünüş yalan,
Gelen çok olsa da yok mu yok kalan.
Gafillere plân üstüne plân..

Yıkılıp gidenler hadd ü hesapsız,
Ayaktakilerse bütün dermansız.

* * *

İzler var yolda izler ki silinmez,
O'na yürümüş bir Ulu bilinmez;
Herkes elenir ammâ O elenmez;

Sonsuzluk yolunda tek kudsî rehber,
Zirvelere ermiş Yüce Peygamber.

Işık ordusunun biricik nuru,
Garip ruhların neş'esi, sürûru,
Sığınanların aşılmayan sûru..

O'na dayananlar şâd olur-gider,
Ebetlere kadar yâd olur-gider.

Kulluğunla fahre erdik Sultanım!
Işığında yola girdik Sultanım!
Sayende sevdik, sevildik Sultanım!

Sen'siz yol aşılmaz, kervan yürümez!
Sen'siz mahşer olmaz, kimse dirilmez!

VUSLAT

Anlar hayatın zevkini Dost'la yaşayanlar,
Her an ayrı bir derinlikle O'nu duyanlar;

Tüllenir rüyalarında sihirli bir sükûn,
Bilmezler geceyi-gündüzü sanki hep meftûn…

Duydukları her ses tıpkı bülbül nağmesidir,
Dolaştıkları yerler de Cennet bahçesidir.

Yamaçları kar-kış bilmez, rengârenk çiçekler,
Yapraklarda cilve çakıp ötüşür böcekler.

Bu bitmeyen koroda başka şey işitilmez;
Burada güller solmaz, bu bahçe hazan bilmez.

Gökler pırıl pırıl, bir sınırsızlık hecesi,
Sevdâlı hülyâların büyülü bilmecesi.

İnsan bir kez bu ışık ikliminde yaşasa,
Sonsuz'un meltemleri gelip ruhunu sarsa;

Sermest olur, o bilinmezin râyihasiyle,
Coşar ve nâra atar elinde kâsesiyle.

Hiç kanmayan meykeşler gibi içtikçe içer,
Ruhunu saran mânâ ile kendinden geçer...

Duyduğu her yeni hazla bir başka hâl alır;
Kalırsa insan bu zevk için dünyada kalır.

Şevk onu coşturduğu demlerle tâ öteden,
Cennetlere erer başı bulunduğu yerden.

HİCRAN

UYANDIĞIM ŞAFAK

Uyandığımda ilk şafak, kar-kış başımdaydı,
Derken sabâ etrafa bahar muştusu yaydı.

Hicran demine denk bir lezzet çağı açıldı,
Ümit dünyama rengârenk ışıklar saçıldı.

Gönlüm şahlanıp, ruhum büyülendi bu hazla,
Eğildim, benliğimi saran hiss-i niyazla.[8]

Fecir karanlığın önünde ilerliyordu,
Yâkûb'a Yûsuf'unun kokusu geliyordu...

Bir başka çark ediyordu talihime felek,
Ufkumda Leyla ümidi Mecnun'unkine denk...

Hayat fışkırıyordu, hava, su ve topraktan;
Kurtuluyorduk artık milletçe yok olmaktan...

Sımsıcak günlerin râyihasıyla yeniden,
Şahlandı vatan ve vatan evlâdı derinden.

Artık güller, çiçekler, çemenlerle beraber,
Vardı o kutlu doğuştan bir sihirli haber...

Bu latîf bahar örtüsü altındaki bizler
Şâd olduk; şâd oldu gökler, yerler ve öteler.

8 Cenâb-ı Hakk'a duâ arzusuyla.

RUHUMUN EMELİ

Ufkum açılıp da düşüncem çıkınca düze,
Çok şey hissettim varlıkla gelince yüz yüze.

Rengârenk her yan, tüllenen mânâ buğu buğu,
Bir tomurcuk açar gibi var olmaya doğru...

Her perdede ayrı bir visal, ayrı bir huzûr;
Vicdandaki irfanla bakınca her taraf nûr...

İç içe güzellik her köşe, iç içe mânâ,
Karşımda tabiat âdeta bir gül-i rânâ;

Sesler, renkler, buutlar.. bu ne müthiş hendese!
Vuruldum kâinat mûsıkîsindeki sese...

Gökler ayrı bir kanaviçe.. ve ötesinde,
Kudret; inse, cinne bir şey anlatma kasdinde.

Yer cıvıl cıvıl; insan, hayvan, ağaç ve toprak;
Semâ başlar üstünde bir kitap; yaprak yaprak...

Yüz yüze iki levha birbirine bakıyor,
Yıldızlar bizlere davet gamzesi çakıyor:

O'na davet, sonsuza davet bütün soluklar,
Her köşeye nurlar taşıyor nurdan oluklar.

Sen'den ey Yüce Mevlâ, Sen'den bütün bu işler!
Senden, ey bencil nefsim, senden bütün teşvişler!

Ey Rab! Sen'i bilmemek hasret, yakınlık ateş;
Sînelerde yanan kor ocaklardakine eş...

Hele aşkın, hele aşkın.! Aşkın tam bir Cennet!
Aşkınla dirilmeme ne olur inayet et!

Esmâ ve sıfâtın her biri sır üstüne sır,
Sırların da ancak kapıkullarına hazır...

Sultanlık işim mi! Ben bir kulağı küpeli,
Kabul et, budur ey Rab ruhumun tek emeli..!

BÜLBÜLÜN ÇIĞLIĞI

Bülbül hep kuytu bahçelerde öter,
Çiçeklerin raksettiği demlerde.
Her nağmesi bir poyraz olur eser,
Gariplerin dolaştığı yerlerde…

Feryâdı sînemdeki âhlara denk,
Ve bayırlarda çığlık çığlık sesi;
Dövünür tâ güneş doğuncaya dek,
Alevden demetler tıpkı nefesi...

El değmedik ağaçların başında,
Bir ömür boyu hiç durmadan inler;
Hüzün çağlar gözlerinin yaşında,
Kim görür, kim anlar ve kimler dinler!?

ÖTELER İŞTİYÂKI

Esip sarınca ruhları dört bir yandan hazan,
Yalnızlık ayrı bir dert, ülfet ayrı bir çile.
Göçmeye hazırlık var, bilenlerde hafakan;
Vedalaşma zamanı bundan böyle hepsiyle...

Dünya denen bu ise, tam ifritten bir azap,
Gönüllerde burkuntu, dimağlarda bir sancı.
Gayri hayat bir dert, onu duymaksa ızdırap,
Bilmem nasıl geçecek hiç dinmeyen bu acı..?

Yetiş ey Ebedî Dost, yetiş ki pek bunaldım!
Kılıcım kesmez oldu, terkeşimde tek ok var;
Aşılmaz bu tepeler Sen olmadan, inandım..
Ve inanç kuşağında yâr oldu bana ağyâr...

En tatlı hülyâlarla koşayım hep yolunda,
Anladım Sen'den gayri her şey aldatan serab!
Noktalansın bu hayat ölümün kollarında,
Değil mi ki Sen'i buldum; buldum Sen'i ey Râb!

Yaşayıp doydum artık, doyulmayan dünyadan,
İsterse hemen bitsin şu bitmeyen sonbahar;
Fırlasın bu son okum, fırlayıp çıksın yaydan,
Kanıma bedel olsun bakışı şehlâ şikâr...

GÖZLERİMDE KAN

İçimde ızdırap, gözümde damla damla kan,
Sultanım el-amân!

Ey ruhumu saran gizli dertlere nigehbân,
Lütfeyle bir derman!

Hakkım diyemem ama, affıma ferman yok mu?
Cürmüm öyle çok mu..?

Boynu tasmalı bir kulum kapında her zaman,
Ruhum Sana kurban..!

Bir kere nazar kılmaz mısın ciğerim kebâp?
Yıllardır bu azap...

Sen ehl-i keremsin, sun ihsan üstüne ihsan!
Ey derdime derman!

Gel derdime tabib ol, ol ki perişan hâlim..!
Kalmadı mecâlim...

Bırakma ne olur, âteş-i hasrette nâlân!
Gözlerim çağlayan...

KIŞ GECELERİ

Kış gecelerinde oturmuş düşünüyorum,
Ardarda inanç ve ümit, çehreler hep abus;
Kış gecelerinde terliyor ve üşüyorum,
Hülyâlarım sallanıyor, rüyalarsa kâbus...

Bülbüllerde sessizlik, çiçeklerde bekleyiş,
Sevinç-hüzün iç içe; gönlümün itiyâdı;
Ekseriya tetikte, ara sıra tekleyiş;
Bahar nâraları yanında, hazan feryâdı.

Bazen mûsıkî gibi ses verir esen rüzgâr,
Kıpırdanır her şey; kuş, böcek, ağaç ve yaprak;
Bazen sert bir poyrazla sarsılıverir bahar,
Yeisle gerinir dere, tepe, taş ve toprak...

Solar her şeyin çehresinde güzellik renk renk,
Azmin şakaklarında eski günlerin teri;
Gurbet tütmeye başlar, çözülüverir âhenk
Ve ürperten bir belirsizlik kaplar her yeri!

Zirvelerde sis ve duman, ovalarda güneş,
İç içe sanki her yerde bora ile meltem;
Düşen rahmet damlaları, çılgın sellere eş,
Zıtların bayramı; zifafta sevinç ve mâtem...

IZDIRAP İNSANI

Mumlar gibi titrer ve sızlar sînesi zâr zâr,
Gezinir şafakların ağardığı dağlarda.
Kendi Cennet'te olsa da ruhunda mağmalar,
Hep hülyâlarıyla dolaşır mutlu çağlarda...

Ufku tıpkı kupkuru bir çöl gibi simsiyah,
Simsiyahtır bütün mor tepeler, şûh adalar;
Hazanla sarsılıverir sînesi her sabah,
Ruhunu döve döve hep delinir havanlar.

Kalbi kuşlar gibi ürkek, gözleri hummâlı,
Tokmak sedâsı verir ruhunda hâdiseler;
Her gece saatle savaşır, her gün hülyâlı,
Her zaman ızdırap türküleri söyler-gezer.

Yer yer ümitle coşar, içinde sırlı bir haz,
Başı fânileri Sonsuz'dan ayıran yerde;
Haykırınca polattan sesiyle âvâz âvâz,
Ra'şeler uyarır gönüllerde perde perde...

Sevdâyla sızlar sızlarken en kuytu yerlerde,
İnler-dolaşır dâim, inler onunla yollar;
Her gün bir şikâr peşinde, her gün bir siperde,
Ufukların ağaracağı mevsimi kollar...

Bazen vefa ses vermez ve her şey lâl kesilir..
Hep ruhuna saplanır kan kırmızı tırnaklar;
Bazen burcu burcu bahar kokuları gelir;
Bakarsın bin râyihayla ninni söyler rüzgâr...

HİCRAN VE ÜMİT

Yine hicran dolu günleri andım,
Yıllar gözyaşına karışıp gitmiş.
Ürperdim ve yerimde kalakaldım,
Dostlar düşmanlarla barışıp gitmiş.

Yüzerken millet derin uykularda,
Kaybolup gitti değerler ardarda...

Kan-ter var mâzinin şakaklarında,
Demir bukağılar ayaklarında;
Acı bir tebessüm dudaklarında;
Ne kızıl bir ruhla çarpışıp gitmiş...

Ufukta hâlâ yer yer karanlıklar,
Ama geceden sonra gündüzler var...

Hazan esmiş, bütün bağlar bozulmuş,
Sararmış yapraklar, çiçekler solmuş,
Yiğit ölmüş, küheylânı yorulmuş,
Koca bir ifritle savaşıp gitmiş.

Dönüp gelse de o çok uzaklarda,
Gözlerim hep hülyâlı şafaklarda...

Bir zamanlar parıldayan o tâçlar,
Tâcdârlara sîne açan yamaçlar;
Altın yamaçlarda zümrüt ağaçlar,
Hicran kervanına ulaşıp gitmiş.

Kıvılcım var, o ürperten sönüşten,
Kıvılcımda mesajlar var dönüşten...

BÜLBÜL ÖTMESİN

Yok artık işim güller, çemenler, lâlelerle,
Aynı görüyorum karanfili yaseminle...

Duyduğumdan beri râyihasını sonsuzun,
Bir dünya ki, ölümle sona ermez; upuzun...

Kalmadı gözümde ne renk ne ziya sevdâsı,
Yeryüzünün ak zambakları, mor papatyası.

İsterse hiç açmasın tepelerde çiçekler,
Uçuşup, çiçeklerle oynaşmasın böcekler..

Ötmesin hiç bülbüller, uçmasın kelebekler,
Şimdi ruhum renkler ötesi bir şeyler bekler.

Gönlümde ağaran o kutlu günün sabahı,
O benim hissettiğim bütün günlerin şâhı...

HİCRANLI YILLAR

Hazanla geçti yıllar, aylar muharrem gibi,
Dökülüp yollara bekleyen gözler pek yorgun.
Girdapla iç içeler, bir girdap ki yok dibi,
Ruh sarsık, gönül hafakanlı, düşünce durgun...

Yasla buruk dudaklarda kederli besteler,
Sînelerde sessiz çığlık, dimağlarda hummâ.
Ve her gün poyrazla gelen hüzünlü bir haber,
Biz bize hasm olmuştuk; yaygındı bu muammâ...

Çözülüş çok kadîm; sanıldığından da erken;
Sezen vardı bu kara günü gün ortasında.
Ay uykuya dalıp güneş ufukta sönerken,
Uyanmıştık ama, iki ateş arasında...

Şimdi yeni iklimlere açılan yelkenler,
Bir uzun sefere azmetmiş gibi yürekten;
Bu hülyâlı maviliklerde tüllenen günler,
Mutluluk bestesi söylüyor ışıktan, renkten.

Bir kasvetli rüyadayız şu anda; bu gerçek;
Önümüzde aydınlıklara açık bir çağ var.!
Gece koyulaşsa da bir gün şafak sökecek..
Hep dalgalanacak rüzgâr bekleyen bayraklar.

Azmet, azmet ki göründü yer-gök sultanlığı,
Yılma uçurumlar gibi görünen boşluktan;
Yakala çağlar arasında o Altın Çağ'ı!
Peygamber safına gir, kurtul uyuşukluktan..!

GURBET - 1

Gurbet ruhumda poyraz gibi esdiydi bir gün,
Hazan, türküler söylüyordu; yerlerde yaprak..
Sînemde bir inilti hâlâ o hicranlı dün,
Gönlüm tıpkı hafakanla dalgalanan bayrak...

Daldım eski günlerdeki derin melâlime,
Kandan bir lücceydi âdeta gördüğüm yerler.
Ürperdim, bir kere daha acıdım hâlime,
Geçince birer birer hayalimden o günler...

Gerçi yine bir gurbet hüznü var sînelerde,
Poyraz biraz serince okşuyor çiçekleri;
Perde perde neş'enin çağladığı her yerde,
Gamlı bir melodi susturuyor böcekleri.

Ama, o hep kasvetle esip gelen hicranlar,
Artık göç edip gittiler bir başka diyara;
Asırlardan beri gerçeği sarsan hazanlar,
Birer birer savulup yol verdiler bahara...

Şimdi dertli sînemin o eski huysuzluğu,
Yalnızlık, gecelerimde vefalı arkadaş..
Ve çöllerdekine denk gönlümün susuzluğu;
"Az ağrı, âsân ölüm" ve iman ola yoldaş..!

SİTEMLER

AŞILMAZ

Âh edip ağlamadan,
Sîneler dağlamadan,
Su gibi çağlamadan,
Koca dağlar aşılmaz!

Cânı cânânı vermeden,
Fakr ile fahre ermeden,
Yokluğa kanat germeden,
Ne mümkün, yollar aşılmaz!

Ruhunda aşk u şevk, sînende iman,
Elinde Kur'ân, tam tekmil heyecan,
Ve bin bir ızdırap, bin bir hafakan,
İçini sarmadan çöller aşılmaz!

Allah deyip gönül gözün açmadan,
Pervaz edip dost eline uçmadan,
Benliğine kıvılcımlar saçmadan,
O yol kesen "dragon"lar aşılmaz!

Ölüp ölüp dirilmeden,
Her gün bin kez gerilmeden,
Canda öze erilmeden,
Berf ü baranlar aşılmaz!

Sîne kebap olmadan,
Vakit-mîat dolmadan,
Sen, senden kurtulmadan
Küsûf aslâ aşılmaz!

Yolcu bükük baş gerek,
Gözde dâim yaş gerek,
Huy biraz yavaş gerek,
Yoksa yollar aşılmaz!

İNKİSAR

Söyle ey dost! Sitemkâr hâlin nedir?
Her biri şikâyet makâlin nedir?
Küskünsün, bilmem ki melâlin nedir?
Bilinmez o gizli âmâlin nedir?..

Söylediğin Hak için söylemiştin;
Neyledinse O'nunçün eylemiştin;
Ruhun ile Cennet'i peylemiştin;
Şimdiki öfke ne, celâlin nedir?.

Hizmet deyip, hak deyip koştu isen,
Kanlı-dere, sarp-yokuş aştı isen,
Önce ham idin şimdi pişti isen,
Söyle bugünkü kîl u kâlin nedir?

Düşüncen milletse, nazlanmak kimden?
Hasbîlik der isen şikâyet neden?
Beklediğini beklerlerse senden,
Verebilir misin, mecâlin nedir?!

SEBAT

Çark edip durma öyle, maksûda eremezsin;
Yerinde kalmayınca, meyveyi deremezsin!

Varan sebatla vardı, gidip menzile erdi,
Sen sebat etmeyince, Dost yüzü göremezsin!

Yollar uzun ve yaman, yolcuya azık iman,
İnançla gerilmezsen, Cennet'e giremezsin.

Köprü yıkık, yol bozuk, elden tutan kimse yok,
Çözmüşse Hak örgünü sen onu öremezsin..

Derin dere, sarp yokuş, hak erine hepsi hoş,
Geçmek vazife sana kimseyi yeremezsin.

Varanlar vardı çoktan, varlığa erdi "yok"tan,
Yok olmayınca sen, huzûra yüz süremezsin..!

SIKILSIN

Sen çalış; tutmazsa âlem sıkılsın!
Yardıma koşmayan kalem sıkılsın!

Kanatlan üveykim hele kanatlan;
Sana yol vermeyen yollar sıkılsın!

Akıncımız akıp gitti dönmedi,
Kendilerini salanlar sıkılsın!

Millet ruhu devriliyor/devrildi,
Ona uzanmayan kollar sıkılsın!

Mimarlar çekilip gittiler çoktan,
Çıraklık bilmeyen kullar sıkılsın!

Var olup boy attı "bâtıl" bir yoktan,
Şimdi revaç gören yalan sıkılsın!

Ey canını fedaya and içmiş baş!
Sen çek git yoluna, kalan sıkılsın!

ŞAFAK GARİPLİĞİ

Gecelerin ardından bir şafak garipliği,
Sisli ufuk ve biz,

Durmuş gözlerken huzûru, neş'eyi, sevgiyi,
Hâlimizce sessiz.

Bora gibi zorlu esmeye başladı kader,
Yürekler temelsiz...

Kuluçkadaymış bütünüyle kin, nefret meğer,
Sîneler pek hissiz...

Deldiler zamanı, şu delik bir lehim ister,
Sapasağlam eksiksiz..

Yüreğimde sancı, şakaklarımda kanlı ter,
Hislerim direksiz.

Bir baştan bir başa ufku şafaklar tutmuşken,
Dupduru lekesiz;

Zulmet yırtılmış, aydınlık geceyi boğmuşken..
Ve yollar hendeksiz...

Yürüyorduk, hülyâlı baharlara ardarda,
Mânisiz, engelsiz..

Her yanda kızaran erguvanlar arasında,
Pür-şevk, gösterişsiz..

Gök bir yanda, yıldızlar bir yanda, biz bir yanda,
Nurefşân tertemiz;

Zaman "vefa, vefa" diye inledi bir anda,
Acıklı, mecalsiz...

Yeniden gün denizde söner gibi olmuştu,
Ölgün ve bedelsiz..

Yeniden bu hasta gönlüm hasretle dolmuştu,
Hicranlı-talihsiz.

YANANLAR

Yananlar yanar durur, tıpkı ocaklar gibi,
Âteşi ruha vurur, her dalgası bir tipi...

Muzdarip olan inler, şimdilik o ağlasın;
Dertli sînesin dağlar, ruhsuz ne sanar sansın!

Bahis açma gamsızdan, içime sis saçılır;
Nefes et kardan-buzdan, gözüm-gönlüm açılır...

Çoğunda yürek paslı, ölmeden ölüp gitmiş..
Bedende ruhlar yaslı, sanki işleri bitmiş.

İnayet ola Hak'tan, nabızda teklemeler;
Şapa oturmuş çoktan, her dem emeklemeler.

Azme kement vurulmuş, yiğitlikten yok eser;
Yorulmazlar yorulmuş, diri ölüden beter.

Başını yere koyup, inlesin inananlar;
Ağlasın hakkı duyup gönlünde uyananlar..!

ÇERAĞ PERİŞAN

Susup bir kulak ver yükselen sese,
Bir baştan bir başa dünyâ perişan.
Sarmalanıp konmuş inanç kafese,
Gözü damla damla semâ perişan...

Nesiller arası korkunç uçurum,
Ölülere azap yerde bu durum..
Fiyakalı bir iş, her gün oturum,
Dertlere dermanda edâ perişan.

Cemiyet derbeder, dünyâ sahipsiz,
Bilmeyen bilmiyor, bilenler hissiz;
Kalmamıştık böylesine kimsesiz!
Düşünceler sisli, dimağ perişan.

* * *

Dertli sîneler var sır tutar demez,
Alev alev ama, şikâyet bilmez.
Bunlar da olmasa hiçbir dert dinmez,
Duman duman yanan çerağ perişan...

İNLEYEN BİR NÂYIM

Derd-i isyana müptelâyım Yâ Resûlallâh!
Kapında bir bahtı karayım Yâ Resûlallâh!

Umardım cemâl-i pâkinden hep tecellîler,
Bak şimdi; firâka sezâyım Yâ Resûlallâh!

İnlerken bir zaman ümîd-i feyzinle dâim,
Cürmümle o demden cüdâyım Yâ Resûlallâh!

Saçılır iklim-i pâkinden her yana rahmet,
Ben neden kuruyup solayım Yâ Resûlallâh!

Ne şevkti tüterken bûyun her dem seherlerde,
Bak şimdi, inleyen bir nâyım Yâ Resûlallâh!

Kabul kıl mücrimi, kovma kapından ne olur!
Kovarsan kime sızlanayım Yâ Resûlallâh!

Yanmışım isyanla, yakma hicranla Ey Nebî!
Penâhım Sen, kime varayım Yâ Resûlallâh!

Günah bana yaraşmaz, doğru... Af Sen'in şânın,
Sen varken kime dert yanayım Yâ Resûlallâh!

MÜTEFERRİK

MAHZUN DAĞ

Tarih gibi çok eski, kendin gibi de sanlı,
Bir ulu kavgadan muzaffer çıktın ki şanlı;
Birkaç düzine canlı, üç beş bahtlı imanlı;
Gelip konmuştular bağrına mahzun, hicranlı...
Sendin dağlar arasında o biricik namlı,
Lutf u gazabı birleştiren yüce unvanlı!
Şimdi bin bir ızdırapla sessiz ve de gamlı;
Az ötedeki bir herc ü merçten ki çok kanlı..
Tûfanla yok olan milletten daha buhranlı;
Kaldıkça başucundakiler hep hafakanlı;
O aşılmaz zirven kalacak dâim dumanlı..!

ZAMAN ASİMETRİSİ

Zaman gelip geçmiş hissizlere ne!
Tulûu, gurûbu gözsüz ne bilir!
Körler üzerinden geçse de sene,
Zaman der inler, zaman der esirir..

Zaman kaynayan bir güğüm,
Zaman iç içe bir düğüm.

Geçen günler defterlerde hâtıra,
Defterler muhasebe kefesinde..
Sıkıştırılmış bir-iki satıra,
Hüzünlü melodi ölgün sesinde.

Ömür hazan vurmuş yaprak,
Yerlerde sürünen bayrak...

Zaman fıkır fıkır her yanı işve,
Çapkınlara tuzak bir karadelik;
Fark edinceye dek hep tatlı neşve,
Beylik sayılan bir sefil kölelik..

Aydınlık ruhlar övünsün;
Gafletli başlar dövünsün...

Onda sonsuzluğa uzanan yollar,
Onda meknî ebediyet şuuru;
Bizi kucaklayan ışıktan kollar,
Kapalı fânusta sırlar menşuru...

O "Ben O'yum" dediği sır,
Darda kalmışlara Hızır...

ÇEKİŞEN DÜNYALAR

İnanan ruhlar pürhis, inançsızlarsa hissiz;
Mü'minler merhametli, münkirler merhametsiz;

İnananlar, her şeyde O'nu hecelemekte..
İnançsız dimağlarsa, ömür boyu hayrette;

Yapayalnızdırlar, beşikten mezara kadar,
Bu kara yalnızlıkta bir sürü ızdırap var:

Dünya bir derin kuyu, sonu ölüm çukuru,
Yollar zaman tüneli, öte çöl gibi kuru.

Önde karadelik, arkada ölüm ejderi,
Ne bir adım ileri, ne de bir adım geri...

Ufku şafak bilmez, hazan sarmış baharını,
Bedbinlik, ümitsizlik karartmış her yanını.

* * *

Bizim ufkumuz rengârenk; mavi, kırmızı, mor,
Her yerde renk renk nağmeler O'nu heceliyor.

Çevremiz pırıl pırıl nur, buğu buğu huzûr,
Her yörede âhenk, her yanda ayrı bir sürûr!..

Kevserler çağlıyor; kevserler etrafında biz,
Suyu kesilmez çeşme akıyor sessiz sessiz...

Hiç durma sen de yürü bu iklime ve kurtul..!
Kulluklardan sıyrıl, gel oluver Allah'a kul...

Bak her şeyde ölgünleşme, her şeyde tükeniş,
Öyleyse, koş ölümsüzler kervanına yetiş!

İNANCIN AK İKLİMİNDE

Kuşlar gibi pervâz etmekte sonsuzluğa ruh;
İç içe gönlündeki sırlı merdivenlerden.
Her taraf aydınlık, her yanda ayrı bir vuzûh;
Bin bir çeşit ışık dalgasıyla ötelerden.

Önünde sonsuzluk, ötede nurdan ırmaklar;
Orda ruhanîler ebedî sükûna dalmış.
Asla hazan görmeyen zümrüt gibi yapraklar;
Bu ölümsüz ülkede olduğu gibi kalmış...

Karanlığın aslâ uğramadığı bu yerde,
Ukbâya uzayıp gidiyor aydınlık yollar;
Dostun cemâline erildikçe perde perde,
Vuslat şevkiyle yaylar gibi gerilen kullar...

Denizler gibi dalgalandıkça köpürürler;
Binlerce mevce kovalar binlerce mevceyi.
Yok olarak gelenler varlığa bürünürler,
Çözülmüş bulurlar o çözülmez bilmeceyi...

Yıldızlarla diz dize.. ruhsa o Bilinmez'le,
Başlar; hayal edilen âlemler belirmeye.
İç içe girer artık "sezilen" "sezilmez"le;
Teşneydi ruh ezelden bu menzile ermeye.

Hülyâ bu âlemlerin altın kanatlı kuşu,
Engelleyemez onu ne deniz ne de kara;
Kanat çırpar yükselir ve sürdürür uçuşu,
Gün gelir sığmaz olur sınırlı ufuklara...

HAYALLERDEKİ MÂNÂLAR

Şevkle şahlanmış ruhların gezdiği yerlerde,
Gördümdü yıldızlar arası taht kuranları;
Her gece bir başka visal ile perde perde,
Dost harîmine girip mahrem dolaşanları.

Aşkın "hay-hû"yuyla inleyen sînelerinde,
Bir ebedî sükûnun nağmeleri duyulur;
Bin bir güneşin kol gezdiği iklimlerinde,
Her gün yıldızlardan ayrı bir otağ kurulur.

Bu mavilik içinde uzayıp gider yollar
Varıyor Allah'a, Allah yolcunun maksadı;
Her lâhza vuslat arzusuyla gerilen kullar,
"Hayret"le serinlemektir bunların muradı.

Şimdi üstûre sayılan o renkli levhalar,
Tarihsiz nesillere göre birer ham hayâl..
Ey hayâllerde hâlâ parıldayan mânâlar;
Yetişir, gelin! Gelin, artık bitsin bu melâl!

BİR KAŞIK İRFAN

Haberi yok çoğunun bu yaşanan dünyadan,
Hezeyanla geçiyor sabahlar ve akşamlar.
Seyrediyor varlığı sisli-paslı bir camdan,
Dolaba bağlı yolda, yolunu kesmiş yollar...

Bir şey gördüm sanıyor, gördüğü sis ve duman,
Zannınca yol alıyor, mesafeler ayarsız;
Bir ömür boyu alıp satıyor hiç durmadan;
Ama, kantarlar vefasız, kıstaslar vefasız...

Hakikate kapalı, rüyalarla avunur,
Ölçer büyüklüğünü ikindi gölgesinde;
Çukur yanında, düz yerdeki çalım ve gurur,
Zannediyor kendini zirveler zirvesinde...

Âlemi hor görme, bencillik, kibir ve caka,
Küçüklüğe emâre ne varsa hepsi onda.
Ne halka yararlı bir işi var ne de Hakk'a;
Bir pesbayağı ruh ki görünme sevdâsında.

Çehresine bakarsan kömür elenmiş gibi,
Mânâsız bakışlarında Mecnunca gülüşler;
Bir sarsıversen zavallıyı görünür dibi,
Sırf bir aldatmaca o aydınca görünüşler.

GENÇLİĞİM

Dalmıştım rengârenk hülyâlara bir dönemde,
Tın tındı ruhumda o sonsuzluk mûsıkîsi;
Coşmuş ve haykırmıştım çelikten sadâ ile..
Bir sürü düşünce tüllenirken benliğimde;
Ama bilmem ki kaçının duyulmuştu sesi,
Hâlâ bir sır yumağı sanki o günkü çile.

Görmüştü bu günleri hakkı idrak edenler,
Hayalin kollarında şimdiyi kucaklarken;
Doğrusu o gün bir rüya sanıyordu bunu,
Gaflet içinde her biri bir yana gidenler.
Henüz herkes uykudayken; hatta daha erken,
Göremezdik onlar ve ben bu rengârenk sonu.

Kutlu horoz ötüyordu bir ezan sesiyle
Ve çarpıyordu sadâsı mezar taşlarına;
Bir karanlıklar yumağı içindeydi eşyâ,
Hayat üflüyordu ilham kokan nefesiyle;
Işık ordusundan nurlu arkadaşlarına.
Artık diriliş solukluyordu bütün dünyâ...

DÜŞÜNCE TOKMAĞI

Düşünce bir tokmak, dövülen ruhum,
Tıpkı mercanlar gibi sînemde kan...
Yutkunup yutkunup hep inliyorum,
Dudağım buruk, ruhumda heyecan.

İçimde tasa, şakaklarımda ter,
Bir çıldırtan dert ki her dertten beter:
Bunu anlamak için idrak ister
Ve ızdıraptan şerha şerha vicdan...

Çoklarında gam yok, düşünme kusur,
Bedenin kulları bitevî mahmur..
Çakırkeyf, serâzat, gamsız ve mağrur,
Gülüp geçiyorlar sana arkadan.

Çileyle baş başa sonsuza kadar,
Kal ki "ateş düştüğü yeri yakar"
Varsın anlamasın derdini ağyâr,
Meydanlar er ister, erler de meydan.

SOYUMUN ŞARKISI

SOYUMUN ŞARKISI

Soyumun gezdiği bahçede güller açarmış,
Dudağında kıpkızıl kan, yanağında jâle;
Sabâyla salınan zülüfler koku saçarmış,
Alev alev yanan sînelerdeki âmâle...

Yaprak sesleri arasında bülbül nağmesi,
Gelip kulaklara çarpan mâhûr âhengiyle;
Tıpkı Cennetlerin tüllenen latîf ma'kesi,
Hiç ölmeyen güzelliği, solmayan rengiyle...

Her yan bir "Bağ-ı İrem" bu bahar ülkesinde,
Buhurdanlar gibi hep tütüp-duran sîneler,
Solukladıkları ölümsüzlük bestesinde;
Neşeyle soluklandılar aylar ve seneler.

Ay, Güneş başka duyulurdu onun bağrında;
Goncalar tüllenirken çiçekler arasında.
Her gün bir başka fasıl bahçesinde, bağında,
Güzellikler tüterdi akında karasında...

Böyle bir dünya bugün hayal sayılsa bile,
Ölümsüz sesler duymuştuk o altın günlerden,
Geçerken evlâd-ı fâtihân debdebesiyle,
Tarih ürpererek ayağa kalkmıştı birden.

Harıl harıl at üstünde bir karanlık gece,
Uçmuştuk üveyk gibi ışıktan kanatlarla..
Işıklarıyla aydınlanmıştı her bilmece,
Savaşmışlardı her dem köhne kanaatlarla...

HÂTIRALAR

Daldım yine kendimi hâtıralara saldım;
Bir tatlı çağıltıyla yerimde kalakaldım.

Her devri ayrı bir ihtişam ve ayrı bir şan,
Bir hamlede dünyayı saran ışıktan tûfan...

Üç-beş düzine çadırken devrinde Osman'ın;
"Devlet-i Âliye" oldu elinde Orhan'ın.

Yürüdü garbın karanlık âfâkına emîn,
Gürledi gülbanklarla her yanda "feth-i mübîn"...

Derken her yerde tek yürek evlâd-ı fâtihân,
At sürdü her yana en önde Yavuz Selim Hân...

Çağlar ve çağlar boyu böyle kükreyip durduk,
Dünyada tıpkı bir uhrevî saltanat kurduk.

Hülyâm hâlâ meshûr cedlerin velvelesiyle,
Ve meydanları dolduran at kişnemesiyle...

Her taraf Bağ-ı İrem'di o kutlu devirde,
Dört yanda Cennetler tüllenirdi perde perde.

Meğer kadrini bilmişler zamanın çok erken,
Henüz hiçbir yerde onun kadri bilinmezken.

Nurdan ırmaklar gibi akmışlar çağlar boyu,
Yüksek çağıltılarla ki Cennetlerden suyu...

ESKİ GÜNLER

Hep eski yamaçlarda yeni güller,
Arayıp durmuştun bir ömür boyu..
Çiçeklerde geçmiş günlerin bûyu,
Mâziden renkleri, mâziden suyu,
Gelir sanmıştın o masmavi dünler...

Mecnun gibi hep bir âhû peşinde,
Çölden çöle koştun tâ doğuşundan,
Çıkmadı asla hayalinden cânân;
Hayatın bir nişan, ölümün bin şan,
Varları atıp yoku seçişinde...

Sessizdi ruhun derinliklerinde,
Hayalindeki o mavi dünyalar;
Yol gösteriyordu sana semalar,
Semâya doğru yükselen sadâlar,
Ne ra'şeler vardı akislerinde..!

Sen coşkun, mevsim de tam müsaitti,
Çiçek koklamak için her bucakta..
Bir ak horoz ötüyordu şafakta,
Yankılandı nağmesi her dudakta,
Gökler de bu armoniye şâhitti...

Bilmedin hayatta baharı-güzü,
Zevk u safâ bir yanda, sen bir yanda,
Herkes serâzâd olduğu zamanda,
Âdeta esir yaşadın cihanda,
Gece gibi geçirmiştin gündüzü...

ŞİMŞEKLER GİBİ

Şimşekler gibi zuhur etmiştik bir devirde,
Her yanda karanlığı delerek perde perde...
Işıktan dünyalar kurmuştuk çok ötelerde,
Tuna boylarında ve daha bir sürü yerde.

Her bucakta bir zafer tâkı, bizler de şendik,
Yıldırımlar gibi dünyanın bağrına indik.
Allah'a tevekkül olup hep O'na güvendik,
Zâlimlere sert olsak da, mazluma narindik.

MÂZİ

Gittiğin yollarda yıllarca bekleyip durdum,
Bir muştu ümidiyle herkese seni sordum;
Mutlaka bir gün dönüp gelecektir diyordum:
Hülyâlarımdaki gül yüzlü kâmet-i bâlâ...

Hicranla yanıyor sînem hayli zaman oldu,
Çevremi hazan sardı, güllerim bir bir soldu;
Elimde ümit kâsem kıpkızıl kanla doldu,
Mevsimler geçiyor gelmeyecek misin hâlâ..!

Bir ben değil, şimdi bütün âlem seni bekler,
Bu serin yolculukta düşer-kalkar-emekler..
Ayyûka ulaştı âhlar ve dilde dilekler:
"Gel" diyoruz mâzi denilen gözleri şehlâ..!

MİLLET RUHU – 1

Beklerim onu her sabah erken,
Ak hülyâlara yelken açarken;
Dönmüş geliyor kolunda cepken,
Beklerim onu her sabah erken...

Gözlerim her gün gurûba kadar,
Ruhum yollarda hep onu arar..
Şu hüzünlü mavilikte zâr zâr,
Beklerim onu her sabah erken...

MİLLET RUHU – 2

Gönlüm hasretinle yanar, derdime derman gel!
Tabibim Sen ol yine, ey cânıma cânan gel!
Sönmeye yüz tuttu, ümit meş'alem, aman gel!
Feryâdıma rahmeyleyip Efendim heman gel!

Gül açıp bülbül öteli hayli zaman oldu,
Her yanda ağaran hayalin ruhuma doldu;
Rahmetler indi, sular akıp akıp duruldu,
Mevsim, mevsim-i bahar, sen ey canlara can gel!

ORTA FASIL

BİLİR

İddiadır görmemişin haberi,
Her şeyi ruhuyla görenler bilir.
Ermemişte yoktur ilim eseri,
Hakk'ın sırlarını erenler bilir.

Hakikat semtine varmayan bilmez,
"Sırr-ı allemnâ"yı[9] *görmeyen bilmez,*
Mârifet güllerin dermeyen bilmez,
O'nun has bağına girenler bilir.

Dünyayı dolaşan seyyahlar değil,
Alev alev yanan Emrahlar değil,
Mihrab değiştiren ham ruhlar değil,
"Yâr yâr" deyip canın verenler bilir.

Aşk yolunda hep itilip kakılan,
Görülmedik belâlara takılan,
Horlanıp da hor gözlerle bakılan,
Nâçâr kalıp gâra[10] *girenler bilir.*

9 Kehf sûresi, 18/65. âyetinde geçen "Nezdimizden, ona bir ilim öğretmiştik." âyetiyle işaret edilen ilm-i ledün..

10 Kehf Ashabına atıf yapılıyor.

KARANLIKLAR BOZGUNDA

Bir gün yine hüzünle dolup taştım ardarda,
Mecnunun hasret ve yalnızlığıyla sahrâda;

Dolaştığı gibi dolaştım gamlı, derbeder,
Her yer bitevî simsiyahtı ben de mükedder...

Bir karanlık tablo ki, yer demir, gökler bakır,
Çevredeki kasvetten ruh sağır, gönül sağır.

Eğildim imanıma, Rabbim o ne tecellâ!
Onca şeye rağmen o gürül gürüldü hâlâ..

Karanlığa meydan okuyan bir edâ ile,
Haykırıyordu "tın tın" çelikten sadâ ile..

Sarsılıyordu zulmetler pek yorgun ve bitkin;
Daha bir coşkundu aydınlık, daha bir gergin...

İrademe fer geldi ışıktan buğularla,
Beraberim sandım, sulardaki kuğularla.

Derken bu sessiz şölen bütün varlığı aştı,
Bir büyüyle gidip tâ âsumâna ulaştı.

Ruhum bu renk ve sesler içinde dirilirken,
Düşündüm ki duymuştum bu cümbüşü çok erken.

Mademki, öteler sır verdi kendi sesinden,
Kurtulmaya koştum benliğin dar kafesinden.

Sıçradım son bir azimle kendime ulaştım;
Sırtımda taşıdığım "ten" lâşesini aştım.

Yıllarca süzgün bakışlarla ruhumu emen.
Ve insafsız kirpikleriyle gönlümü delen;

Bir fettân ki, her anışımda kalbim ürperir..
Yeter! Ey ihanet bakışlı, cevrin elverir!

Şimdi sonsuza ulaşıyor beklediğim yol,
Gel artık sen de yollar yoluna gir ve kurtul!

HİLÂFET [11]

Gel ey, gül yüzlü, gümüş tenli, gözleri elâ!
Gel ey, gül bahçemde salınan kâmet-i bâlâ!
Uçup gittiğin günden beri hiç göz yummadan,
Hayalinle söyleşiyorum gurûbda hâlâ...

Dönüp geleceksin diye hep bekleyip durdum,
Uçup gittiğin yolda herkese seni sordum,
Bilsen ruhumda senin'çün neler neler kurdum..!
Hayalinle söyleşiyorum ey gül-i rânâ...

11 Allah'ın ilk insanın şahsında insanoğluna lütfettiği mânevî pâye.

ESKİ ŞARKI

Ruhumuzu saran o mânâlarda,
Şanlı mâzimizden bin râyiha var..
Güzelliklere açık o koylarda,
Bir başka türlü esiyordu rüzgâr,
Ruhumuzu saran o mânâlarda...

Bir düzine zafer tâkı önünde,
Yıllarca koşturduk soluk soluğa..
Hızır'la arkadaş, Musa yanında;
Vardıktı "Bengisu" akan musluğa,
Bir düzine zafer tâkı önünde.

Şimdi cedlerle beraber pür-neş'e,
Coşturan gülbankların gölgesinde;
Ruhlara ilham iniyor peş peşe,
Tıpkı eski şarkılar güftesinde..
Şimdi cedlerle beraber pür-neş'e...

GELİR

Ne gelirse bize dâhilden gelir,
Haddini bilmeyen câhilden gelir.

Mefsedet yayılıp aldı her yanı,
Hem dağ-tepe hem de sahilden gelir.

Dudağına gelmiş milletin canı,
Çıkacak canlar Azrâil'den gelir.

Millet perişan, yığınlar derbeder,
İdare bilmez nâehilden gelir.

Nesiller adına yaşanan keder,
Hem gençlerden hem de kâhilden gelir.

Aldatma, hıyânet bir mergûb metâ,
Kimi soysuz, kimi asilden gelir.

Haya ve edebe artık elveda!
Öteler bilmeyen gâfilden gelir.

Sanma ki deliler tımarhânede,
Delilik bize hep âkilden gelir.

Küfre yollar açık hemen her yerde,
Kimi câhil, kimi âlimden gelir.

VEFAYA ELVEDA

Artık vefaya eyledik vedâ,
Sızlıyor içim her şeyden cüdâ,
Çehrelerde yalancı bir edâ..

Bir zamanlar canlı ve ataktık,
Hep çaylar gibi sonsuza aktık;
Her tarafta bir meş'ale yaktık.

Biz neş'eliyken herkes de şendi,
Sonra bir şeâmet iniverdi
Derken heyecanlarımız dindi..

Kalmadı eski günlerin tadı,
Bilinmez nedir Hakk'ın muradı,
Her yanı bir belirsizlik sardı...

BATI HAYRANLIĞI

Batı hayranlığı sis gibi ruhları sardı,
Ölüm şoku yemiş gibi yığınların hâli;
Ülkenin geleceği karardıkça karardı,
Soran yok kime ait bu yanlışın vebâli?
Batı illizyonu bitevî ruhları sardı…

Mesafelere takılmış iddialı ruhlar,
Yanıyormuş görünen yalancı mumlar gibi;
Bir oraya bir buraya bu şaşkın güruhlar;
Ne mecrada bir cereyan var ne de bir debi.
Mesafelere takılmış iddialı ruhlar...

Yüce Yaradan'a karşı küstahça bir yarış,
Kendince "Her şeyi yarattım." iddiasında;
İlim adına aldığı yol henüz bir karış,
Zavallı aşılmaz bir tümseğin cefâsında:
Yüce Yaradan'a karşı küstahça bir yarış...

Fezâda milyonlarca ışık yılı her yana,
Görüp sezdiklerin nedir bu müthiş boşlukta.!
Bildiklerinle Hakk'ı ilân düşüyor sana;
Yoksa boğulacaksın bu ürperten çoklukta.!
Fezâda milyonlarca ışık yılı yan yana...

Seni Yaradan'a ulaştırmayan mârifet,
Ruhuna şaşılık verir ilimler adına;
Öğrenip ışığa ermektir en büyük hikmet..
Sanmam insanoğlunu erdirsin muradına,
Onu Yaradan'a ulaştırmayan mârifet...

Gözlerini kapayıp gerçeği görmeyenler,
Asırlarca koştular bir serap arkasında.
Bugün kalblerindeki ışığı söndürenler,

Anlayacaklar dünyanın öbür yakasında,
Gözlerini kapayıp gerçeği görmeyenler..!

ÂHENKLE

Durur sistemler miâdı dolunca,
Sürer-gider bizim sistem âhenkle..
Döner hep çarkımız yollu yolunca,
Işık zulmetleri geçer âhenkle.

Bir gün yollar varıp çıkınca düze,
Hicran olur, hasret olur köksüze..
Hasımlar gelince bitevî dize,
Nurlar karanlığı siler âhenkle.

Gelince günü silinecek inan,
Tarihe savrulan o büyük yalan!
Şafak ortalığı sardığı zaman,
Ünümüz göklere erer âhenkle.

Ülke evlâdı bir bir dirilecek,
Asırlık mahzunlar o gün gülecek.
Hızır, Musa bir araya gelecek,
İşte o gün devran döner âhenkle...

HER ŞEY SEN'DEN

Her şey Sen'den, Sen ganîsin,
Rabb'im Sana döndüm yüzüm!
Hem evvelsin hem âhirsin,
Rabb'im Sana döndüm yüzüm!

Bulduğumu Sen'de buldum,
Bâtıl şeylerden kurtuldum;
Gelip kapında kul oldum;
Rabb'im Sana döndüm yüzüm!

Ayân ışığın her yerde,
Gözsüzlere eşyâ perde;
Huzûrun dermân her derde,
Rabb'im Sana döndüm yüzüm!

Dünyalar Sen'inle Cennet,
Nimet Sen'den kime minnet?
Gel kuluna merhamet et!
Rabb'im Sana döndüm yüzüm!

Gönüllere hayat iman,
Mü'minlerde tam itmi'nan;
Gâfillerin hâli yaman,
Rabb'im Sana döndüm yüzüm!

Işığınla aydın her yan,
Şaşkınlar arıyor burhan,
Tecellîn her yerde ayân,
Rabb'im Sana döndüm yüzüm!

Âlem kitap eşya apak,
Otlar ağaçlar ve toprak,
Sen'i söyler yaprak yaprak,
Rabb'im Sana döndüm yüzüm!

Ârif gönlün bağlayarak;
Âşık her dem ağlayarak,
Kıtmîr bağrın dağlayarak,
Rabb'im Sana döndüm yüzüm!

SOKAKLAR

– Anarşiye pey çekildiği dönem –

Sokaklar gördüm, sokaklar tıpkı bir karnaval,
Yığınlar üst üste, yığınlar sersem ve aval...

Toplum hezeyanlar içinde her yanı titrek,
Bu illetli bünyeye sağlam bir neşter gerek!

Yoksa buhranlarla inleyip duracak her ruh,
Buhranlara doğru yelken açacak her güruh...

Baktım bir an onun şimdiki hazin hâline,
Burkuldu yüreğim o bitmeyen melâline...

Izdırap yok; hep ızdırapsız soluklar, sesler,
Bize yazık! Sessiz kalanlara da esefler..!

Gamsız dolaşıyorlar yangının çevresinde,
Dolaşıyorlar; her biri bir âhû peşinde...

Parça parça sîne ister dert mûsıkîsine,
Semavî bir ses katsın ızdırap bestesine...

GÖK KUŞAĞINDAN TÂKLAR

Işıktan gelmiş nizam beğenmeyen beğenmez,
Herkes yıkılsa da o asla tahtından inmez.

Gelip geçti her fikir, geçenleri kaldır at!
Çıkmazlarda tek menfez Allah yolu hakikat...

Yençerice düşünce dikiş tutmaz sökülür,
Kulaktan dolma irfan biraz sonra dökülür.

Millete rağmen her şey bir akılsızlık dengi,
Yollar içinde yolumuz doğruluk mihengi.

Sönmez ışık kaynağı, peygamber yedeğinde,
"Ballar balı" denilen hep O'nun peteğinde...

O'ndan bize vasiyet sahip çıkın cihana!
Tutun irfanı elde hükmeyleyin zamana!

Çıkmalı öne artık çağımızı bilenler,
Savulup gitmeli o bir baskınla gelenler..!

Gariplere bayram; belki bugün belki yarın!
Hele şu hamuru, bir miktarcık daha karın!

İlhat çöküyor gayrı, ona gerek bir mezar.
Siz kazmasanız dahi, zaman bir çukur kazar..

Çoktan yolları doldurdu ışıktan atlılar,
Gök kuşağından tâklar, bayramınızı kutlar...

DELİ SANIR

Dost ile dost olmak gâyem,
Başka şey istemez gönlüm!
Aşk u şevk olsun sermâyem,
Tambur-ney istemez gönlüm.

Tek O'nunla dost olayım,
Kadehler gibi dolayım,
Gül bahçesinde kalayım,
Nam almak istemez gönlüm.

Şöhret ü şandan geçeyim,
O'nun yolunu seçeyim,
Kulu olup hep sekeyim,
Şah olmak istemez gönlüm.

Hem yazımı hem kışımı,
Bırakayım meâşımı[12]
Koyam yoluna başımı,
Can u ten istemez gönlüm.

Sezmesin dostlar hâlimi,
O'na bağlı âmâlimi,
Duymasınlar melâlimi,
Bilinmek istemez gönlüm.

Zaten bir bahtı karayım
İçi-dışı hep yarayım,
Derdim dildâra varayım,
"Kîl u kâl" istemez gönlüm.

Kimi beni deli sanar;
Dertli kalbim O'nu anar..
Şeker-şerbetlere banar,
Başka bal istemez gönlüm.

12 Dünyaca yaşamak.

ZİYA VE ZULMET

Toplum sanki bir girdap etrafında dönüyor,
Şaşkın, kararsız, bitkin bir yok olma göçünde;
Her lâhza biraz daha ümit mumu sönüyor,
Ufkunu saran perde perde kaos içinde.

Çatırtılar geliyor sürekli tepemizden,
Her yanımızda âdeta ateşten bir tûfan;
Çevre alev alev yanıyor, kibriti bizden;
Şimdi bu kapkara yangından titriyor âsmân.

Toplumda hakikatler tepetaklak bitevî,
Bir sisli gurbet yaşıyor genci, ihtiyarı;
Hezeyan içinde çarşısı, pazarı, evi,
Çılgınlık zinde güçlerin en bâriz şiârı,

Evler, birbirinden kopmuş fertlere aşhâne,
Baba yamak bu gamhânede, anne de aşçı..
Sokaklarda gaseyân, her köşede meyhâne,
Şanlı bir millet için bu âkıbet ne acı!

Geçtik çılgınlıkta Roma'yı, Bizans'ı çoktan,
Zamanın çiğneyip attığı talihsizleri..
Bizim bahtsızlığımız bir düzine kopuktan,
Nesepsiz düşünceleri, nesepsiz özleri...

Peylendi ahlâksızlık bir mergûb metâ gibi,
Sefilleşti düşünce faziletlere inâd.!
Horlanıp hor görüldü yurdun asıl sahibi,
Şimdi millî ruh hakîr, kozmopolitlik âbâd...

Tıkalı bize yollar, hiçbir yana geçit yok,
Farelere şehrâyîn, yollar onlara göre..
Dalıp kış uykusuna yatmış ararsan pek çok;
Bir zamanlar hak fikri, şimdiyse sükût töre...

Âlimler hissiz, ilim yuvaları desteksiz,
Yaşasın pâyeler nişanı! Şiltler, formalar;
Mektepler "Hayd Parkı" talebe ilme isteksiz..
Ve "Batı uygarlığı" diye hayal kurmalar...

Öğretenler silme dilsiz, öğrenenler sağır,
Kime ne anlatırsın düşünceler karanlık..
Toprak simsiyah çorak, gökler demir, yer bakır
Yetişin yurdun sahipleri, yetişin artık!..

Emâreler var tüllenen şafağın bağrında,
Nâralar duyuluyor dağların ötesinden.
Karanlık şimdi derdest tam ışığın ağında,
Sürpriz nağmeler tın tın zamanın bestesinden.

Artık her bucak bu neslin rüyalarıyla şâd
Ve herkesin elinde bahardan bir demet gül..
Âbâd ol ey Nur Adam; bizleri ettin âbâd..!
Şimdi zirvelerde bir başka ötüyor bülbül...

DOST’LA HALVET

Hakk’a kul olanlar kula kul olmaz;
Kulluğa erenler yollarda kalmaz.
Ruhlarında vuslat, ruhlarında haz,
Âlem aldansa da onlar aldanmaz.

Baş koyup da o eşikte bekleyen,
Dost düşünüp, dost deyip, dost söyleyen;
Hep şevkle şahlanıp aşkla inleyen,
Yüz hazan görse de sararıp solmaz.

Üveykler gibi şahlanan ruhuyla,
Pürneş’e ve meleklerle kol kola,
Uzayıp Sonsuz’a ulaşan yola,
Girip yol alanlar asla yorulmaz...

Ruhâniler gibi kanat çırparak,
Akıl ermez ufuklarda uçarak;
Gidip sır kapılarını açarak,
Hak’la halvet olur; olur ayrılmaz.

ZULMET ÇÖZÜLÜYOR

Her tarafta ışıklar, karanlık çözülüyor,
İzbelerde uğultu, yarasalarda telaş...
Yalan balonları büzüldükçe büzülüyor,
İlhat kayıyor ölüm ufkuna yavaş yavaş,
Her tarafta ışıklar, karanlık çözülüyor.

Milyonlarca yıldızdan, milyonlarca gizli nur,
İniyor sessiz sessiz zulmetlerin bağrına..
Ve inançla ışıldayan çehrelerde huzûr,
Hiç durmadan alıp üflüyorlar dört bir yana,
Milyonlarca yıldızdan milyonlarca gizli nur...

Her gün daha da enginleşiyor mavi ümit,
Baykuşlar her yanda ölüm marşları söylüyor..
Ve işte ufukta levent boylu "Nesl-i cedît"!
Gecelerde hırıltı, geceler boğuluyor;
Her gün daha da enginleşiyor mavi ümit...

Ürpertiyor karanlıkları esen meltemler,
Toprak rahmete döndü çölün enginlerinde.
Kabarıyor denizlerde masmavi dalgalar;
Renkli baharlar müjdesiyle günün birinde;
Ürpertiyor karanlıkları esen meltemler.

MAĞMUM COĞRAFYA

Kaç mevsim oldu yollarda zelil ve derbeder,
Gökte uçanlara inat hep emekliyoruz.
Hâlimiz mezardakilerin hâlinden beter,
Sırlı bir nur kapısı açılsın bekliyoruz...

Ayaklarımızda zincir, boynumuzda kement,
Sürüm sürümüz, sürüm sürüm bütün insanlık.
Yazık! Süründürülüyor bir koskoca ümmet,
Mukaddesler târumâr, düşünceler karanlık.

Yollarda bekleyenler de var süzülmüş gözler,
Sînelerinde sızı, çehrelerinde hasret..
Yürüyorlar arkalarında ışıktan izler;
Yürüyorlar ve Cennet kevserleriyle sermest.

"Âb-ı hayat" içip ölümsüzlüğe ermişler,
Hülyâları pırıl pırıl, ufuklarında nur
Daha şimdiden varıp Cennetlere girmişler,
Esiyor çevrelerinde üfül üfül huzûr.

Dört bir yanları hazan bilmez bahçeler-bağlar,
Neş'eyle güler semâ, vuslatla coşar zemin..
Bu dünyada her mevsim, ayrı bir bahar çağlar,
Burada âdeta her şey gökler kadar derin...

IŞIK İNSAN

Işıktan bir insan
Ruhum O'na kurban
Nurlandırdı bizi
Tekmil hepimizi
Menendi olmayan
O eşsiz kahraman

O'nunçün var oldu
Nuruyla yoğruldu
Yerler ve âsumân
Varlık O'na hayran
Duyuldu bir anda
Tâ arşın altında

Ulu mesaj Furkan
Şimdi O'nun meydan
Işık saçan Kitap
Benzersiz bir hitap
Her tarafı nurdan
O'nda top ve çevkân

Nurla yere indi
Ah u efgân dindi
Arz oldu âsumân
Gönüllerde Sübhân
Ondan evvel dünyâ
İfritten bir gayyâ
O denli perişan
Fesat dolu mekân

O'nunla dirildik
Sonsuzluğa erdik
Ruhlarda heyecan

Sînelerde iman
Nurdan ikliminde
Bal akan dilinde
Dertlilere derman
Ümitsize iman

Sultanlar Sultanı
Gönüllerin cânı
Herkes Sana hayran
Kıtmir Sana kurban.

DEVLET-İ EBED MÜDDET

Battı deseler de o bir gün yine doğacak,
Er-geç ışıklar gelip zulmetleri boğacak.
Nur üstüne nur saracak arzı dört bir yandan,
Kurtulacak insanlık şu bin bir hafakandan;
Gözyaşından rahmet bulutları çevik-çalak,
Her yana inci inci damlalar yağdıracak.

Diriliş fışkıracak bu sessiz mezarlardan,
Ellerinde gülden demet bu yeni bahardan..
Bir bir herkes şu ölüm çukurunu geçecek,
Varıp Hızır'la bir sırlı halvete erecek;
Dudaklarında pırıl pırıl kâseler nurdan,
İçecekler "âb-ı hayat" fışkıran pınardan.

İmanı, aşkı, ümidiyle tam şahlanarak,
Bendine sığmayan seller gibi çağlayarak,
Yepyeni bir dirilişe doğru bütün millet..
Dillerde kudsî türkü "Devlet-i ebed müddet"
Kasvet dolu bir handikâbı daha aşacak
Cedlerin beklediği zirveye ulaşacak...

Hiç durma yürü gönlünde nur, dilinde hikmet
Az kaldı yol sonuna, hele az daha gayret!.
Kıvran daha bir süre düşünce azabıyla!
Ve ruhunda duyduklarının ızdırabıyla,
Yüksel Sonsuz'a doğru ve milleti de yükselt!
Yükselt ki, biraz ilerde tarih-i şehâmet...
..
..

TEN BİR KADAVRA

Ten bir kadavradır, içinde can olmayınca,
Gönül boş bir havradır, irfanla dolmayınca.

Dünya iç içe kuyu ve bir karanlık zindan,
Onu ışıklandıran iman bulunmayınca.

Dimağlar buruktur ve yüreklerde hafakan,
"Üns" esintileri gelip ruhu sarmayınca.

Huzûrsuzluğa düştü beşer huzûr ararken,
Elinde Hak'tan gelmiş o Furkan kalmayınca.

Yitirdi her şeyini o kazanma yolunda,
Yolunu aydınlatan bir rehber olmayınca.

Yıllar var hep aynı şaşkınlık sürüp gitmekte,
Düşünceye mihenk olan vicdan kalmayınca.

Zâhire bakılırsa ümit mumu sönmekte,
"Neylesin Mahmutlar" Hak'tan ihsan olmayınca.

Asırlar var hep su dövüp durmuşuz havanda,
Heder olmuş ömür, özde îman olmayınca...

....
....

HIZIR ÇEŞMESİ

Ufukta ardarda şafaklar ve göklerde nûr,
Sararak her yanı, boğuyor karanlıkları;
Hırıltıda artık câhiliye artıkları
Ve üfül üfül esiyor her tarafta huzûr...

Sanki bağrına ışıklar yağıyor gibi Tûr,
Göründü toplumun asırlık aradıkları;
Hızır çeşmesi şimdi başına vardıkları
Çehrelerinde ışıl ışıl parlayan sürûr.

Nur her dem zulmetleri takip etmiştir meşhûr;
Bütünleşiyor zamanın parçaladıkları,
Bir bir çıkıyor Hak Dostu'nun anlattıkları;
Bizlere zaferler, gülbanklar; soysuza kubûr...

ÖLÜMÜN ÖTESİ

Gelenler bu dünyaya gidiyor birer birer,
Öteye inanmayan sînelerde burkuntu.
Her gün ruhları sarsan kederli birkaç haber,
Onlar için hezeyan saklanacak tek kuytu.

Derbeder dünyalarında her şey mâlihulyâ,
Nâsiyelerinde yokluğun sopsoğuk eli..
Bunlar için "Ebediyet" erişilmez sevdâ,
Hep ızdırap içindeler hâllerinden belli...

Kimiler: "Gidecek her gelen!" tesellisinde,
Öyle ya bu hayatta çakırkeyf olmak gerek.!
Kimiler nefis ağında, gençlik pençesinde,
Zavallılar hep bu hezeyanla tükenecek.

Âheste öğütüyor zaman ve dinmiyor çark,
Ne işe yarar çağın huzûr tesellileri.!
Bir meçhul an karşımıza çıkacak son durak,
Avutmaz bu yâveler zil zurna delileri...

Tıpkı varoluş gibi bir gerçektir diriliş,
Yolunu bulmuş gönüllerin ak dünyasında.
Bu kutlu yolculukta gâye Sonsuz'a eriş
Ve beklenen mutluluk ölümün verâsında...

BAYRAM SEVİNCİ

Ölüm ayrılık ama, bize bayram sevinci,
Hoşnut ise Yaradan yolda bulunmuş inci.

Gözsüzlere bu dünya nefsânîlik meşheri,
Germiş ağını bekler her bucakta bir peri...

Bu büyülü iklime kendini salan insan,
Serâzâd arzularla yaşar hemen her zaman.

Sarar ruhunu o siyah perdesiyle yokluk,
Akar gönlüne tasa ve keder oluk oluk.

Ölüm bize dümdüz yol, onlara bir sarp yokuş;
Hakk'a varan yollarda yokuşlar bile pek hoş..!

İnançsızın muradı her zaman Kâfdağında,
Dünya İrem olsa da onunki sel ağında...

Biz de, yatar kalkarız ama ekinler gibi;
Onlara göre ölüm bir çukur ki yok dibi.

* * *

Doğrulun kör yığınlar, doğrulun O'na dönün!
Gelmeden, akın-karadan ayrılacağı gün...

Yaradan bağışlar, rahmeti kahrından artık,
Biraz dövünün kapısında ağlayın artık!

Ceyhun olan gözyaşı eritir dağı-taşı,
Gönülde hüzün ağı her ibâdetin başı...

Gerilin yay gibi uçun semâviliklere,
Eğilmesin başınız yerdeki gölgelere..!

Yolda ölüm olsa da, bize bayram sevinci,
Hoşnut ise Yaradan yolda bulunmuş inci...

HER YERDE SENİ ARARIM

– Yûnus'un ufkunda –

Duyur ruhuma sevgini,
Kalmasın Sen'siz kararım.
Mest et ki bezminle beni,
Her yerde Sen'i ararım.

Dört bir yanda izler ile,
Ufuklarda gözler ile,
En yürekten sözler ile,
Hem inler hem de yanarım.

Sular gibi çağlayarak,
Sana gönül bağlayarak,
Hiç durmadan ağlayarak,
Herkesten Sen'i sorarım.

Arzum, kendimden geçeyim,
Vuslat şarabın içeyim,
Ak yolunu yol seçeyim,
Başka yollardan bîzârım.

GEÇER

İnanıp Hakk'a eren geçilmez yoldan geçer;
Hak'la halvete giren, deryadan-çaydan geçer.

Düşmüşse yâr yoluna "Ona Bağdat sorulmaz",
Yağma eder varını, servetten-maldan geçer.

Girince Dost hayale başka mâşûk aramaz,
O'nu özünde bulan inci-mercandan geçer.

Kiminin kasdı cemâl, kiminin kaş ile göz,
O'nu mahbûb bilenler, kirpikten-kaştan geçer.

Çay gibi akar varlık, akana meyl edilmez!
Görenler âkıbeti, her şeyden baştan geçer.

Aşka yelken açanlar yol almıştır muhakkak,
Tadanlar aşk şarabın kaymaktan-baldan geçer.

Nefsini bilmeyenler bilmezler O'nu asla!
O'nu bilen ârifler ipekten-şaldan geçer.

Benlik ateşten atlas, gurur karanlık dâvâ,
Gidip O'nu bulanlar benlikten-candan geçer.

SABIR

Sabır bir büyülü derman, arkasında iman,
Sabretmeyenin hâli hicran üstüne hicran!

Her şeyde var bir usûl, sabır da zafere yol,
Sık dişini azıcık, dolabildiğince dol!

Sabırla pişen insan, kemâle erer inan!
Tez canlının her işi harmanda sapsız saman.

Teennî eden erer, acele etme sakın!
Vurulup dövünsen de ıraklar olmaz yakın...

Örümcek bekleyerek, ağa ağ ekleyerek,
Gider hedefe varır nice emekleyerek.

Sırattan ince bir iş, koş geçenlere yetiş,
Geçen sabırla geçti, aksi bir sürü teşviş...

ÇOCUK

Sînelerde koklanıp okşanacak tomurcuk,
Üfül üfül esen o temiz râyihasıyla.
Yaradan'ın en büyük armağanıdır çocuk,
Masmavi dünyası, neş'e tüten havasıyla...

Millet ulu bir çınar, çocuksa bir çekirdek,
Salar sürgünlerini has toprağın bağrına;
Onu işlemek arzdan altın çıkarmaya denk,
Doyulmaz böylesinin balına kaymağına...

Çocuk bir neş'e kaynağıdır yuvada inan!
En tatlı nağmeler gibidir soluğu-sesi..
Çocuksuz yuva eksik, onsuz mutluluk yalan,
Cennet meltemleri gibidir onun nefesi...

Goncalar gibi tebessüm eden çehresinde,
Her zaman ayrı bir güzellik tüllenir durur..
Çocukla seslendirilen hayat bestesinde,
Ebediyet âleminden şarkılar duyulur.

Yuva bir çöldür o filizleninceye kadar,
Çocuk cıvıltısıyla yuva Cennet'e döner..
Rahmet her yerde yaşlıyı ve çocuğu arar.
Çocuksuz yuvaya ne lütuf ne rahmet iner.

ÖTELER

Açılsın bir bir kapılar,
Bu dünyanın ötesinden..
Duyulsun altın şarkılar,
Ölümsüzlük bestesinden.

Yaşayan yaşadı bilin!
Ölüler siz de dirilin!
Melekler gibi gerilin!
Ruhunuzda Hak sesinden.

Uyanık sîneler bilir,
Gönül insanı dirilir,
Ruhlarına eser gelir,
Bilinmez'in nefesinden.

Ağlayan gözler açılır,
Ruhlara ışık saçılır,
Ak-kara her şey seçilir,
Yayılan nur hâlesinden.

İNKILÂP

İnkılâp ruhtan fışkıran bir ışık,
İhtilâl cesette dolaşan bir bit,
İnkılâp vahyin gölgesinde tesbit,
İhtilâl cemiyet bitmiştir artık..!

İnkılâp ufukta nurlu bir şafak,
İnsanca özlenen hayata erme..
İhtilâl milleti yerlere serme,
Ve ufukta çatık kaşlı bir bayrak...

SARSINTI

Evlerdi, yurtlardı gözümün nuru,
Görmeden baharı hazanı geldi.
Yapılanlar sînelerin sürûru,
Yapan yaptı şimdi bozanı geldi.

Gül bahçesinde bir muson rüzgârı,
Kırağı korkusu bülbülün zârı,
Izdıraptan hiç kalmamış karârı,
Belki de bu işin mîzanı geldi..?

Saksıda güllerim buruşup gitmiş
Hızır-İlyas bir dem buluşup gitmiş;
Bahar yamaçlarla konuşup gitmiş,
Ruhlara Azrâil ezanı geldi.

Kapımın önünde sanki bir son gün,
Simsiyah örtüler, ışıklar ölgün..
Enbiyâ, evliyâ yurduna sürgün,
Göç edip gitmenin zamanı geldi.

Bana ne arkada kalan dünyadan!
Gözlerime büyü yalan dünyadan;
Benim'çün her zaman nâlân dünyadan,
Bir gerçek âlemin fizânı geldi…

BU ÜLKE

Bu ülkede “han sarhoş hancı sarhoş”,
Yanıp gitmiş başakları biçilmez.
Sular akar isli-paslı ve nâhoş,
Yosun tutmuş pınarları içilmez.

İnsanlarda heyecandan eser yok,
Günah diz boyu, isyan oluk oluk
Ölmeden gömülmüş ararsan pek çok,
Hortlaklar diyarı yollar geçilmez.

Ak geçmişten kalmamış nâm u nişan,
Yıkılmış köprüler, yollar perişan;
Acı bir rüya bizlere ulaşan,
Yalan–gerçek birbirinden seçilmez.

Tarih bir koyda yanıp sönen fener,
Birkaç harâbe, bir-iki de kemer;
Üst üste devrilen bütün değerler,
Bir daha ya dikilir ya dikilmez.

YÜZÜ YERDE

Yüzü hep yerde olur kimde kemâl var ise;
Gurura vesiledir ruhlardaki nakîse.

Haddini bilmez azar, kendi kuyusun kazar,
Dış yüze "Durmaz sızar" içte olan ne ise.

Nefsi herkesten hakir, yaşlanıp olmuş bir pîr,
İçi-dışı bütün kir yârânı ağyâr ise...

Başını almış gezer, ne anlar ne de sezer,
Hayale inci dizer şeytanlara yâr ise.

. * *

Gönül bir tahtırevan muhabbet onda sultan,
Cennet'e girer insan hep sevgi arar ise.

Hak kullarını sever, kullar Cennet'e iver,
Kimi dizini döver, şayet bir gaddar ise..

UYAN!

– Karanlık günlerin vâveylâsı.. –

Her yerde sanki hazan!
Bağ bozuk, bağbân gamlı!
İnayet Rabb'im aman..!
Dağ sisli, ova yaslı,
Etrafı sarmış duman...

Paslı gönül, sefil ruh,
Amanın buna derman!
Azgınlaşmış her güruh,
İnsan değil, bir azman.
Böylesi görülmedi,
Baş yaba, ayak saman.
Görenler gerilmedi,
Bu ne müthiş bir zaman.

Kırık-dökük cemiyet,
Durum duman mı duman;
Zillet üstüne zillet,
Bekliyoruz kahraman...

Herkes bir şeyler söyler,
Gerekli bir tercüman;
Sağa-sola tökezler,
Görüş ufku toz-duman...
Hırsız evlere girmiş,
Adam yaman mı yaman.
Sevgili uçup gitmiş,
Avdetine yok güman.
Herkes uykuda hâlâ,
Gaflet derin bir umman;
İşleri serap, hülyâ,

Kimse değil peşiman.

Uyan ve kendine gel!
Akıp gidiyor zaman,
Saati meçhul ecel!
Geliverir sormadan...

UFUK

İnsana, insan denmez kendini bulmayınca,
Gönül bir virânedir sevgiyle dolmayınca.

Öze dön bırak teni, sever isen kendini,
Yolda kalırsın inan Allah'la olmayınca.

Nefsine uymuşsan tam, işin câm üstüne câm,
Bir yere varamazsın Hakk'a bağlanmayınca.

Allah mâşûk, Allah yâr, gayrısı sînede bâr.
Eremezsin huzûra aşkıyla yanmayınca.

TOPLUM VE TEESSÜR

Ne yürekte heyecan ne kafada bir karar,
İradede can yoksa yaşamak neye yarar.
Yığınlar iflasta ve zarar üstüne zarar;
İnan gözlerim şimdi eski günleri arar.
Düşüncede sefâlet, mukaddesler târumar,
Cemiyet bir yığın; cemiyet kendinden firar;
Yaşamak zillet oldu, yaşamak insana âr,
Hayat denen bu ise, ruhum her şeyden bîzâr...

NEREDE O YEMİNLER?

Kadrim bilinmedi deyip darılma!
Bilinmeden göçüp gitti büyükler.
Darılıp yerinden sakın ayrılma!
Himmet bekler taşınacak bu yükler.

Sen azmedip yürü, bilenler bilsin!
Yürü ki zirveler rükûa gelsin,
Zorluklar karşında bir bir eğilsin,
Yolunu bekliyor yerler ve gökler.

Makam arzusu, mansıp düşüncesi,
Pusuda bekleyen menfaat hissi.
Yoktu önce bunların hiçbirisi,
İhlâs tütüyordu bütün emekler.

Bir yangın görürsen söndürecektin,
Koşup hemen içine girecektin,
And içmiştin canını verecektin
Nerde o yeminler nerde dilekler..?

AK VE KARA

Apaydınlık bir dönem, kol kol gezen güneşler,
Semâda yüzüp giden kehkeşânlara inâd.

Her bucağı İrem Bağları'na denk o günler,
Gök kuşağı gibi zafer tâklarıyla âbâd...

Sonra bir kâbuslu devir ve aranan dünler
Çoklar firavunlaştı, firavundan da berbâd.

Harâb oldu her taraf, soldu çiçekler, güller,
Bülbülün dilinde dinmeyen yeisli feryâd.

Gökler gamlı, bulutlar küskün, kurudu göller,
Virânelere döndü her yan, simsiyah eb'âd.

Yine rüyalarda kor, tütüyor eski günler
Mışıl mışıl döl yatağında milletçe murâd...

DOST

Bilsem ki bu benim cânım hiç yol aldı mı dost!
Almayıp yâd ellerde âvâre kaldı mı dost!

Dağınık bitkin hâlim; derbeder, bîmecâlim;
Yakup gibi melâlim hep sürüp gitsin mi dost!

Dağa dayandı yollar; kesti önümü çöller,
Elimde solgun güller; pörsüyüp solsun mu dost!

Vurdu yokuşa düzler; her hâlimde pürüzler,
Sönüp gitti gündüzler; böylece kalsın mı dost!

Bir küçücük inayet; lutfeyle az siyanet,
Etmezsen eğer himmet, böyle ağlasın mı dost!

Hüsn-ü zan emrin senin, zannı o ki afvola;
Afvolmazsa ya n'ola, böylece yansın mı dost!

EFENDİM

Hasret Sana bu gözler, gönlüm yolunu gözler,
Huzûra ersem bir kez, bahara döner güzler.

Erse pâyine başım, hep çağlasa gözyaşım,
"Sen Sen" deyip ağlasam, kalkar bütün pürüzler...

Köyünün pembe rengi, bulunmaz asla dengi;
Temizlenip giderler, günahla gelen yüzler.

Gelenler erer nura, her biri bir sürûra,
Rahmet yağar her yana, kalır mahrum gözsüzler...

Toprağından tozundan, o mübârek izinden
Zulmetli dünyalara akar gelir gündüzler...

Ölgün ne desem Sana, medhin düşmezdi bana;
Bir şey diyeyim dedim, vefa etmedi sözler.

O derin şefkatinden ve engin himmetinden,
Dönüp bir teveccüh kıl; ruhum lütfunu özler!

HAK ERLERİ

Koçyiğitler var gönül dünyasında,
Aramızda cefâsına dururlar.
Ruhlarıyla göklerin verâsında,
Burada tenezzülen bulunurlar...

Ay gibidir vicdanları, yüzleri;
Gönülleri taht edip kurulurlar.
Bir an vefasızlık etse gözleri,
Ömür boyu dövünür, vurunurlar.

Şayet inhirâfa düşse özleri,
Hazan vurmuş güller gibi kururlar.
Şeker-şerbettir her zaman sözleri,
İşiteni tâ gönülden vururlar.

SULTANIM

Başım feda olsun nurlu yoluna,
Gönlümü fetheden Sultanım benim!
Bir kez merhamet kıl kıtmir kuluna,
Gönlümü fetheden Sultanım benim!

Kapına baş koymuş kulların bekler,
Her birinden yığın yığın dilekler,
Teveccüh etmezsen boştur emekler,
Gönlümü fetheden Sultanım benim!

Sen'in olmadığın her bucak ıssız,
Gönüller kararır inan ki Sen'siz!
Gel ruhuma bir nazar eyle sessiz;
Gönlümü fetheden Sultanım benim!

Din yolunu açıp şehrâh eyleyen,
Pinhân-ayân her gerçeği söyleyen;
Gökte, yerde ümmetini dileyen,
Gönlümü fetheden Sultanım benim!

Hakk'a varılamaz Sen'den emansız,
Sen'i tanımayan gider imansız...
Kulunu mahşerde bırakma yalnız!.
Gönlümü fetheden Sultanım benim!

BAŞKASINI

Bir göz ki görmüş O'nu, arar mı başkasını!
Bir can ki duymuş O'nu, anar mı başkasını!

Aşk ile yanan insan, sînesi kebap olan,
Duymuşsa O'nu candan duyar mı başkasını!

Aşktır gönül üstadı; çerağı onun ruhtur,
Aşka âşık olanlar sorar mı başkasını!

Gönül tahtların tahtı, Süleyman'ı muhabbet,
Hakk'ı gönlünde bulan, duyar mı başkasını!

Her şe'ni ayrı safâ bir mâşûk u pür-vefa,
O'nunla vuslat olan anar mı başkasını!

Kullar O'na kul oldu, kulluğu cihan değer,
Kullukta fahir bulan tutar mı başkasını!

Bulan o bulunmazı, duymuştur duyulmazı
Onu duyan gönüller, arar mı başkasını!

GÖNLÜMÜN VİRDİ

Yıllarca boşalıp doldum,
Her şeyi özümde buldum.
Karanlıktan hep korkardım,
Işığa erdim kurtuldum.

Ya şimdi neden korkayım,
Çelikten gerilmiş yayım,
Hem bugün hem de ferdâyım,
"Hû" deyip O'nunla doldum...

Ayrı düşen titrer elbet,
Şundan-bundan bekler himmet.
Bense boynumda bir kement,
O'na bağlanıp doğruldum.

Azrâil kiminin derdi,
Korkar ölümden en merdi,
O benim gönlümün virdi,
Şimdi onunla yâr oldum.

Korktuğum olmuştu önce,
Dünya gönlüme düşünce,
O'nu yokluğa gömünce,
Kendimde kendimi buldum.

Özünden geçmeyen bilmez,
Beden insanı dirilmez,
Ölmeden ölenler ölmez!
Ölüp kendimden kurtuldum.

Kâh düşerek, kâh kalkarak,
Yürüdüm hep ağlayarak,
Çaylar gibi çağlayarak,
Ümidim o ki, duruldum..!

RUH UFKU

BEN GELDİM

Kulluğum başımda billûrdan bir taç,
Kullukla erilmez pâyeye erdim.!
Kapında bu benden hep Sana muhtaç;
Aç kapını, tut elimden ben geldim!

Duydum büyünü en engin bir hazla,
Koşarken koşanlar hep Sana nazla;
Bense, işte şu tutarsız niyâzla,
Aç kapını, tut elimden ben geldim!

Kalmadı korkum yakından-ıraktan,
Her şeyi çözen, çürüten topraktan;
Tek endişem var, o da son duraktan;
Aç kapını, tut elimden ben geldim!

Fikirler bomboş ve hudutsuz fezâ,
Duyulup görülen ruhlara ezâ,
El açıp herkes durunca niyâza,
Aç kapını, tut elimden ben geldim!

Ses ver, öteden nağmeler duyulsun!
Ünsün akıp akıp ruhuma dolsun.
Kaybedenler yitirdiğini bulsun,
Aç kapını, tut elimden ben geldim!

Üst üste şafaklar söksün çöllerde,
Açsın bahtımın ikbali her yerde;
Tıpkı bir tulû gibi perde perde,
Aç kapını, tut elimden ben geldim!

Doğup esince nurun tepelerden,
Duyulduğunda nâmın kubbelerden;
Taşarken celâlin minarelerden,
Aç kapını, tut elimden ben geldim!

Hep uzak olsam da Sen yanımdaydın,
Bütün benliğime nurunu yaydın;
Sen'inle olunca günlerim aydın,
Aç kapını, tut elimden ben geldim!

Ruhumda hafakan, boynumda kement,
Hatırımı yakîninle mâmûr et!
Hâlim sana ayân, eyle inayet!
Aç kapını, tut elimden ben geldim!

FÜSUNLU IŞIK

Söyler Sen'i yüz bin dil ile dağlar, dereler,
Her yanda tül tül esmâ ve sıfâtın görünür;
Duyunca adını her gönül ürperir-inler,
Çehreler büyülenir mehâbete bürünür...

Vücudun aynasıdır varlık bunda şüphe yok,
Her canlıda Cemâlinden bin bir edâ gizli;
Münkirlere olmasa da mü'mine şahit çok:
Gördüğümüz her şey âdeta lâhut benizli...

Füsunlu ışığın gerçi her simada ayân,
Bunu celâline âşinâ olanlar görür.
Renkler, şekiller, sûretler Sen'i anar her an;
Sen'i anar insanlar, anar ve Sana yürür.

Tesbih etmeyen var mı Zât'ını bu cihanda?
Bütün eşyâ Sen'in şem'ine pervane döner;
Vuslat duygusu her sînede bir kara sevda,
Kara sevdalı olmak bile pâyeymiş meğer…

Bırakma hicranlara açık hâlimle beni!
Lütfedip vuslatınla ruhumu âbâd eyle!
Yakma ikbal söylemeyen melâlimle beni!
Bir nîm-i nigâhla olsun gönlümü şâd eyle!

Gönder ışığından ruhuma sönmeyen bir nur!
Zuhûl etmeyeyim gayrı varlığından asla;
Ne olur insin artık mahzun gönlüme huzûr,
Kalmasın va'dinin is'âfı bir başka fasla..!

AÇ KAPINI

İltifat et aç kapını bendeni sevindir.!
Nağmeler sun ruhuma ötelerin dilinden;
Sun ve gönlümü saran hafakanları dindir.!
Sunduğun gibi nâçârlara kendi elinden.

Sen'sin o tek merhametli, bana da bir ihsan,
Lütfeyleyip yolumu otağına eriştir,
Yol boyu her dönemeçte nezdinden bir burhan;
Sal gönlüme ihsanını fakrıma yetiştir!

İç içe gurbetteyim, yok gurbetlerin dibi,
Ağarsın ak günler, gelsin zulmetin eceli.!
Sen'sin bu gamnâk gönlümün Biricik Sahibi,
Herkes gibi ne olur bana da bir tecellî.!

Bekliyorum yeni bir vuslat heyecanıyla,
Gönlüme o derin sevginin zevkleri insin.!
Hep kanatlansın ruhum aşkının tûfanıyla.
Hicran edalı ızdıraplarım bir bir dinsin!

Duyayım kalbimde tecellî ettiğin ânı,
Bakışlarım hep sonsuzun rengine boyansın!.
Göreyim şevkin vuslata döndüğü zamanı;
İsterse artık her yanım ateşlere yansın;

Yansın ki o hâl benimçün tıpkı bir bengisu,
Madde çözülüp mânânın bağrında erimiş;
Ruh tecellî avında, gönlümde kurmuş pusu..
Hisler bir büyülü temâşâ ufkuna ermiş.

Öyle ki O'ndan başka hiçbir şey işitilmez,
Kulaklara çarpan ses duyguların bestesi;
Saatler "tik-tak", günler de doğup-batmak bilmez,
Orada bir sihirli meltem sarar herkesi...

MÂBET VE İNSAN

Duyanlar ruhlarında imanın neşvesini,
Duyarlar her ezanda ötenin şivesini.

Yürürler duyunca mâbette Hakk'a niyâza,
Ererler vicdanlarında en büyülü hazza.

Kulaklarda tın tın o sonsuzluk mûsıkîsi,
Dolup taşar ruhlarına Kur'ân zemzemesi..

Dinlerler hep uhrevî işvesiyle zamânı,
Bilmezler gün bitiminde gün bittiği ânı.

Gözlerinde tül tüldür Cennet'ten bir nevhayâl,
Dudaklarında kâseler, kâselerde zülâl.

Gönüllerinde güm güm ebediyet bestesi
Ve dillerinde âvaz âvaz sonsuzun sesi..

Gergin boyunları nâzenin kuğular gibi,
Hislerinde derinlik, derinlikse yok dibi.

Revâka ilk adımla mâbet duygusu başlar,
Orada kuşlar kanat çırpar, şadırvan ağlar;

Orada rükûa varmış gibidir kubbeler,
Şehâdetle kükremiş sanırsın minareler.

Sütunlar el bağlamış duran kullara benzer,
Her köşede heybete bürünmüş ruhlar gezer.

Bu büyü ile insan âdeta lâl kesilir,
Burada kim bilir daha ne sırlar sezilir..?

Her yanda his köpürür, her yana mânâ iner,
Mânâlar buğu buğu gelip ruhlara siner.

Dünya silinir gider, güneş ufukta söner,
Başlar, meleklerin gezdiği iklime erer.

Bu masmavi âlemde bir sürü kalbi kırık
Ve bir sürü de sîneleri delen hıçkırık…

Değişip her şeyin başkalaştığı bu yerde,
Ukbâ şafakları sökün eder perde perde.

Kalblerde solmayan renk renk duygular yeşerir,
Ruh huzûra erer, benlik bütünüyle erir.

Her ânı gülkırmızı bu ışıktan zamanda,
Sanır insan kendini bir lâhutî ummanda.

Ruh bu derinliği bir kere duyup tatmışsa,
Duyguları Allah'la, gönlünde de O varsa,

Geçmişse kendinden sonsuzun râyihasiyle,
Duyar en duyulmazı melekler bestesiyle.

Tâ ötelerle selâmlaşır olduğu yerden
Ve selâmlar alır ötedeki bahçelerden...

İÇİMDEKİ EZAN SESİ

Elimde ışığın, dilimde sözün,
Bir ezan sesisin her an içimde.
Nakış nakış hayalimde gül yüzün,
Sana düşmüş hep sevilmek seçimde...

Bütün varlık Yaradan'ın güftesi,
Peygamberlik bu mânânın bestesi;
Mesajların ötelerin saf sesi,
Çağlar durur Ulu Furkan içinde.

Hep kevserler içtik bülbül dilinden,
Hep safâlar gördük kutlu elinden;
Geçmez gönül Sen gibi emelinden,
Var mı bir başka nebi bu biçimde.

Gel gürle, nâyın hep sızlayıp dursun.!
Kalbim sözlerinin sesiyle vursun;
İsterse bütün düşmanlar kudursun,
Hutben okundukça Çin'de-Maçin'de...

İNSAN VE UFUK

Ömrün hazzı da ikbali de bitmeyen rüyâ,
Ufku ümide açık gönüller tasa bilmez.
Şevkin ezelî bahçeleri bir mavi hülyâ,
Bahar çağlar orada, hazan gelse eğlenmez.

Duymuşsa eğer eşyâdaki füsûnu insan,
Meykeşler gibi bakar çevresine ve coşar;
Çözülüp gizliler oldukça bitevî ayân,
Ne bilinmez hislerle gider bendini aşar.

Dolaşırken artık, O'nun sihriyle dolaşır,
Gezer, her yerde ebedin âhengini dinler.
Her lâhza bir kere daha sonsuza ulaşır..
Ve aşkın hülyâlı havuzlarında serinler.

Elinde kâsesi, içer ama hep susuzdur,
"Su" der koşar çöllerde her zaman doludizgin;
İçi magmalar gibi, çevresi kardır-buzdur,
Ufku engin, iradesi de yay gibi gergin…

Gönlünün her yanı güllerin tutuştuğu yer,
Şevkle gürler, endişeyle sarsılır derinden;
Oturur-kalkar, sürekli ufkunda öteler,
Duyar sonsuzu, duyduğu her şeyin içinden.

Denizler gibi buharlaşıp yağmura koşar,
Bulutlaşır ve boşalıp toprakta demlenir;
Sînesi kıpkızıl kan, mercanlar gibi zâr zâr;
O engin ufk önünde hep renklerle tüllenir...

HAZ ZEMZEMESİ

İmanla bakınca başka görünür ufuklar,
Yollara ışık yağar yolculuk bir zevk olur;
Üst üste birbirini takip eder şafaklar
İnsan kendini bir haz zemzemesinde bulur.

Yaşar en acı firkatte vuslat hülyâları,
Bu sihirli düşten asla uyanmak istemez.
Yâr ile hemdem olmaktır onun rüyâları,
"Cennet'e gir" denilse, ihtimal ki dilemez.!

HER YERDE CEMÂLİN

Her yerde Cemâlin neye baksam neyi görsem,
Sevdayla salınıyor her yanda bütün eşyâ;
Vuslata koşuyor pervaneler gibi dünya,
Ah ne olur bir kere de ben vaslına ersem!

Doğsa yıllardır beklediğim ümit mehtâbı,
Ellerinle okşasan keder tüten çehremi;
Açsan bana da nezdindeki kudsî haremi,
Bitiverse bu hicranlı günlerin itâbı.

Aşkının ezelî feyzini gönlüme salsan,
Hiç bitmeyen asırlık hafakanlarım dinse;
Sînem mızrap yemiş bamteli gibi inlese,
Kalbimdeki sırrını dudaklara duyursan!

Gel, gamla tüten gecemin rengini siliver
Ve şu mahzun sîneme iltifatını duyur!
Boşlukta dönen benliğimi aşkınla doyur!
Tecellî et gönlüme, "Bu da beytim." deyiver...

O'NDAN SANATINA

Ruh, renklerle tüllenen etrafına bir baksa,
Kendini bu rüyalar denizine bıraksa;

Sarar ufkunu pembe, mavi, yeşil, erguvan;
Her biri âdeta birer dil, birer gazelhan:

Nağmelerle gürlerler sabah-akşam sonsuzdan,
O müstağnî tavırlarıyla sesten ve sazdan:

Yerde nizam, gökte nizam, âhenk perde perde,
Varlık O'nun güzelliğini söyler her yerde.

Ufuklarda her zaman hülyâlı bir mavilik,
Uhrevîlikle tüten koylar yol yol selvilik..

Sırlı derinlikleriyle ovalar, obalar,
Yemyeşil fistanıyla gülüp oynayan bahar..

Sımsıcak vadiler, şûh adalar ve mor dağlar;
Hiç durmadan işveyle ninni söyleyen rüzgâr.

Her dönemeçte yol ve köprüler var sevdâdan,
Sonsuzluk görünür her yerdeki bu edâdan.

Her yanı, her rengi, her şi'ri ayrı bir hazdan,
Duygular köpürür her lâhza nazdan, niyazdan...

Meltemler gibi bir yumuşaklıkla öteden,
Melekler uçup geliyor sanırsın göklerden.!

Geziniriz her an daha coşkun, daha gergin,
Semâvî senfoniler dinleriz ki, pek zengin...

Yer yer öteler ses verir kendi nefesinden,
Kurtulur ruhumuz varlığın dar kafesinden.

Sıçrar ve Cennetleri aşar duygular artık,
Her yanda O duyulur, duyulandan da açık.

Sur sesi almış gibi bütün ruhlar dirilir,
Sonra bir bilinmez yerde halvete erilir...

Güneşi Cennet'ten, çiçekleri de Firdevs'ten,
Gönlün zümrüt tepelerinde bin fecir birden;

Sökün eder bu âlemde ardarda her gece
Ve yaşama zevkine erer insan gönlünce...

UKBÂ MÜLÂHAZASI

Ölüm bir derin uyku, uyku ölüme tam eş;
Biri dünya, öbürü ukbâ buudlu kardeş.

Ölüm hareketsiz bir saat, durgun bir ırmak;
Uyku akrep-yelkovan arasındaki tik-tak...

Birinin nabzı ölüm hissiyle atar-durur,
Birinden taşan endişe, tâ ruhlara vurur.

Ölüm sırlı yolculuk, mezar tıpkı bir konak;
Her yanda sereserpe insanlar yaprak yaprak...

Hepsinde ukbâ ciddiyeti, uhrevî vakar..
Ve bir diriliş ümidiyle beklerler bahar...

Sessiz bir çağlayan içinde yüzerler gamlı;
Sevinç ve endişeyle yutkunurlar devamlı...

Kiminin rengi apak, kiminin ki sapsarı,
Kimi de hazan ortasında bekler baharı.

Kiminin çehresine âdeta ziftler akar,
Kiminin sîmasında sanki şimşekler çakar.

Bîhuzûr bakışlar, huzûrla tüllenen yüzler;
Kapkaranlık geceler, pırıl pırıl gündüzler..

Kan-irin içenler ve ziya yudumlayanlar;
Sürüm sürüm olanlar, her dem O'nu duyanlar...

O'na uyanmış gözlerde sevinç damlaları,
Cennetlere denktir onların hâtıraları.

Görür gibi olurlar Firdevs'i az ötede..
Ve hûri besteleri dinlerler perde perde...

Ayak basıyor gibi bir gelin odasına,
Yürürler aşkla dopdolu vuslat adasına.

Menzilin, mesafenin olmadığı o dünyâ,
Uğrunda canların feda edildiği rüyâ...

Daha ötede ise sessiz bir sürü hayran;
Ne zaman var, ne de mekân, bir O, bir de insan...

ALLAH VE İNSAN

Tekmil insanlık her an Allah duygusuna aç,
Zihinler şirâzesiz, zihinler O'na muhtaç.!

Sezer her zaman apak vicdanlar bu duyguyu,
Düşünce çıkmazları Rabb'e ulaşma koyu...

İlmin o engin ufku, mantıkın hünerleri,
Doldurmuyor imandan boşalan o yerleri.

Bir sürü ulemâ ve bir sürü de filozof,
Nazariyeleri çarpık, düşünceleri kof.

Ne fikirlerinde sadra şifa veren beyan,
Ne de madde ötesini olduğunca duyan:

Bunlara bakarsan, her şeyin mebdei meçhûl,
Bütün eşya sebepsiz sonuç, illetsiz ma'lûl...

* * *

Oysa, her renkte ve her seste O'ndan bir mânâ,
Ruh ve hikmet ufkunda her şey insandan yana:

Varlık O'nun nuru, o Nur'un dalgalanışı,
O, hem varlığın hem de hâdiselerin başı...

Bu sırrı kavrayan gönüller oturaklaşır;
Ancak oturaklaşan ruhlar O'na ulaşır.

Gözsüz görmese de, her yanı O kaplamakta,
Kalbe her zaman bu ilâhî nisbet akmakta..

Bütün hisler O'na uyanmakta perde perde,
Bir vuslat yörüngesinde ki, biraz ilerde...

Her tarafta kevserden gürül gürül çeşmeler,
Her yanda insan-Allah bestesinden nağmeler.

Fikir bu ufka erip gönülle birleşince,

Ayrı bir visal kapısı açılır her gece.

Bu eşiği aşan ruh kendi özüne erer..
Ve der durur: Var olmaktan gâye buymuş meğer...

SON UFUK

Sevmek ve sevilmekten gâye Allah'mış meğer,
İç içe aşk ve hicran..

Seven gönül tıpkı buhurdanlık gibi tüter,
Aşk ateşiyle her ân.

Uzat elini Ey Dost ruhum sevgine muhtaç!
Sen'sin derdime derman!

Hasretle yananlara vuslat yollarını aç!
Kalksın perde aradan!

Tüllensin her an gönlümde ayrı bir nevbahâr,
Canım yoluna kurban!

Her yerde bir ağ sermişsin, ruhum ona şikâr
Olsun katlime ferman!

Gerçi cürmüm çok ama, gönlüm de tutkun Sana;
Ben bir muhtâc-ı ihsan..

İnayetinle al kalbimi kendinden yana!
Ey her şeyi Yaratan!

Nefsim mavi, mor, pembe renklerle geceliyor,
Her hâlim Sana ayân..

Buruk vicdanım her zaman Sen'i heceliyor,
Yoktur ilmine pinhân...

Görsem şayet göreceğimi aklım dağılır,
Işığın mâh-ı tâbân...

Hülyâlarım rengini sırlı ufkundan alır,
Çağlar ruhumda ziyan.

Hep kara yalnızlık soluklar Sen'siz sîneler,
Hicranla yanar vicdan...

Nurunun lem’asına cihan verilse değer,
Işığın bize burhan...

Sen’inle güneş gibi parlar hayatın sonu,
Damlalar olur umman...

Duyarlar ufuk ötesi yaşayanlar bunu,
Bu ne yüce bir irfan!

ÖLÜMLE ARALANAN KAPI

Ne hülyâlarla gelir gelenler bu dünyaya,
Her gelme tıpkı bir bayram sihriyle duyulur;
Oysa ilk adımla yolculuk başlar ukbâya,
Birer birer gelenler bir bir yola koyulur...

Bahar kokuları tüterken doğum evinde,
Esiverir kapı komşuda acı bir hazan..
Ve ötelere yol görünür günün birinde,
Ötesiz ruhları sarar kapkara bir hicran:

Kararır aklın boşluğunda sınırsız gökler,
Ruhun ufkuna üst üste yıldırımlar iner;
Bir meçhule doğru insan, sürünür, emekler,
Ürperir duyduklarıyla ve çılgına döner.

Yaşadığı dünkü sahillerden açıldıkça,
Hayat içindeki elemleri duya duya;
Kör-topal ruhundaki boşluklara daldıkça,
Sürüklendiğini sanır bir karanlık koya...

Sonunda deliniverir o lezzetli uyku,
Görünür hayat dedikleri yalanın dibi,
Rüya biter, ağarır gerçek âlemin ufku,
Salar hislere ürperti bir sûr sesi gibi...

Durmaz yürür bakarak bir ileri, bir geri,
Eski dünyası yıkık, yenisi de belirsiz;
Aralar ölüm gerçeği bir bir perdeleri,
Tıpkı rüyada gördüğü şeyler gibi sessiz...

Hayrette kalır ruh, dehşetle irkilir insan,
Sürüklenir yol boyu takılmadan engele.
Hazanla sararmış yapraklar gibidir o an,
Savrulur kapılmışçasına bir deli yele...

Koşar gözleri mıhlanmış gibi ileriye;
Orda kopkoyudur zaman, ses vermez saatler;
İstese de artık dönemez aslâ geriye,
Değişmiştir yer-gök, yağar her yana âyetler...

İnanan ruhlara ibadet bir burak olur,
Ererler meleklerin uçuştuğu iklime.
Kalb huzûrla dolar, ruh aradığını bulur,
Duyar Hak iltifatını kelime kelime.

Neş'e şimşekleri çakar mü'min çehrelerde,
Köpürür geçerken ışıktan yollarda hisler;
Vuslat cümbüşleri duyulur biraz ilerde,
Hûri besteleriyle yükselir tın tın sesler...

Bu yerde çiçekler, nergisler gibi göz kırpar,
Nabızlar başka atar, kalbler bir başka vurur;
Burada sürekli gözlerden tebessüm yağar,
Durması mukadder olsa, kalb sevinçten durur.

Kâh gönüller firdevslerde tenezzühe koşar,
Renk, desen, âhenk bir büyüyle gözlere siner;
Kâh güzellikler Cennet sınırlarını aşar,
Bu şehrâyine mevkiblerle melekler iner...

RUH İKLİMİ

Ruh şuurlu kanun, özü, rengi meleklerden,
Bir sırlı görüntüyle duyarız gölgesini;
İnsanî ufka kutsal armağandır göklerden,
Ruh ufkuyla dinleriz semâların sesini.

Melek kanadından tüyler almış gibi atak,
Ruhanîlerle iki parmaktan daha yakın;
Pervâz eder ilerler, hedefi o son durak,
Her menzilde duyar iltifatlarını Hakk'ın...

Birbirinin peşinde akrep-yelkovan gibi,
Sonsuzun nuruna doğru ve soluk soluğa;
Bir derinliğe açılır ki, görünmez dibi,
Yollar akar-gider bir ebedî mutluluğa.

Bu iklimde, ağlayanlar bile sevinç ağlar,
Her bucakta doğum neşîdeleri duyulur;
Ruhlardan taşan neş'e ırmaklar gibi çağlar,
Bu ufka ulaşan kendini bambaşka bulur.

O büyülü âlemi Dost'uyla paylaşanlar,
Aşarlar bir hamlede mekânı ve zamanı;
Kendi ruhlarında gidip O'na ulaşanlar,
Duymazlar Sûr'u ve kıyamet koptuğu ânı...

Onlar öteleri, öteler onları dinler,
Işık olur, kitap olur, binek olur varlık;
Aşkları ve hicranları vuslatla serinler,
Açılır Hakk'ı temâşâ için bin aralık...

Görürler ömrün ikbal yollarını hep birden,
Bir el iner, hicranla akan yaşları siler;
Duyarlar ebediyeti oldukları yerden..
Derken ruh, arayıp durduğu vuslata erer.

NEFİS

Nefis insanın özü, ifadesi ve hızı,
Hep değişik havalar çalar elinde sazı.

Ona takılan er-geç sürüklenir zevâle,
Bir bilinmez yolla ki, gelmemiştir hayâle.

Nefsiyle insanlar hem diridir hem de ölü,
Ölüp gidenler hicran mezarına gömülü...

İnsanî duygular birer za'f, nefis bir avcı,
Onun ağına düşmek acılardan da acı...

İnsan bu serkeş ata gem vurup bağlamalı,
Ona her takılışında bin yıl ağlamalı..!

Nefisle rıza ufkuna ulaşanlar da var,
Savaşır onunla ve her yerde Hakk'ı arar.

Şölene gider gibi yıldızlar arasında,
Ruhlara komşu olur göklerin verâsında.

İlerler nurdan tâklar altında zaferlerle,
Buluşur bu ışıktan iklimde meleklerle.

Nurlar köpürür durur, bozgun yaşar karanlık,
Bu mavilikte, nefis de ruh gibidir artık.

Uçar sürekli melek kanatları altında,
Erer göz görmemiş sürprizlere Hak katında.

Hep renk ve ses iner bu atmosferden içeri,
Göklerde kudsîlere yağar onun benzeri...

Mekânlar silinir-gider, zaman mevhumlaşır,
Bu ufka eren nefis, gider Hakk'a ulaşır...

VARLIĞIN DİLİ

Gördüğün bütün eşyâ Hakk'a burhandır bize,
Sayfa sayfa bu varlık ayn-ı Furkandır bize.

Seyreden hayran olur kâinat meşherini;
Sunduğu her mânâ apaçık irfandır bize.

Mest ü mahmurdur ey Rab görenler cemâlini,
Tek bir şuâı O'nun bütün cihandır bize.

Sen'sin bütün eşyâyı kendine şâhit kılan;
Şâhitler doğru söyler, sözler ayândır bize.

Bildiğimiz ne varsa, tek zerredir irfandan,
Zerresi o irfanın tıpkı ummandır bize.

Rengârenk bu atlasa saçılan engin mânâ,
Sözlere taç giydiren sessiz beyandır bize.

İbretle bakanlara her varlık fasih lisan,
Duymayan bu lisanı gizli düşmandır bize...

BİR IŞIK SUN

Bir ışık sun ya Rab bize!
Gönlümüze nurlar dolsun.
Yollarımız çıksın düze,
Her arayan Sen'i bulsun.

Gökler yere rahmet döksün;
Ufuklarda şafak söksün;
Zulmetler yıkılıp çöksün;
Her yanda nâmın duyulsun..

Gözler bunu gözlerimiz,
Yorgun ve bitkin hepimiz,
Evvel-âhir emelimiz,
Her gün bir şehrâyin olsun...

Can kat cana ışığından!
Kuvvet gönder otağından!
Sun bir ziya nur çağından!
Çarkın yeniden kurulsun.

RUH UFKU

Her yan kararınca gönüller uhrevîleşir,
Nazla belirir ufukta halvet geceleri;
Zâid-nâkıs gelir aynı noktada birleşir,
Yağar sessiz sessiz her yana nur hüzmeleri.

Aydınlanır gözler, çarpar sîneler yekpâre,
Sezilir ne bilinmezler iç içe derinden;
Billûrlaşır öteler ruhlarda kare kare,
Rengi-çizgileri yıldızların deseninden...

Dolunay gibi yüzler ve ışıktan sîmâlar,
Dolaşır durur her vâdide O'nu ararlar;
Bir meşhere dönüşür hem arz hem de semâlar,
Ukbâ "buyur" eder onlara kapı aralar.

Nuh, tûfanıyla gelir; Musa Kelîm de sözle,
"Tûr-i Sînâ", "Mekke" ile buluşur bu düşte;
Ruhla iner İsa, Varlığın Özü de özle,
Sidre, Kâbe ile aynîleşir görünüşte...

Tüllenir her tarafta ömrün neş'e günleri,
Bir çağlayan gibi hep öteye akar zaman;
İnsan unutur gamı, kederi, hüzünleri
Bir başka duyar artık varlığı pürheyecan.

Vicdan öz dünyasını bulmuş gibi şahlanır,
Dost ilinden esintilerle her zaman mahmûr;
Hep kendini ukbâ derinliklerinde sanır,
Duyar Cennet râyihalarını buhûr buhûr...

Her yanda görünür vuslat yolları derinden,
Her renk, her ses, her desen bir nağme olur inler;
Bütün koylar halvet rengiyle tüllenir birden,
Kendini Cennet'te sanır bu ufka erenler.

Varsın artık gün batsın, ufuklar da kararsın,
Değil mi ki ikbal gelip idbarları aştı;
Varsın artık yaz geçsin ve zemin de sararsın,
Değil mi ki arza hayat ırmağı ulaştı...

YÂ RAB

Ey Rab, varlığın evvellerden evvel,
Nezdinde bu mânânın adı "ezel"...

Yok nihayetin, olmaz Sana hitam,
Halk eden Sen'sin, Sen'inledir devam..

Tekmil varlık, nezdindeki bir nurdan,
"Ol" dedin, oldu bir ışık billûrdan.

Her şey o baş döndüren âhengiyle,
Göz kamaştıran nuru ve rengiyle;

Dellâldır varlığına şüphemiz yok,
Her yanda akan nurlar oluk oluk.

Sen'dendir her çehrede parlayan nur,
Sen'dendir ruhlarda duyulan huzûr.

Yeryüzü Sen'in ihsanlarınla var,
Tek bir lem'asıdır Cemâlin bahar.

Bir cilvesi de onun sımsıcak yaz,
Haykırır varlığını avaz avaz.

Söyler Sen'i nuruyla ay ve güneş,
Sözleri melek şahitliğine eş...

Dalga dalga denizler "Hû" der coşar,
Irmaklar durmadan hep Sana koşar.

Ormanlar uğuldar durur derinden,
Mûsıkîler yükselir her birinden.

Nağmelerle inler bahçeler, bağlar,
El kaldırır Sana tepeler, dağlar..

İsmini yâd eder burçlar, felekler,
Yâd ettiği gibi gökte melekler…

Rikkatle uçan kuşlar Sen'i anar,
Bir hür mavilikte sonsuza kadar.

* * *

Bilen bilir; onların önü açık,
Bilmeyene de lütfeyle azıcık..!

Pervâne gibi ışığa koşanlar,
Her an bir korla yanıp tutuşanlar;

Başları dönmüştür Sen'in şevkinden,
Mahmûr gezinirler Sen'in zevkinden.

Sen'den gayrı her şey onlara ağyâr,
Sen'sin bu kudsîlere biricik yâr.

Duymuşsa Sen'i bir ruh candan geçer,
Nâm u şandan, inci mercandan geçer.

* *

Sen'sin her şeyi var eyleyen kudret,
Sun, hep sunduğun gibi bir inayet!

Aç ardına kadar kapını bize,
Göster teveccühünü hepimize.

Kalmasın nuruna ermedik gönül,
Kalmadı pek çoğumuzda tahammül..

Bizler Sen'in elinde birer 'ney'iz,
Her zaman Sen'i söyleyen nağmeyiz.

Salıver gönlümüze bir inşirah,
Gelsin artık va'deylediğin sabah.

Yıllar var ki, sînelerimiz kebap,
Ruhlarda dayanılmaz bir ızdırap.

Boynumuz tasmalı birer bendeyiz,

Artık Sen'i tam bilecek 'sin'deyiz.

Birer muzdar ve dua demindeyiz;
İki büklüm, Peygamber izindeyiz.

Ersin ey Rab beklediğimiz felâh,
Ve dinsin artık her türlü âh u vâh!

Gelsin o nurefşân günlerden haber,
El açıp inlediğimiz bir seher…

Arza ne hâcet, hâlimiz ayândır,
Nur bekliyoruz bir hayli zamandır…

SEN

Bakıp Sen'i gören âşık,
Başka cemâli neylesin?
Dostluğuna eren sâdık,
Başka visâli neylesin?

Kulaklar duymuşsa sesin,
Duyar mı ağyâr nefesin!
Gönüllere Sultan Sen'sin,
Gayri âmâli neylesin?

Ağızlara şerbet-şeker,
Her gönülde adın eser;
Sevgini tatmışsa eğer,
Kaymağı-balı neylesin?

Bir ruh Sen'i sevmiş ise,
Visâline ermiş ise,
Harîmine girmiş ise,
Mâl ü menâli neylesin?

Fakirler lûtfunla ganî,
Âcizlerin tek güveni;
Şevk ile ananlar Sen'i,
Derd ü melâli neylesin?

NEYLESİN

Sana gönül veren âşık,
Başka cemâli neylesin!
Dostluğuna eren sâdık,
Başka visâli neylesin!

Duyar mı ağyâr nefesin,
Duymuşsa vicdanlar sesin;
Canlara tende can Sen'sin,
Malı-menâli neylesin!

Sen'i bilmek gerçek irfan,
Varlığın kendine burhan;
Doymuşsa Sen'inle insan,
Mâ-i zülâli neylesin!

Nâmın hep dillerde gezer,
Gönüllere şerbet-şeker;
Tatmışsa bunu ruh eğer,
Kaymağı-balı neylesin!

Fakirler Sen'inle gani,
Sen'sin herkesin güveni;
Nurunla duyanlar Sen'i
Şems ü hilâli neylesin!

GÖNLÜMÜZÜ ÂBÂD ET

Yollardayız Allah'ım, Sen'den ola bir himmet;
Lütfunla kullarına bir kez daha imdat et!

Olmalı bir mîâdı bu teklemenin elbet;
Kurtar bendelerini, gönüllerini şâd et...

Gözlerimiz ufukta sürekli tulû bekler,
Mihnetkeş garipleri bir de ünsünle yâd et!

Bahçelerde, bağlarda her zaman güller açsın.!
Gül günlerini artık bizlere de mûtâd et!

Bilmem kaç asır oldu ırmaklar kuruyalı,
Nezdinde hapsettiğin rahmetini âzâd et!

Uçmak için sonsuza güçlü kanat ver bize,
Son arzumuzdur ya Rab, gönlümüzü âbâd et!

MEDİNE'NİN GÜLÜ

MEDİNE'NİN GÜLÜ

Andım yine Sen'i her şey yâdımdan silindi,
Hayalin gönlümün tepelerinde gezindi;
Bu bir serâp olsa da hafakanlarım dindi..
Andım yine Sen'i her şey yâdımdan silindi.

Keşke hep aşkınla oturup aşkınla kalksam,
Ruhlar gibi yükselip de ufkunda dolaşsam;
Bir yolunu bulup gönlünden içeri aksam..
Keşke hep aşkınla oturup aşkınla kalksam.

Bir bilsem, vuslata ne zaman ferman gelecek?.
Yoksa bu yanan gönlüm durmadan inleyecek;
İnleyip en taze hislerle hep bekleyecek..
Bir bilsem, vuslata ne zaman ferman gelecek?.

Kalbim bir güvercin gibi titrerken adından,
Ne olur Sana ulaşmam için kanadından;
Bana bir tüy ver, pervaz edeyim hep ardından..
Kalbim bir güvercin gibi titrerken adından.

Ey kupkuru çölleri Cennet'e çeviren Gül;
Gel o bayıltan renklerinle gönlüme dökül!
Vaktidir, ağlayan gözlerimin içine gül!.
Ey kupkuru çölleri Cennet'e çeviren Gül!

Mecnun gibi arkanda koşan kulun olayım,
Bir kor saç içime ocaklar gibi yanayım;
Sen'siz geçen bu acı rüyadan kurtulayım..
Mecnun gibi arkanda koşan kulun olayım..

Aklım uzakta kaldığı günleri saymakta,
Ruhuma sisli-dumanlı bir kasvet yaymakta;
Göster çehreni ki, güneş gurûba kaymakta..
Aklım uzakta kaldığı günleri saymakta...

Son demde hiç olmazsa gurûbum tulû olsun,
Gönlüm ufkunun en taze renkleriyle dolsun;
Her yanda tamburlar çalınsın; neyler duyulsun..
Ne olur, hiç olmazsa gurûbum tulû olsun..!

GÖNLÜMÜN SULTANI

Gönlümün sultanı her zaman dilimde virdim,
Ağlarsam, Sanadır âh u efgânım Efendim.
Ayrılmaz bendenim, sâyende kulluğa erdim,
Yollara rehberim, derde dermanım Efendim.

Nere baksam, kimi görsem gönlüm hep Sen'dedir,
Kulun boynundaki tasmasıyla bir bendedir;
Onu alıp satmak yalnız Sen'in elindedir,
Işığım, ziyam, göznurum, bürhânım Efendim.

Ne dizimde tâkat ne irademde fer kaldı,
Şu biten hayatımdan bir sürü keder kaldı;
Sermâyem olmasa da Sen'den bir eser kaldı;
Bir de kapında nâlân u giryânım Efendim.

Sahip çıkmazsan eğer bu sîne virân olur,
Kararır duygular gönülde bir külhân olur.
Söner bütün ışıklar ayânlar pinhân olur.!
Gözde nurum, tende cânım, cânânım Efendim.

DOĞ GÖNLÜMÜN İÇİNE

Sevdirdi Sen'i bana her şeyden artık felek,
Varsın kebap olsun sînem tâ subh-i haşre dek;
Meftûn-u hüsnün gibi, belki de bilmeyerek,
Yüzüm izinde, dolaşıyorum inleyerek...

Açıp sîneme bak, ateşi emelindendir,
Gözlerimden akan yaş, gönlümün rengindendir;
Derdim hadden efzûn olsa da, derman Sen'dendir;
Ne olur tut elimden, "Bu da benden." diyerek..!

Yıllar var ki yoldayım, hiç rahatım kalmadı,
Düşe-kalka gayri seyre tâkatim kalmadı;
Perişan hâlim, ümid-i vuslatım kalmadı,
İltifat et ki, bana sırf iltifatın gerek..

Doğ gönlümün içine, onu ney gibi inlet.!
Duyduklarının esrârını bana da dinlet.!
Yârâna güller sunarken Kıtmîr'i de yâd et.!
Ak ufkuna uymayan her hâlini bilerek...

İNSANLIĞIN EFENDİSİ

Yine hicranla Sen'i andı gönül,
Tende cânım, ruh-u revânım Cânân.
Andıkça hasretlere yandı gönül;
Ne olur kıl artık vuslata şâyân.!

Seven ve ağlayan bir bîçâreyim,
Kararsız, derbeder hep âvâreyim,
Yıkılıp dökülmüş bir virâneyim;
Hâl-i hazînim tam mevsim-i hazan..

Güller gülse de ağlıyor hep bülbül,
Bir dert küpü sanki şimdi şu gönül;
Bilmem mümkün mü bu hâle tahammül?
Ruhumda âh u zâr, dilimde figân.

Yanıp kebap oldum, ümidim yıkma!
İtâb et, ama, ağyâra bırakma!
Vefasız bir kulum cürmüme bakma!
Tavsîfe ne gerek, her şeyim ayân...

Bilirsin gayri imdat edecek yok;
Gönlümü dertten âzâd edecek yok;
Kıtmîr'i başka âbâd edecek yok,
Hatırım virâne, gözlerim giryân...

Gel vur mızrabını kalbimi söylet!
Vur ruhuma nağmelerini dinlet!
Bu gönlüme geleceğini vâdet!
Vâdet ki, kalmadı dizimde dermân..!

HÜZÜN İKLİMİ

ANNE

Anne inleyen bir ney, anne hicrandan yumak,
Gözleri buğulu, nemli ve her zaman zâr zâr..
Kaderidir annenin ocaklar gibi yanmak,
Hep hüzünle eser onun ikliminde rüzgâr.

Kuşlar gibi titrer hep o ay yüzlü nevhayâl,
Simasında sürekli yarınlar endişesi..
Her mevsim ayrı bir ızdırap, ayrı bir melâl;
Nağmeleri tıpkı hasret-iştiyak bestesi...

Sînesi sımsıcak, çehresi de îmâlıdır,
İkliminde ne büyülü râyihalar eser.!
Duyguyla süzülmüş gözleri hep hummâlıdır,
Altın şakaklarında sarı güller gibi ter...

Rahmet-zahmet iç içe; bilmez geçen zamanı:
Fark etmez yazı, kışı ve rengârenk bahârı,
Tül tül gurûbu, şafakların söktüğü ânı;
Her zaman duman dumandır o nazlı efkârı..

Bir kuluçka gibi sancılı gecelerinde,
Hep şefkatle çarpan kanat sesleri duyulur.
Hislerin öldüren amansız pençelerinde,
Matkaplar salınmış gibi yüreği oyulur.

Çok olsa da elemi, şekvâsı işitilmez,
Bir Eyyûb sabrıyla göğüsler en olmazları;
Onda ızdırap bitmez, acılar dinmek bilmez,
Sönmeyen bir azimle aşar aşılmazları.

Kanmaz aslâ sevmeye, o sevgiye susuzdur,
Şaire "su" dedirten hisle "evlât" der inler.
Herkes derin uykularda, o hep uykusuzdur,
El açar Yaradan'a kim bilir neler diler..!

Ufku her zaman bir hummâ ile buğuludur,
Durmaz, bir süvâri gibi koşar doludizgin;
O, yeryüzünde en ulularдан da uludur,
Sînesi, meleklerin sînesi kadar engin...

....
....
....
....

Zambaklar gibi sihirli çehrende,
Varlığımı saran uhrevî ışık;
Duydum ne duyulmazları sînende!.
Sen bir rüyasın benim için artık...

Nuru öteden pırıl pırıl sîmân,
Ukbâ derinlikleriyle büyülü;
Tülleniyor hülyâlarımda her an,
Ölümsüz ruhunun bembeyaz tülü.

Bir yâd-ı cemilsin, kabrin sîneler,
Hep hazan yaşadın; ölüm baharın..
Duâyla gerilmiş bütün gönüller,
Sen'in arkandaki vefadârların...

AŞK

Aşk gönlümüzde ateş, ruhlarımızda ışık,
Hicranla yanar âşık, ümitlerinde bahar;
Sînesinde gam, hüzün; ufku vuslata açık,
Gezer çölden çöle âvâre her zaman zâr zâr...

Feryadı sırrının sesi, sırrı kıpkızıl kor,
Dolaşır, dolaştığı gibi âhû peşinde;
Mest u mahmurdur dudağında bir kızıl fağfur,
Her gece bir visal yaşar Cânân'la düşünde.

Hayaletler gibi sarar ruhunu kuşkular,
Sîmasında fecir sevinci, akşam tasası;
Yer yer meçhullere tâlih bir kapı aralar,
Ümitten rengi, deseni, tülpembe verâsı...

Bazen kırılıverir ve onulmaz kırığı,
Bazen ufku ışık, râyiha, renkle tüllenir;
Bazen tâ ötelerde duyulur hıçkırığı,
Yapraklar gibi sararır, mumlar gibi erir.

Çok hazan yaşasa da hiç solmaz çiçekleri,
Dilinde her zaman hasret ü hicran bestesi;
Kederi çoktur ama, köpürür sevinçleri,
Hep aşk heyecanıyla tınlar çelikten sesi.

Gözlerinin içinde bir uhrevî enginlik,
Süzer çevresini, hemen herkese gülümser.
Duygularında sonsuzluk gibi bir zenginlik,
Kâh çaylar gibi coşar, kâh yeller gibi eser.

Ey aşk, artık anladım meğer sen her şeymişsin,
Hem öldüren bir zehir, hem dirilten bir iksir;
Allah'a götüren yollarda altından sesin,
Diriliş üflemekte ölü ruhlara bir bir...

AŞK VE VUSLAT

Şahlanırken doludizgin mavi hülyâlarla,
Duyar Cânân'ı ruh sihirli râyihalarla.

Sardıkça her yanı o füsunlu hâtıralar,
Köpürür dalga dalga vuslat tüten duygular.

Uzaklaştıkça kendine âit sahillerden,
Ağarır az ötede ufuk, ağarır birden..

Derken sarar her yanı Mâşuk'un câzibesi,
Duyulur tasavvurlar üstü sihirli sesi...

Varlık aşkla gürleyen bir mûsıkî kesilir,
Az ötede sihirli bir âleme erilir.

Artık her yerde bir sırla gezer ki, büyülü,
Her manzarada tüllenir Cânân'ın kâkülü...

Hislerde işveyle tüten bir üslûp duyulur,
Derken insan ötelere sırlı bir yol bulur.

Düşünceleriyle hummâlı, ruhu pür-neş'e,
Ziya püskürür, fecrin tepeleri peş peşe...

Rüya gibi bir iklime varılır ki; eşsiz,
Kuşatır füsûnuyla bir haz, her yanı sessiz.

Donakalır, sarı güller gibi alnında ter,
Sonra da bir ışığa erer ve her şey biter...

Solar bütün renkler; yeşil, mavi, pembe ve mor,
Mekân "lâ mekân" olur, zamanın nabzı durur.

Görülen bu rüya bitince her yan ağarır,
Ruh da, vuslata ereceği rıhtıma varır.

Anlar o zaman gâyenin Allah olduğunu;
Duyar, var olmanın zevkini duyanlar bunu...

GECE

Güneş varıp gurûba kapanınca,
Kakmalı bir taç gibi gül kırmızı;
O füsunlu mağrib ufku sarınca,
Artar hummâlı gönüllerin hızı.

Gece, sevdalı ruhların otağı,
Gece, âşıkların sırlı durağı..

Salınır reftâre mavi geceler,
Sînelere neler fısıldar neler.!
Coşar duygular, uyanır sevgiler,
Duyulur her yanda gönül âvâzı..

Gönül, gecenin sunduğuyla mahmûr,
Gece, O'nun ıtrıyla buhûr buhûr.

Kurtulanlar uzaklığın ağından,
Mesajlar alırlar yâr otağından;
Ererler sırlara ebet çağından;
Duyuverirler o duyulmaz hazzı...

Hep amber sürünür gezer meltemler,
Sihirli rüya gibidir geceler.

En büyülü tellerle ötelerden,
Nağmeler işitiriz çok derinden;
Şarkılar dinleriz ruhun dilinden,
Öteden sözleri, öteden sazı..

Duyulur Cennetlerin akisleri,
Gök kapılarının sırlı sesleri...

Gecede yalnız düşünenler kalır,
Maddî âlem daraldıkça daralır;
Ruh mesafe üstü mesafe alır,

Aşılır cismin aşılmaz çıkmazı.

Sessizleşir sevdalılar, sevdalar;
Sînede âdeta baharlar çağlar.

İner gönüllere bir mavi sükun,
Parıldar her yanı insânî ufkun;
Gece bir halvet mevsimidir O'nun,
Çığlık çığlıktır âşıkların nazı...

Duyarak ötelerin lezzetini,
Cennet'i, Sonsuz'un mehâbetini...

GURBET UFUKLARI

İnsan bir gurbet çocuğu, gurbet ürperten bir deryâ,
Yüzer dalgalar arasında, titrer bir ömür boyu.
Her durak bir ümit fecri, her menzil bir yıkık rüyâ,
Sabahlar hicran rıhtımı, akşamlarsa vuslat koyu.

Her zaman hicran rüzgârları eser, eser serince,
Yetim nevhaları gibi sesler duyulur her yerde.
Yer yer semâvî korolar dinlenir sırlı ve ince,
Vicdanların sesinden, ruhların derinliklerinde.

Bazen coşar insan köpürdüğü gibi dalgaların,
Sonsuza ulaşmak ister, gelir sahile mıhlanır;
Tutsağıdır âdeta zincirlerin, prangaların,
Kükrer, şahlanır ama, yine kendi havzında kalır.

Ufuksuzlar, ömür boyu bu ferahfezâ dünyada,
Maddenin dar hendesesinde esirler gibi yaşar.
Gönlünün kuytularında hep hazan çağlar ardarda,
Dolaşır ye'sin fecir bilmez tepelerinde zâr zâr...

İdeal ruhlara gurbet bir balayıdır her gece,
Bin bir temâşâ zevkiyle, heyecanlı ve pürneş'e;
Süzerler her zaman varlığı, gönülden ve derince,
Duyarlar âdeta ötelerin sesini peş peşe...

Sırtında alevden gömlek, yollarda bin bir ızdırap,
En acı günlerin sahilsiz deryâlarında bile;
İnancın engin hazzıyla dili âdeta bir mızrap,
Ruhlara neler dinletir gönlünün altın sesiyle!

Her gün yunar-yıkanır bir muhabbet çağlayanında;
Duyar O'nu, meleklerin duyduğu gibi derince,
En yapayalnız olduğu zamanlarda hep yanında;
Bin aşk zevkiyle erer en tatlı halvete kendince...

DUYUŞLAR

Yollardayız her zaman, iman, azim iç içe,
Yürüyoruz durmadan önümüzde tepeler..
Masmavi ümitler fecrinde her gün, her gece,
Nurlu bir şafak gibi tülleniyor öteler...

Gül kırmızı ufuklar, apaçık nura gebe,
Zirveleri kolluyor güneşin hüzmeleri..
Aşıldı ve aşılıyor bir bir her engebe;
Bahar var az ötede ilkinden de ileri.

Yolcusuyuz sahilsiz enginlerin tâ dünden,
Gözlerimiz pâr pâr, gönüllerimizde huzûr;
Hep uhrevî neşveler duyuyoruz derinden..
Ve Cennet kokuları geliyor buhûr buhûr...

İçimize hüzme hüzme ışıklar yağıyor,
Görüyor gibiyiz o ak çağları şimdiden;
Geceler hırıltıda tan yeri ağarıyor..
Ve derken geçmişle buluşuyoruz âniden.

Baharlar çağlıyor hazan estiği yerlerde,
Meltemle fısıldaşıyor her yanda yapraklar;
Ukbâ nağmeleri duyuluyor perde perde,
Şimdi başka türlü dalgalanıyor bayraklar...

Yürüyelim durmadan az ilerde son nokta,
Hayat bir sırlı rüya, iman da bir tatlı ses;
Yaşanan şu ömrümüz bir ezelî plâkta..
Var olmak ne güzel, âkıbet ondan da enfes.!

HÜZÜN

Hayatın sonbaharı, güneş ufukta mosmor,
Dünya âdeta bir hayalet gibi sopsoğuk..
Hüzünle tülleniyor akşam olunca ufuk;
Altın saçlı sabahlar artık gülümsemiyor..
Günler-geceler hep ukbâ türküsü söylüyor.

Tıpkı hazan serinliğinde yaprak sesleri,
Buğulu bir edâ var varlığın çehresinde,
Gönlüm her an değişen renklerin pençesinde,
Daha açık duyuyorum uhrevî hisleri;
Yaşlandıkça gönlümde yıkılan hevesleri...

Ömrün baharında duyduğum her neş'e sönmüş,
Dolaşıyorum ötelere açık koylarda;
Bir boşluk yaşıyorum düğünlerde-toylarda..
Sanki bütün eşya uhrevîliğe bürünmüş..
Ve gençlikle kızaran günler hasrete dönmüş.

Geçmişe bakıp yarınları heceliyorum,
Hissiyâtım lime lime, duygularım yırtık;
Gönlümden kopup gelen bir hüzünlü hıçkırık,
Her gün bir ayrı hafakanla geceliyorum..
"Çölden çöle geziyor", "Yâr" deyip inliyorum!

Vuslat eli perdeyi aralayıncaya dek,
Sakın ayrılma ey tasa, sen bana lâzımsın!
Gök kuşağı gibi hep ufkumda kalmalısın!
Tâkatime eş, rahmetin enginliğine denk..
Sen, ey çile yolunda çilekeşlere mihenk!

GÖZYAŞLARI

Gözyaşları damla damla mısralaşan şiir,
Sevincin-kederin, ümidin-ye'sin nağmesi.
Bazen hicranla yanar insan, mum gibi erir..
Ve gözyaşlarına dönüşür soluğu, sesi.

Bazen çocuklar gibi coşar, sevinçle ağlar,
Görünce dört bir yanda tüllenen şafakları..
Bazen âdeta bir kor ciğerlerini dağlar,
Kaplayınca zulmetler, kederler ufukları.

Gözyaşları ateşleri söndüren bir iksir,
Cehennemlere karşı yırtılmayan bir sera..
Ve gönüldeki mânâlar onlarla yeşerir,
Onlarla Cennetlere döner bütün bir verâ...

Yaş döken gözler, serhaddeki gözlere denktir;
Görmez gayyâları Allah için ağlayanlar.
İçten ağlama kalb sadakatine mihenktir,
Anlar bunu ancak gönlünde Hakk'ı duyanlar...

* * *

Gönlüm her zaman bir gamlı haberle buğulu,
Uçup gidiyor sevdiklerimiz birer birer.
Hislerim buruk, gözlerim yaşlarla dopdolu,
Bir bir gelmeler, bir bir gitmek içinmiş meğer..!

Hayat her zaman zahmet yaş varınca elli beşe,
Sararıyor arzu ve emeller yaprak yaprak;
Sistemler açılıyor birden meçhul inişe,
Ve az ötede hislere çarpıyor son durak...

Ufukta hem bir kanlı şafak hem de sonsuz nur,
Mü'minler durmadan yürüyor hep O'na doğru;
Sonra, ak-kara, va'dolunanlar eder zuhûr,

Bazıları zift gibi, bazıları dupduru...

Şimdi pürmelâl ellerim arasında başım,
Ümit çiçeklerimde kırağı endişesi;
"Son"un, bilmem ne kadar yakınına varmışım
Azrail'le söyleşir gibi ruhumun sesi...

Herkesle beraber yürüyoruz öbek öbek,
Salmışız kendimizi ukbâ mûsıkîsine;
Ruh sonsuza doğru pervaz eden bir kelebek,
Kaptırmış kendini zevâlin en nefisine...

Tıpkı bir ney gibi bütün ömür boyu zâr zâr,
Ne gurbeti biter, ne gurûbu hiçbir zaman.
Mecnun gibi hep ağlar dolaşır O'nu arar,
Gözleri hicranla dolu, gönlünde hafakan...

* * *

Ağla gözlerim ağla, ırmaklarda gün dönsün!
Ağla, vâdiler Nil, dağlar "Tûr-i Sînâ" olsun!
Ağla ki, İbrahim'i saran ateşler sönsün!.
Ve yeşeren asâ ile sihirler bozulsun.!

Şak şak olsun "Kafdağı", hayat suyu fışkırsın!
Dirilsin ölüler gözyaşı kurnalarında;
İradenin kollarındaki zincir kırılsın..
Görünsün yeni fecrin ışıkları ardarda..!

YAĞMUR MÛSIKÎSİ

Ötelerin gülücükleri gibi damlalar,
Dolaşır, ayrı düştüğü deryaları arar.

Ses verir ud telleri gibi inceden ince,
Yerin solukları duyulur yağmur deyince…

Bir şiiri meşk ediyor gibi fasıl fasıl,
Süzülür beyaz kelebekler gibi muttasıl...

Hep bir mûsıkî ritmiyle kulaklarda çağlar,
Sanırsın gökler coşmuş da çemenlere ağlar.

Her damla veda eder semâvî hayatına,
Sonra döner ummanla coşan kâinatına.

Toz-toprak lâl kesilir ve durup onu dinler;
Sarı, yeşil, pembe çiçekleriyle bahçeler.

Yağmur mûsıkîsiyle dirilir birer birer,
Her damlayla yere âdeta bir melek iner.

Gözlere gelip çarpan nakış nakış damlalar,
Bu sihirli armonide tüllenir verâlar.

Gökler güler ve tebessümler yağar her yana,
Duyar bu semâvî şi'ri herkes kana kana..

Yükselir bazen dağlar cesâmetinde buhar,
Yerde yeşili, maviyi, turuncuyu arar...

Her zaman hususî bir lezzetle iner yağmur,
Cennet kokusu gibi duyulur buhûr buhûr.

Siner her yana ruhları saran bin râyiha,
Toprak hayatla tüter, çiçekler kalkar şaha...

Erer bir tatlı rahata bütünüyle varlık,
Ve sezilir öteye açılan bir aralık...

HAZAN

Yorgun gözlerle yaşanan bir solgun macera,
her yanda yaprak sesi;
Çarpar kulaklara poyraz gibi ara ara,
bir hazan mûsıkîsi.

Ağlar bütünüyle bahar şi'rinin gülleri,
renklere tasa yağar.
Sessiz bir melâl sarar koylarda bülbülleri,
mâtem söyler notalar.

Hüzünle buğu buğudur artık şadırvanlar,
sular rikkatle damlar.
Ve kısar nâzenin boyunlarını kuğular,
gezer baharı arar.

Ovalar yasla inler, dağlar hicranla ağlar;
her ses bir ölüm şi'ri..
Mavi, yeşil, pembe, turuncu karalar bağlar;
inim inim her biri..

Biten ömürlerin son dakikaları gibi,
her çığlık bir "elvedâ"!
Derince bakılsa görünür dünyanın dibi,
o ne ürperten edâ.!

Sonra yaz-bahar füsûnlu bir hâtıra olur,
gömülür hülyâlara;
Hülyâlar ümitleşir, vicdanlarda duyulur;
yol olur verâlara...

Bekâ, bu fânilik hissi içinde gelişir
ve gider sonsuzlaşır;
Mantık bu büyüyle âdeta uhrevîleşir,
ilhamlara ulaşır.

Duyar insan ölümün sihirli sükûtunu,
çözülür problemler;
Görünür herkese yürüdüğü yolun sonu,
irkilir ve emekler...

* * *

Gömülse de hisler yok olmanın melâline,
iman ufuklar açar;
Ve yutkunup ağlasa da kendi zevâline,
bekâ ışıklar saçar...

Düştüğünde tohumlar gibi düşer toprağa,
hazırlanır bahara..
Sonra koşar Firdevs'e ulaştıran durağa,
Cennet içinde Yâr'a...

Hissetmeden asla ne bir acı ne bir sızı,
gelinler gibi aziz;
Köpürür duygularında ötelerin hazzı,
sonsuzluk gibi leziz.

Sonbahar bir ak doğuşun şafak emaresi,
arkasında gündüz var;
O hazan boşluğunda tın tın ümidin sesi:
ve az ilerde bahar..!

HÜLYÂLI MAVİLİKLERİYLE GECELER

Her zaman ayrı bir ışıkla tüter geceler,
Ruh o sessizlik içinde Sonsuz'u heceler…

Aşanlar, kendi serhaddini gecede aşar;
Ve insan bu ufkuyla hep ötelerde yaşar.

Gecede sessizlik huzûru besleyen şarkı,
Budur bence karanlıkların ışıktan farkı.

Her gece kudret gök kapılarını aralar,
Bu büyülü mavilikte tüllenir verâlar…

Renk, şekil, koku bütünüyle silinir gider;
Gecede iç içedir havf-recâ, sevinç-keder.

Yer yer her yanda visal esintisi duyulur
Ve yürekler matkap salınmış gibi oyulur..

Anlar anlayan, O her yerde Hâzır ve Nâzır,
Bir araya gelmiş gibidir Musa ve Hızır.

Lâhûtun sînelere çarpan akislerinden,
Duyulur kul olmanın neş'esi tâ derinden.

Leylîler mest ü mahmur, dudaklarında kevser,
Gecede rüzgâr hep vuslat kokusuyla eser.

Sıyrılır gönül varlığın dar hendesesinden,
Ne nefis besteleri sunar kendi sesinden.!

Her yana büyüleyen bir uhrevîlik siner,
Sonra ruhlara dalga dalga vâridât iner...

Denizler gibi coşar ve köpürür duygular,
Ruhlar iç dökecekleri tenha bir koy arar:

Baş-ayak aynı yerde, öper alnı seccade,

İşte, insanı yakınlığa taşıyan cadde..!

HASBIHÂL

İclâlinin âhengi her bucakta nümâyân!
Gönüllerde o tecellînin bir gölgesi var;
Bunu duyan ruh gezer her yerde Sen'i arar,
Gözlerinde tüllenir en tatlı hâtıralar;
Her ses, her renk ve her desende varlığın ayân...

Yıllardır yoldayım elemden benzim sararmış!
İçimde buğu buğu hüzün, gözlerim nemli,
Neyimden yükselen ses hüznümden de elemli,
Tarife ne hâcet, içim belli, dışım belli!
Ama duydum ki, mücrimlere affın da varmış...

Gönlümde derin bir acı, ruhumda hafakan,
Ağlar gezerim her gün bu biten mecâlimle,
Kaddimi büken sînemdeki o melâlimle;
Hep düşe-kalkayım şu iki büklüm hâlimle
Bir gün şâd olsam da, her gün ayrı bir heyecan...

Anar Sen'i bu dertli ruhum her seherinde,
Gel gönlümde konakla, ızdırabımla konuş!
Enîsim ol ki, derûnum yalnızlıkla dolmuş;
His ufkunda güllerim bir bir sararıp solmuş,
Hazan nağmeleri duyulur bestelerinde.

Tattır ruhuma aşkının ilâhî tadını!
Ferhat gibi hep hıçkırsın, Mecnun gibi yansın;
İkliminin zümrütten renklerine uyansın,
Tüllenen güzelliklerinin şi'rine kansın,
Bu kırık kalbime armağan et muradını..!

Sen'de buldu bulanlar vuslatın neş'esini,
Yıllardır muzdaribim hâlim Sana emanet;
Sen'in yolunda olmak bence en büyük devlet,

Ey Yüce Sevgili, sevginle beni de şâd et!
Göreyim ruhumda hep Cemâlin gölgesini...

SU

Dupduru bir derinlikle hep yoldadır sular,
İçinde varlığa erdiği yerden duygular...

Yüz sürer yerlere, sürer, kıvrım kıvrım akar,
Bir gözü bulutta, diğeri ummana bakar...

Vuslat şevkiyle çağlar, çağlarken de tüllenir,
Bir tatlı mûsıkî ki, duyanlar neş'elenir.

Köpüren dalgacıkları okşar-geçer rüzgâr,
Bir ivme neşvesiyle soluklanır dalgalar.

Vurur başını taştan taşa hicranla yanar,
Süzülüp göğe yükseldiği günleri arar...

Bir tül gibi yırtılır her aşılmaz tümsekte,
Akseder çığlıkları etrafa perde perde…

Koşar binlerce defa arınarak havzına,
Ses katar çevre onun hüzünlü âvâzına.

Ermek için deryaya hiç durmaz çağlar-coşar,
Bu coşkun sevdayla ne aşılmazları aşar..!

Şevkle şiirler sunar sesten, sözden âzâde,
Çevresine büyü salar aktığı her yerde!

Su ufkunda her zaman bir teselli duyulur,
Gönül bu tesellide aradığını bulur...

Hisler su çağıltılarıyla sükuna erer;
Toprak ufkunda su, insan ufkunda peygamber..

Cennet gibi yeşerir uğradıkları her yer,
Aşkı da vuslatı da suymuş, meşkeden meğer...

HÜZÜNLÜ GURBET

Beynim tıpkı bir sorular harmanı,
Kafamda istifham, cevabı sisli;
Gezer dururum yorgun ve âvâre..

Sarmış buğulu hüzün dört bir yanı,
Kalbim annemin kalbi gibi hisli;
Her hâlim garipliğime emâre...

Kulaklarımda bir gurbet şiiri,
Nağmelerimde poyraz serinliği..
Düşüncem "veda" diyor bu yerlere.

Yuvadan ayrıldığım günden beri,
Gömdüm sîneme sevinci, neş'eyi;
Hasretim şimdi o mavi günlere...

Gurbet yağıyor ufkuma muttasıl..
Ve semâda hiçbir şimşek çakmıyor;
Aysbergler gibi sopsoğuk sokaklar..

İnsan, eşyâ ve varlık fasıl fasıl,
Irmaklar bizdeki gibi akmıyor..
İhtilâç içinde kalabalıklar.

Bu yerde kalbe ilhamlar inmiyor,
Âdeta kapısız gökler ve yerler;
Bir madde katılığında her biri...

Burda ruha güzellikler sinmiyor,
Tüter gözümde o bizim bahçeler;
Nerde o yemyeşil bahar günleri?.

Doğ ey ışık, doğ gönlümün içinden!
Tasayla dolaştığım bu yerlerde,
Bana ruhumun sırlarını duyur.!

Bir ses sun o eski bestelerinden,
Şu hüzünlü şafakta perde perde..
Açlıkla kıvranan ruhumu doyur..!

SİSLİ UFUKLAR

Her yanda ürperten bir sükût, vicdanlar buruk,
Bu kasvetli iklimde yaşamak zorlardan zor..
Gelenler yeis içinde, gidenler bîhuzûr;
Buhranlar sıra sıra, iradelerde fer yok.

Gezdiğin yerlerde ruhunu zulmet sarıyor,
Herkes bir kapalı sınırı zorluyor gibi;
İç içe bunalımlar ki, görünmüyor dibi,
Toplum hiçlik vadilerinde hiçi arıyor...

Her dönemeçte kıpkızıl bir şeytan tuzağı,
Ruhun yürüdüğü yollar kurumuş bir ırmak..
Ve savruluyor hazanla eşya yaprak yaprak,
En emin yerlerde tül pembe bir iblis ağı.

Rüyalardaki gibi haykırsan sesin çıkmaz,
Yaşanan hayat bitevî yokluğa emanet.
Baharı kıyamet, yazı ayrı bir felâket,
Bu açmazlar içinde kimse kimseye bakmaz.

"Yaşam" ye'sin gözbebeğinde, duygular harap,
Her yıldız yalancı bir ziya, simsiyah varlık,
Yok ruh için nefes alacağı bir aralık;
Ölüm korkulu rüya, hayat öldüren azap...

Varılan her yer âdeta kapkaranlık zindan,
Dolaşılan sokaklar yarasaların yolu;
Yollar bir uçtan bir uca yolsuzlarla dolu,
Bilmem uyanırlar mı bu kâbuslu uykudan.?

* * *

Uyandırdı uyaran O'na ruhumuz feda.!
Gösteriyor görenlere O'nu bütün varlık,
Belirdi öteden pırıl pırıl bir aralık;

Artık fâniye de fâniliğe de elveda..!

ÜMİT VE ENDİŞE

Sırtımda müthiş bir dağ, ufkumda taze bahar,
Gözlerimde sevinç, sînemde ürperten acı;
Her lâhza yudumladığım bir zakkum ağacı,
Hicranla inliyorum, inliyorum hep zâr zâr…

Dertten anlayan pek az, onun da gönlü harap,
Kıvrım kıvrım zavallı cismaniyet ağında;
Kalmamış ne fitil ne kıvılcım çerağında;
Hissedip yaşayana kalıyor her ızdırap.

Cız cız ediyor içim, hep o hüzünlü melâl,
Ancak, her zaman nabzım da ümitle atıyor.
Ve imanım bütün ufkumu aydınlatıyor,
Şimdilerde bir tüy gibiyim, önümde visal…

RÜYALAR

Karardıkça realite, ağarır rüyalar,
Ruh gezer menfez arar bütün bir gece boyu;
Hülyâlara açık her menfez bir vuslat koyu,
Dolaşır bucak bucak yitik Cennet'i arar..
Karardıkça realite, ağarır rüyalar.

Bir soğuk savaş yaşar gerçek-hayal her gece,
Hep gel-gitler duyulur akıl-gönül arası,
Grileşir hâdiselerin akı-karası..
Ümitler üzerinde sert poyrazlar esince,
Bir soğuk savaş yaşar gerçek-hayal her gece.

Geniştir hayal ufku, süzülür semâlarda,
Nurdan kanatlarıyla meleklerin peşinden;
Süzülür geri kalmış bir kuş gibi eşinden,
Açılır önünde binlerce kapı ardarda;
Geniştir hayal ufku, süzülür semâlarda.

Rüyalar her zaman renklerle dolar-boşalır,
Temâşâ eder insan sahilsiz enginleri;
Dünü, dünküleri; yarını ve gelenleri.
Eskiyenin yerini bir bir yeniler alır,
Rüyalar her zaman renklerle dolar-boşalır.

Geceleri yapayalnız kıvranırken insan,
Renk ölü, ses ölü, her yan ölümle örülü;
Her ağızda fermuar, fermuar da mühürlü;
Kanatlanmak ister ötelere zaman zaman,
Geceleri yapayalnız kıvranırken insan...

YOLA DÜŞEN ÖTELERİN GÖLGESİ

Hem gurbet hem yolculuktur insana bu ömür,
Koşar bir sınırsız çölde hep nefes nefese.
İnananlarda bir sevinçli telâş köpürür;
Kulak verilmişse ötelerden gelen sese,
Bir temâşâ zevki olur yolculuk herkese.

Kimisi yol boyu tökezler durur ardarda,
Bin yeis akseder yüzüne, dudaklarına;
Kimi de imanla, ümitle yürür bu yolda,
Yüz sürer yürüdüğü yollar ayaklarına..
Ruhanîler iner her gece şafaklarına...

Rengiyle, ziyasıyla sonsuzluk güneşinden,
Yağar her tarafa yağdığı gibi maytaplar,
Yürür hiç aldatmayan rehberlerin peşinden,
Yürür ve yollarda yitirdiklerini toplar..
Her yanda işaret, işaretler ise pâr pâr...

Salıverir kendini kaderin rüzgârına,
Netleşir o an zaman nabzındaki tik-taklar;
Yürür öteye, yürüdüğü gibi yarına
Bilinmez, ukbâ bağrında ne sürprizler saklar.?
Oturur-kalkar Hak otağlarında konaklar.

Çıksa önüne ölüm, sayar terhis töreni,
Dâyeler gibidir içinde yattığı toprak;
Birkaç adım ötede ölümsüzlük şöleni,
Bir bir canlanır hazanla savrulan her yaprak;
Yeni bir fecir tulû eder ufukta apak...

Işık her yanı sarar ve zulmetler boğulur,
Sûr sesi duyulur âdeta, herkes uyanır.
Bir bir devrilenler günü gelince doğrulur;

Yollar gider, yitirilen Cennet'e dayanır
İnsan, kendini nurdan bir helezonda sanır...

ÂVÂRE GÖNÜL

Gel artık aldanma divâne gönül;
Pişman olup yoksa ağlayacaksın.
Oldun bir hayale pervâne gönül,
Belki bu hayalle hep yanacaksın..!

Bildim bileli her dem âvâresin,
Yolların yoldaşı tam bîçâresin,
Dertleri pek çok bir baht-ı kâresin;
Ah bilsem ne zaman anlayacaksın..!

Her gün ömrün mumlar gibi eriyor,
Bak, kimse feryâdına ses vermiyor!
Hasretlerin, hicranların bitmiyor,
Acep sen ne zaman uyanacaksın!

Arzuların hep ruhunu kanattı,
Günahların ruh ufkunu kararttı;
Gelen günler geçenleri arattı,
Bilmem buna nasıl dayanacaksın?.

DÂÜSSILA

Dinliyorum ruhumu gurbetten usanmışım,
Ben bu "dâüssıla"ya dayanırım sanmıştım..
Her yeri vatan saymada meğer aldanmışım,
Herkesle hemdem olacağıma inanmıştım...

Bir yüce mefkûreye koşarken nefes nefes,
Ülkemde yaşayıp orda ölmek hayalimdi;
Bir gam melodisi bu yerde duyduğum her ses,
Yutkunuyorum belirsiz duygularla şimdi.

Hiç bilmem gönlümün bu sevdâdan bıktığını,
Yer yer bükülmüş olsa da irademin kaddi;
Kim görmüş Mecnun'un Leyla'yı bıraktığını,
Hep bu oldu dünyada düşüncemin serhaddi.

Bir buz gibi gözümde her sabah doğan güneş,
Kâbuslar gibi çöküyor çökünce her gece;
Gündüzler burada kabir karanlığına eş,
İnsanlar ufuksuz, hayatsa tam bir bilmece..

Renkler bir darlığın ağında, hepsi de gri,
Anlamsız birer tümsek o koca gökdelenler;
Duygular derbeder, düşüncelerse serseri,
Bir hiçe bağlı burada doğanlar, ölenler.

Düz günler monoton, bayramlarsa bir karnaval,
Âdeta bir çöl gibi bana bu koca diyar;
Izdırap tam ızdırap, neş'enin rengi melâl,
Hazanla inim inim duyduğum yaz ve bahar.

Vermiyor bencesini zevk u safanın hayat,
Fecre kapalı sanki gönlümdeki tepeler;
Hep ümide koşsam da, sarsılıyor hissiyat,
Kaplıyor ufukları siyah siyah perdeler.

Yok yaşamanın bu diyarda ölümden farkı,
Sisli-dumanlı geçiyor inadına zaman;
Duyulmuyor hiç hayattan dinlediğim şarkı,
Tın tın nabızlarımda ruhumdaki hafakan...

İç murakabe deyip kendimi dinliyorum,
Gördüğüm çerçevede yapayalnız efkârım;
Bir mum macerası; yanıyor ve eriyorum,
Olsaydı aydınlatmak bari yanarken kârım!.

AZAP

Bağ bozuk, bağban yaslı, güllere hazan azap;
Yaz günü yaprakları solduran hicran azap.

Düşmanlar düşman tamam, ona bir şey diyemem;
Can azap, cânan azap, her günkü yâran azap.

Yıllar var yollardayız, mesafeler amansız,
Yol âsi, hedef uzak, bel veren zaman azap.

Yakmak için tek bir mum çekilenler besbelli,
Söndürüyor rüzgârlar, savrulan harman azap.

Muzdarip bütün toplum, ilacı bunun iman,
İmana aç ruhlara başka bir derman azap.

Sarsılmış başta akıl, bakış bulanık hepten,
Bir acı imtihan bu, bize imtihan azap.

Himmete muhtaç herkes, kupkuru dağ ve bayır,
Çöllere dönmüş arza boşalan bârân azap.

İnsanlara el açmak, hep gîran geldi bize,
Mihrabı Hak olana bu türden gîran azap.

Tatmadık hiç kimseden minnet kokan bir ihsan,
Vicdanı hür olana minnetli ihsan azap.

HAZAN ŞÖLENİ

Bahar geçer, yaz gider, hazan olur;
Döner her şey bir anda vîrân olur.

Esen rüzgâr hüzünle eser gelir..
Ruhlarda ne garip hisler belirir!

Çiçekler veda rengine bürünür,
Ne varsa dallarda yerde sürünür.

Mâtemlenir her şey, karalar bağlar;
Sararan renkler geçen yaza ağlar..

Yeşili kasvetli bir hüzün boğar;
Hazanla her yana yapraklar yağar.

Neye baksan göçe hazır görünür;
Bu mevsimde sırf ölüme yürünür…

İner her tarafa gam üstüne gam,
Bahara karşı sanki bir intikam...

Ne gül kalır, ne çiçek, ne de lâle,
Gömülür her şey derin bir melâle.

Hüzünle doğar doğarken güneş, ay;
Duyulur her yanda mâtemli bir nây.

Belirir kış ufku daha derince,
Kırağılaşır çiğler ince ince.

Girip saklanır canlılar inine;
Veda eder gül-bülbül birbirine.

Uğuldar gurbetle dağlar, dereler;
Târumâr olur o şen şakrak yerler.

* * *

Bütün varlık olurken hazana râm,

Belirir renklerde son bir ihtişâm.

Ağaç yaprakları renklerle güler,
Her şey bir kez daha baharı diler..!

Sarı, mor, kırmızı, pembe rengiyle,
Gülümser her taraf yaz âhengiyle.

Duyanlar duyar bahar huzûrunu,
Nakış nakıştır bu mevsimin sonu.

Mâtemleniriz yazın zevâliyle,
Sevinçler duyarız bu son hâliyle.

Ufukta yeniden nurlar belirir..
Ve hazanla gelen her şey silinir.

Işığa ereriz gizli bir nurdan,
Işık yudumlarız nurlu fağfûrdan.

Tüter her yerde ayrı bir inşirah
Ne keder kalır ne de bir âh u vah..

Duyar ruh her şeyi olduğu yerden,
Rüyada duyduğu gibi derinden.

Hazan susar, duygular da durulur,
Ruhlarda yepyeni bir bahar olur…

HAZ VE SIZI

Duyduk sînelerimizde derince bir sızı,
Sanki ruhlarımızda hep alev alev ateş;
Ürpertti bir kere daha belâların hızı,
Mahvolmuş milletlerin ürpertilerine eş...

Bir sarsıldık ki, korkunç ve her yanda âh u zâr,
Çağladı gözyaşları yeniden oluk oluk;
Viran olan her şey gibi ruhlar da târumâr,
Yankılanıyor her bucakta müthiş bir boşluk.

Duyguları kuşatmış koskoyu bir karanlık,
Sapsarı şimdi ümitler ve solgun rüyâlar..
Sanki zulmetler kalıcı, ışıksa bir anlık;
Üst üste devrilmiş âdeta bütün hülyâlar.

* * *

Manzara müthiş; ama gel, bir de gönlünle bak.!
Enkaz üzerinde imar nurları parlıyor;
Teslim ol kadere ve kendini Hakk'a bırak.!
Dikkat etsen, gökler yeni ışıklar salıyor.

Kudret yeniliyor sararmış, solmuş eskiyi,
Bir baharla ki, gelin edâsıyla ufukta;
Rahmete çeviriyor karı buzu tipiyi,
Kim bilir, ne sürprizler var bu gelen şafakta..?

Yok olan mevsim ebedî hendese ağında,
Bir dantela gibi örülüyor sessiz sessiz..
Âb-ı hayat yudumluyor Hızır kucağında,
Annelerimizin sütü gibi ak ve temiz.

Hassas ruhlar şimdiden Firdevs'e ermiş gibi,
Mârifet ufku ölçüsünde derin ve zengin;
Haz çağlayanlarındaki, baş döndüren debi,

Allah dostlarının duydukları kadar engin...

ZAMAN HELEZONU

YOLLARDAYIZ

Yollardayız gün battığından beri,
Söyleşerek yıldızlarla yarını...
Bir yalvarma koyu her gece bize;
Sızlanıyor sîneler kederinden.
Bekliyoruz, ümitle ve dipdiri,
Hep bu ifritten kışın baharını;
Renkli hülyâlarımızla biz bize,
Âtînin düşleriyle tâ derinden..!

Ardarda gece perde aralıyor;
Az ötelerde bir sihirli şölen..
Tekmil sevdalılar ve sevgililer,
Yüz yüzeler bu ümit şafağında.
Dalga dalga ufku ışık sarıyor;
Hiç de hayal değil şimdi görülen;
Bir bir diriliyor artık ölüler,
Söz yeninin, eski ölüm ağında.

Muştuyla esiyor seher yelleri;
Bülbül, güle karşı soluk soluğa...
Sis ve duman artık yol azığında..
Her yana sessizce rahmet yağıyor!
Geçtik geçiyoruz eski günleri;
Elveda gayrı o uzun boşluğa.!
Gün döndü, mevsim tomurcuk çağında;
Bir bilsen, ne mavi günler doğuyor!?

GEÇMİŞ VE GELECEK

Arkada kalmış bir yaz gibidir geçen yıllar,
Sîneler mahrumsa sonsuza açık ufuktan.
Hicrana varır o şen-şakrak yürünen yollar,
Habersiz akıp giden ömürler için Hak'tan...

Hüzünle inler durur şen vâdiler, şûh dağlar,
Güllerin çehresinde damla damla soğuk ter..
Mâtemle tüter her yer, her yanda hazan çağlar.
Kederle yaşanan bu ömür, kederle biter.

Yeis esirir durur bu kıpkızıl dünyada..
Ve kasvetle kararır ufuklar perde perde..
Her mevsim kış gibi geçer, kışlar da ardarda,
Cehennem'e denktir günler bu uğursuz yerde.

Bilinmez bizim iklimde ne tasa ne hüzün,
Her sabahı, her kuşluğu, her akşamı hazdan..
Tadı, neş'esi, ışığı, büyüsüyle her gün,
Ümit fısıldar geçer Cennet gibi bir yazdan...

HİCRET EKSENİ

Hicret nedir bilmez ki onu, hiç göç etmeyen,
Bir gurûbdur ümidi, inkisarı bitmeyen...
Kan damlar gibi damlar sînelere her zaman,
Bir başka hasret, başka tasa ve başka hicran.
Günlerin aylar, ayların yıllar uzunluğu..
Ve ruhların ahbab, sıla, vuslat susuzluğu,
Duyulur gönlün derinliklerinde sessizce;
Ne melâl türküleri dinler insan her gece!.

* * *

Kederi gibi sevinci de boldur hicretin,
Hakk'a götüren yollar arasında en metin;
Büyüklüğe yürüyenler için o bir köprü,
Herkes ona uğramalıydı bundan ötürü.!
Asırlar önceydi; âdet-i ilâhi bu ya;
Tıpkı kabir gecesi gibiydi bütün dünya:

Işığa kapalı sînelerde bir homurtu,
Tıpkı yarasalar şehrâyiniydi her kuytu.
Güneş doğacak diye zulmet çıldırıyordu,
İblis, gönlünce renkli bir hayat sürüyordu.
Yağmura gebe atmosfer sıkışması gibi,
Üst üste bulutlar ki, görünmüyordu dibi.
Kâbe kuluçka gibi inim inim hâliyle,
Yutkunup duruyordu suskun heyecaniyle.
İnanan dudaklarda sımsıkı bir fermuar,
Ezilen ruhlar ümitsizlik içinde zâr zâr...
Bu bin bir gürültü içinde müthiş hissizlik,
Mekân şirke emanet, zamanın dibi delik.
Nebî muzdarip, çevreyse ezâ ile sarsık,
Canlar dudakta fecir bekleniyordu artık...

Tam bu esnada hâdiselerin en garibi,
Bir sepette Musa'nın Nil yolculuğu gibi;
Işıktan adama "Git!" deniyordu şimdilik,
Bir kutlu beldeye ki, yolları hep selvilik...

Arkada O, az önde kudsiler dörder-beşer,
Dirilişe yürüyordu bütünüyle beşer.
Bir sırlı seyahat ki semâvî, fakat yerde,
İçinde dönüş muştusuyla biraz ilerde...
Yürüdüler, Allah'a güvenerek kol kola,
Bir gün ulaştılar özlerine giden yola.
Mekke'de gurûb tasası, Medine'de şafak,
Dünya yeni bir çağın kapısında ki, ap ak!
Zamanda hareket, gönüllerde kıpırdanış,
Duyanlar duydu, duymayanınki bir aldanış..
Eridi kardan adamlar O'nun nefesiyle..
Ve dirildi ölü gönüller altın sesiyle.
Artık çark O'na râm ve önünde iki büklüm,
Gündüzler, alnının ziyasından bir tebessüm.
Gönüller "taht-ı revân", O ise bir Süleyman,
Her ululuk bir damla, O ise tam bir umman...
Yürüdü iki cihan atının terkisinde,
Yürüdü, son noktanın bir adım berisinde...

* * *

Şimdi sırada tekmil çağın garipleri var,
"Hicret" deyip dökülmüş yollara O'nu arar.
Dolaşıp dururlar her koyda ayrı bir bahar.
Onların bağına dikenler eken gül toplar.
Onların hamurunu Kudret Eli yoğurur,
Onların bağında saksağan tâvus doğurur!
Onlar, varlığın gâye ölçüsünde nüktesi,
Dillerinde ötelerin güftesiz bestesi...

Felek, onların ikbaline boyun eğmekte,
Kader, geçecekleri yollara su serpmekte.
Allah tutkusuyla her zaman başları mahmûr,
İklimleri Cennet kokusuyla buhûr buhûr...

İRŞAD RUHU

Bir aşktı, bir tutkuydu ruhlarımızda irşad,
Sevdâyla kanatlandık çağlar ve çağlar boyu..
Duygularımız coşkun, gönüllerimiz âbâd,
Koştuk serhatlere, her serhat bir ukbâ koyu...

Kur'ân yeminli gürül gürül atlarımızla,
Geçtik en aşılmaz tepeleri doludizgin;
Hülyâlardakine denk erişilmez bir hızla,
Vardık vuslat kapısına ruhlarımız gergin.

Yağdık yağmur gibi toprağı bâkir her yere,
Duygu duygu yeşerdik en münbit tepelerde;
Şehrâyinler gibi tüllendi hemen her yöre,
Tünerken dünya henüz karanlık gecelerde.

Yiğit nârası, at kişnemesi, nal sesiyle,
İnledi yer-gök, inledi yıllar ve asırlar;
Yüce mefkûremizin ışıktan bestesiyle,
Yankılandı dağlar, taşlar ve altın çayırlar...

Girmeden başka arzu, başka hayal araya,
Sînelerimizde şevk, şakaklarımızda ter;
Yolların açıldığı noktalarda ukbâya,
Erdik bir ölümsüzlüğe ruhlarla beraber.

Şimdi bu çerçevede bir gece kasveti var,
Bir hayli serince esiyor poyraz her yerde;
Ne çıkar, az ileride altın saçlı bahar,
Sarmış bütün ufku, tülleniyor perde perde.

IŞIK YOL

Dinmeyen his, sönmeyen heyecanla dopdolu,
Dolaşıp her yerde O'nu soluklamalısın!
Her zaman bir semâvî seyahate kurulu;
Aşıp mesafeleri O'na ulaşmalısın!

Ufuklar "gel gel" diyor, yıldızlar göz kırpıyor,
Ve panjurlar aralanıyor gibi öteden;
Dalga dalga gözlere güzellikler çarpıyor,
Bütün eşyâ bir büyüyle parıldıyor birden…

Işık yağıyor her yana, ruh nurla boyanmış,
Hülyâ ebedin sihirli kemendinde tutsak;
Cezbin dirilten iksiriyle Hakk'a uyanmış,
Her lâhza ayrı bir vuslat neşvesi duyarak..

Nurdan duyguları ve nurdan kanatlarıyla,
Göğün sonsuzluğunda öteleri süzüyor;
Pişe pişe olgunlaşmış kanaatlarıyla,
Ruhların uçuştuğu iklimlerde geziyor.

Aklının gözünde tüllenen ışıkta O var;
Hisseder, en erilmezleri olduğu yerden..
Dolaşır vadi vadi her yerde O'nu arar,
Tıpkı ocaklar gibi yanar, yanar derinden.

Hiç durma koş süvarim, koş bu nurlu ufukta!
Dolmuşken hazır gönlün ebedin sevdâsıyla..
Bu yolda ömür tüketenlere O son nokta,
Bırak oyalanmayı eşyânın rüyâsıyla..!

HÂTIRA

Nurlu bir geceydi o eski zaman;
Hülyâlarımda füsunlu hâtıra,
Yağmur nağmeleriyle ara ara,
Boşalıyor gönlümdeki bahara
Uyaran yıldırımlarıyla her an.

Sînemde hep geçmişin mûsıkîsi,
Gürül gürül ve oldukça derinden;
Dalga dalga esen akislerinden,
Şehrâyinler gibi şen günlerinden
Ruhumda tınlayan Cennet bestesi.

Gördüm taptaze o şirin gülleri,
Gülümseyen bir resim kadar sıcak;
Menekşeler gibi hep salkım saçak..
Ve düşlerdeki bahardan daha ak,
Her lâhzası ayrı haz o günleri...

Güneşi asla batmayan o dünyâ,
Her yerde ışıktan bir sürü izler;
İzlere yüz süren aydınlık yüzler,
Gerçi şimdilik sâkin ve sessizler,
Ama her ruhta hep o eski rüyâ…

Her ses huzûrla gürleyen bir şarkı,
Neş'eler tülleniyor hülyâlarda;
Yeniden gün döndüğü şu zamanda,
Devran gülde, lâlede, erguvanda,
Tıpkı mâzi gibi.. fark, sırf çağ farkı...

Dört bir yanda dünün soluğu, sesi,
Geceler bir sırlı doğumla gergin;
Duyup sezdiklerimizden de engin,

Geçmişin baharları gibi rengin,
Ufukta tül tül onun emâresi...

HAK DOSTU

Hak dostu ezelin komşusu, ebet yolcusu,
Azığı, asâsı, yolu Allah'a emanet.
Hep tecellî avlar, gönlünde ışıktan pusu,
Kemankeşi, yayı, oltası, ağı muhabbet...

Gözleri nergis gibi süzgün, çehresi apak,
Gönlünün kanatları meleklerinkine eş;
Sanki bir miraç şehsuvarı altında burak,
Nazarı ufuk ötesinde, ruhunda ateş.

Tıpkı bir mangal gibi derinliklerinde kor,
Duyguları bahar bulutları gibi yüklü;
Toprak kadar mahviyet içinde, ama vakur,
İçi dalga dalga ummanlardan da köpüklü...

Işıktan dünyasında madde-mânâ iç içe,
Beyan çeşmesinden "ledün" kevserleri akar;
Sûreti, uhrevîliğine ince bir peçe,
Bir gözü dünyaya, öbürü ukbâya bakar..

Hep bir çevgâna benzeyen boynunun halkası,
Sonsuza ulaşma azmiyle yay gibi gergin;
Kaynaya kaynaya buharlaşmadır sevdası,
Kendince "hiç" olan gönlü, semâdan da engin...

Nazarı, meleklerin dolaştığı noktada,
İklimi, dudağı kurumuşların durağı..
Ve her zaman kervanlar konar-kalkar ardarda,
Hızır çeşmesine benzer büyülü otağı.

Gözlerinin içinde sihirli seslenişler,
Çevresinde âdeta bir ledünnî tenhalık;
Bu uhrevî koyda hep ümitli bekleyişler,
Burası Hakk'a bir kapı, kapı da aralık...

Gel sen de kır elindeki benlik kâsesini!
Yürü O'na açılan yolda son hadde kadar!
Duyacaksın her bucakta ezelin sesini..
Tüllensin hep ufkunda solmayan bin bir bahar...

YEŞEREN ÜMİTLER

Tül pembe artık o ümit dolu bekleyişler,
Perde araladı fecir, ufukta sabah var…
Bir ses ırmağı şimdi o içli seslenişler,
Tülleniyor sînelerde rengârenk bir bahar.

Sanki bir başka çerçeve gördüğümüz her yan,
Efsanelere denk köpürüyor güzellikler;
O Bilinmez'den tebessümler yağıyor ayân,
Zarif tepelerin belinde çiçekten kemer...

Hızır-İlyas yan yana ve yer göklere ufuk,
Çemenler rengini tâvus tüylerinden almış;
Şimdi sadece yarasaların boynu buruk..
Ve gece mahlûkları hayrette kalakalmış...

Gezdiğimiz yerlerde gizli hâtif sesleri,
Her taraf lâle dudağı gibi tebessümde.
Sarmış Cennet tutkusu hisleri, hevesleri,
Artık geceler geçmişe denk ayrı bir demde...

Kumru ve bülbül aynı koronun hânendesi,
Mesih'in diliyle Musa'nın eli yan yana;
Zirvelerde duyulan Sonsuz Nur'un nefesi,
Irmaklar kavuşma çağında bir bir ummana...

Üstümüzde bulutlar, önümüzde selvilik..
Ve göklerin sırları kudsîlerle beraber.
Sonsuza uzayan yollarda hep bir mavilik,
Çekilen çile bu şehrâyin içinmiş meğer..!

IŞIK BELDE

Rengi, deseni, ışığı mâzi kıt'asından,
Tarih enginliğinde süren bir sırlı dünyâ;
Güneş gibi doğar karanlıklar arasından,
Büyülü maviliğiyle o füsûnkâr rüyâ...

Ufuklar şimdiden göklerle sarmaşır gibi,
Yol boyu yeşillik, ilerde sihirli bir yaz;
Belirir birdenbire o ruh ufku sır gibi,
Duyulur şanlı geçmişin sesi âvâz âvâz...

Geceler ne bilinmezlere kapı aralar,
Öteler duygulara açılır perde perde;
Gökler kandillerle köpürür ve pâr pâr parlar,
Duyulmazlar duyulur bu ışıklı şehirde.

Güneş sabaha yürür, doğar sihirli akşam,
Neş'e ve sevinçle tüllenir halvet demleri;
Yükselir ukbâ râyihaları buram buram,
Şimdiye kadar yükseldiğinden de ileri..

Bu şehirde renk, desen, nakış asla eskimez,
Mevsimler değişse de çiçekler hep salınır;
Burada renkler kış günü bile hazan bilmez,
Bu iklimde ruh kendini Cennetlerde sanır..

İrem Bağları bu şehri görse utanç duyar,
Çiçeklerine öteden hep şebnemler iner..
Nergisi, yasemini etrafa koku yayar,
Saksağan bülbüle, dikenler de güle döner.

Her yanda buğu buğu ne güzellikler tüter!
Tıpkı şehrâyin gibi geçer her gün, her gece;
Dört bir yanda en taze sesli kumrular öter,
Yaşarsa insan, bu iklimde yaşar gönlünce...

İKBAL YILDIZI

Ufukta ikbal yıldızı ve ardında ışık,
Tomurcuklar üzerinde taptaze jâleler..
Dün başka, bugün başka, zaman buna alışık,
Bir bir umranlaşıyor o eski virâneler...

Tik-takı kesilmiş bir saat gibiydi zaman,
Ölüm sessizliğine tutsak olmuştu beşer;
Buzullara dönmüştü âdeta bütün cihan,
Gün döndü, diriliyoruz artık dörder-beşer.

Tepeler mor, yeşil, sarı, bütün renkleriyle,
Birer mesaj âdeta o mutlu gelecekten;
Tüllenen şafaklar sırlı güzellikleriyle,
Birer ışık bestesi sunuyorlar felekten...

Ufuklar masmavi, göklerinki kadar derin,
Üfül üfül yılların sararttığı yaylalar..
Ve meltemleşiyor kasırgaları kaderin,
Her yerde bir başka türlü köpürüyor bahar.

Yeis cadısının gayri büyüsü bozuldu,
Zulmet delik-deşik, her yana nurlar yağıyor..
Yollar, metâı ışık süvarilerle doldu,
Şimdi her ufukta ayrı bir güneş doğuyor.

Diriliyor yeniden tarih, yüzünde peçe,
Geçmişteki bütün ihtişamıyla rengârenk;
Şanlı mâziler, mutlu yarınlarla iç içe,
Göklerin yerle ilk buluştuğu günlere denk...

Bir "olma" hummâsı yaşanıyor için için
Herkes yöneliyor kendi ruh aydınlığına;
Germiş kanatlarını âdeta uçmak için,
Varlığı canlara can o Dost yakınlığına.

Ömrün en tatlı rüyasıyla sürekli mahmûr,
Yol azığı ihlâs ve sermayesi muhabbet;
Hisleri nur, fikirleri nur, simâları nur,
Işık alıp ışık vermedeler ebet-müddet...

SÜRPRİZ VEDA

– Hacı Kemal Erimez’e... –

Ölüm kapımız önünde bir davetsiz konuk,
Kimine muştuyla, kimine hasretle gelir;
Ansızın hiç beklenmedik bir yerde belirir..
Ötesi ya bir Cennet bağı, ya da bir kovuk...

Ruh, artık dünyadan kaçmak için heyecanda,
Soluklar ardarda ve nefesler boğuk boğuk;
Herkeste hafakan, mevtâ ortada sopsoğuk,
Duyulur Azrail’in solukları her yanda…

Yalnız yaşayanlar yalnızlık içinde ölür,
Bu kapkara vahşetle düşer-kalkar-emekler,
Onun korkusuna ufku ne korkular ekler!.
En son, gider ruhundaki yokluğa gömülür...

Mü’mine öteler ses verir kendi sesinden,
Düşse de bir damla gibi ummana ulaşır,
Aşar kendi çerçevesini ve sonsuzlaşır,
Kurtulur fâni varlığın dar hendesesinden.

Erer ruhanîlerin gezindiği bahçeye
Hep gök kuşağı gibi tâklar altında yürür;
Yol boyu neş’eler yağar, sevinçler köpürür;
Anlar neymiş bu uzun yoldaki sırlı gâye...

YOBAZ

Masum duygularımızın korkulu rüyası,
Her baskınında zulmü bir başka kan kırmızı..
Kaba kuvvetin mazlum vicdanlara cezası;
Din'le-düşünceyle savaşmada bütün hızı...

Her zaman aynı "yâ leyl" tekmil mırıltıları,
Ruhu da ufkuna benzeyen sisle örtülü,
Vahşi sesleri andırmada hırıltıları,
Duyguları, düşünceleri kinle örülü.

Zulme programlı ondaki hayaller, düşler,
Kurmuş her köşe başında ürperten bir pusu;
Kimini ezer, kimini de sürekli fişler;
Herkesin ense kökünde korkunun korkusu...

Zulmün en sağlam bir sütunu gibidir yobaz,
Ona göre "yaşam", bir başka yıldızda hayat!
Onun ikliminde esen hep hummâlı poyraz..
Ona benzemiyorsa kafan, onu kaldır at!

O yalnız değil, var çengilik yapan bir zümre,
Bilgileri gibi doğruları da mevsimlik;
Bitirdiler millî ruhu kemire kemire;
Ufukları karanlık, fikirleri gündelik.

Ey zâlim, hiç durma mahmuzla atını ve sür!
Kim bilir ezip geçeceğin daha kimler var.?
Senin ettiklerin küfürden de öte küfür,
Sabit sende kinler, nefretler ve hafakanlar...

HİÇ ESKİMEYEN

Ezelden ebede uzayan ibrişim atlas,
Bulutlar gibi serin, yağmurlar gibi berrak;
Rengi, deseni, şivesiyle dünyamıza has,
Tıpkı Cennet'teki süt ırmağı gibi apak...

O bir anlık ümit değil, sürüp giden bir nur,
Ruhları semâlara taşıyan her yol O'nda..
O'nu bilmek kuvvet, O'na sığınmaksa huzûr,
İklimine girenlere sürprizler ardarda..

Taptaze mesajlarıyla hep ilgi odağı,
Cebrail'in ağız suyu var mürekkebinde;
Zümrüt tepeleri sonsuzla halvet otağı;
Atmosferi şeytana künde üstüne künde...

Varlıkla Yaratan arasında bir kutsal sır,
En canlı beyan O'nun sesi, O'nun soluğu;
Bu sırra teşne gönüller elpençe ve hâzır,
Ufuklarında uhrevîlik hep buğu buğu.

Bahar patlayışı var vâdettiği günlerde..
Ve ebedî var oluş hedefteki emeli;
Yollar sonsuza açılır O'nunla her yerde;
Duyulur yol boyu dost bahçelerinin yeli...

Yıllar hiçlik içinde damla damla erirken,
O'nda ne bilinmez bir zevke dönüşür zaman.
O en sürpriz mesajlarla gelmişti gelirken,
Altın nefesi en onulmaz dertlere derman.

O'nun ikliminde ruhtan feryat işitilmez,
Aşkla yananlar vuslat ümidiyle serinler.
Her mevsim kış olsa da, onda hazan bilinmez..
Ölmezliğe erer o çerçeveye girenler..

Yürürler hep sonsuza ellerinde beratlar,
Vuslata erer ve halvet umarlar her yerde;
Hiç yorulmadan hep uçar bu ışık kanatlar,
Aşarlar, aşılmaz meçhulleri perde perde...

ZITLIKLAR UFKU

Bahar bir amansız kar-buz içinde,
Her ufukta masmavi bir aydınlık.
Hülyâlarımız var Çin'de, Maçin'de,
Gözde uzaklık, gönülde yakınlık.

Hedef tâ Kafdağı'nın arkasında,
Dere, vadi şâhikaya yol olmuş;
Yolda şafak şölenleri ardarda,
Işık atakta, zulmetse yorulmuş...

Aşılmaz rampalar iniş ufuklu,
İnişlerse geçit vermez sarp yokuş;
Boş sandığın, umman gibi dopdolu,
Umman görünenlerse sığ ve bomboş.

Saf yağmurla kara çamur iç içe,
Kuru balçık bir dirilişe gebe;
Karanlık nurların alnında peçe,
Işıklar yağıyor açık her kalbe.

Gerçi poyraz az serince esiyor,
Tülleniyor sık sık acı bir melâl;
Ama sürprizler de nefes kesiyor,
Yeniden iç içe yıldız ve hilâl...

Zaman altın çağlar gongu vuruyor,
Her ses âdeta bir ikbal bestesi;
Devran gerçek eksenine yürüyor
Her bucakta Hızır, İlyas nefesi.

Arkada kırık kalbler var hüzünlü,
Bahar gelsin, güller açsın dilerler.
Aşkla gerilmiş, hizmete gönüllü,
Oturup kalkar, "Allah" der inlerler...

UZAYAN BİR ŞAFAK SONRASI

Ufuklar sisli, yıldızlar süzgün, ay buğulu,
Ölgün bakıyor muhteşem kehkeşan öteden.
Gözlerim birkaç asırlık hicranla dopdolu,
Kulaklarımda hasret nağmeleri her telden.

Her gece bin bir duyguyla etrafı süzerken,
Ümit-inkisar arası ve hep yapayalnız;
Ne çığlıklar duyarım böyle yalnız gezerken,
Çevre alaca karanlık, dört bir yan ıpıssız...

Yağar gönlümün enginliklerine hep hüzün,
İçerim bazen gözyaşlarımı sessiz sessiz;
Peltekleşir hislerim, dili tutulur sözün,
Sesler dinlerim ruhumdan güftesiz, bestesiz.

Bir de kalbimin ritmi inkisarla vurunca,
Salarım kendimi en uzun ağlamalara..
Ve ne hafakanlar yaşarım gece boyunca,
Dökerken içimi kapkaranlık kuytulara.

Söyleyin güneş ne zaman doğacak acaba!.
Gece sürüp gidemez şafak söktükten sonra.!
Bir deyin, yağmur ne zaman yağacak acaba!.
Kar-buz böyle kalamaz cemre düştükten sonra..!

ÜSTAD [13]

Andı yine gönlüm seni bir sabah,
Karanlık gecemin şafağı Üstad!
Duydum sînemde bir tatlı inşirah,
Gönüller sevginin otağı Üstad!

Her yanda ışık aradığım zaman;
Ruhun gelip ufkuma indi Üstad!
Dilindeki Cennet çağrısı iman,
Melek sesi kadar derindi Üstad!

13 Eski bir nazım.

YARINLARIN MEŞKİ

Dört yanda bahar ve çiçeklerde naz,
Bülbül seslerinde sırlı bir niyaz;
Tül tül emârelerle apak bir yaz,
Meşk ediyor yarını âvâz âvâz...

Her yanda İsrafil'in gür sadâsı,
Her ufukta bir diriliş edâsı;
Her gönülde geleceğin sevdâsı,
Meşk ediyor yarını âvâz âvâz...

Gerçi tasa hep bizleri seçiyor;
Ne gam, her şey bir bir gelip geçiyor;
Kader bizi bir ikbale çekiyor,
Meşk ediyor yarını âvâz âvâz...

Başladı, ruhlara ilham iniyor,
Sînelerde hafakanlar diniyor;
Her yanda sanki Hızır geziniyor,
Meşk ediyor yarını âvâz âvâz...

Şimdi artık her şeyde bir neş'e var,
Güller açmış, bülbül sesini arar;
Masmavi bir vuslat çağıyla bahar,
Meşk ediyor yarını âvâz âvâz...

ÜMİDİN SOLUKLARI

Tüllenirken tam bir dirilişle hayat arşı..
Çözülüyorken kadim zulmetler dilim dilim;
Az ötelerde mâzi gibi apak bir iklim,
Esiyordu sert bir poyraz çiçeklere karşı,
Tüllenirken tam bir dirilişle hayat arşı.

Bir düzine o eski düşünce artıkları,
Gayretleri güneşi devirmek; bu apaçık;
İlhad ölüp gitti, ölüler dirilmez artık!.
Ama anlamaz ki, bunu fikir yırtıkları,
Bir düzine o eski düşünce artıkları.

Anlamadı, baharın bağrına kurşun sıktı,
Her yerde çığlık çığlık tomurcukların âhı;
Ve allak-bullak renklerin beyazı-siyahı;
Şeytan bir kez daha fitne ateşini yaktı,
Yürüdü ve baharın bağrına kurşun sıktı.

Varsın olsun o da bir gün mutlaka sönecek,
Hep zulmetin ışığa yenik düştüğü gibi;
Şimdiden göründü o koca yalanın dibi,
Belki yarın ona da "İnnâ lillâh" denecek;
Varsın olsun o da bir gün mutlaka sönecek.

Başladı sıra sıra yollar iniyor düze,
Yamaçlarda her tonuyla bizim renklerimiz;
Özüne yürüyor köylerimiz-kentlerimiz..
Ve bahar bulutları akıyor üstümüze,
Başladı sıra sıra yollar iniyor düze.

Hâl biraz gri, ahvâl görünse de alaca,
Sen yine de gamı-kederi bir yana bırak.!
Hakk'ın vâdettiği o aydınlık günlere bak!

Ömrünü, ikbalini iman yolunda harca;
Hâl biraz gri, ahvâl görünse de alaca.

Mefkûren için gerilebildiğince geril.!
Kalk kendine değil de, ölüme mezarlar kaz.!
Varlığını haykır dört bir yana âvâz âvâz.!
O âriye ruhu kaldır at, özünle diril.!
Mefkûren için gerilebildiğince geril.!

Kanatlan geç uçarak bütün uçurumları.!
Hiç durma yürü ardından kutlu rehberlerin.!
Boşalsın ötelerde boşalacak terlerin,
Ateşinle kışı erit, tutuştur baharı.!
Kanatlan geç uçarak bütün uçurumları.!

Her zaman bile azmini ve yolundan dönme.!
Dirilişle çağla ölüm akan derelerde.!
Koşsun sana dirilmek isteyenler her yerde,
Gün gelip güneşler sönse de, sen sakın sönme!
Her zaman bile azmini ve yolundan dönme.!

Almadan ver vereceğini bütün çevrene.!
En yeni nağmelerle bir ses ol dört bir yanda.!
Hep hakkı söyle söylendiği gibi Kur'ân'da,
Duyur ilhamlarını, semtine her erene.!
Almadan ver vereceğini bütün çevrene.!

Haykır her yerde kendini çelikten sesinle.!
Hızır gibi seccâdeni ser, her yan yeşersin;
Hayat solukla, ölülere diriliş insin.!
İkbâlimizi söyle o altın nefesinle.!
Haykır her yerde kendini çelikten sesinle.!

ÜSLÛBUMUZ

Üslûbumuz sevgi, aşka adanmış canımız,
Karşılıksız çarpar sînelerimiz, çarpınca.
Herkese şefkatle ulaşmak heyecanımız;
Hele içimizi Muhammedî Ruh sarınca.

Son neferi olarak kalsak da bu cephenin,
Beklemeye kararlıyız tâ subh-i haşre dek,
Ümidiyle herkesi sevip Hakk'a ermenin,
Çöllerdeki Mecnun'un Leyla tutkusuna denk...

Yönelip gönüllerimizin derinliğine,
Hep ötelerden varlığa bir maya katarak;
Koşacağız rahmet arşının serinliğine,
Ruhlarımızdaki kini, nefreti atarak.

Yürüyeceğimiz mihverde bir başka ışık,
Aşacağız gayzla oyulan uçurumları;
Öbür tarafta herkes birbiriyle barışık,
Duyuyoruz az ilerde yeşeren baharı...

UFUK GÖRÜNDÜ

Yolculuk son bulmak üzere, ufuk göründü,
Sapsarı neyi varsa o yemyeşil baharın.
Ruh uçup gitmeye âmâde bir yaprak gibi,
Son noktayı koyacak kaleme kalmış karar.
Birden renk renk her şey uhrevîliğe büründü,
Meltemleri duyuluyor öteki diyarın;
Bir bir göründü yalancı hülyâların dibi,
Sırtımda koskoca dağ, ümitlerimde bahar...

Titriyor ağaç yaprakları gibi her yanım,
Âdeta bir ızdırap terazisiyim şu an;
Bir kefede endişe, öbüründe tam güven,
Sevinçleri sarıyor dalga dalga kederler;
Bazen tam mesrûr, bazen de nâlân u giryanım,
Gördüğüm ihsanlara denk her günkü imtihan..
Tıpkı kar karışımı yağmur, ufkuma inen;
Her gün bir başka türde kapanmakta perdeler...

Mîad tamam gibi ufukta yeni bir şafak,
Her zaman başucumda ötelerin gölgesi;
Görmüştüm o tulûu gönlümde perde perde,
İlk günümün ışıklarından daha da rengin,
Hizmet varsa şayet değer az daha yaşamak;
Şimdilerde göz ağrım sırf O'nun bilinmesi.
Bir şey diyemem, belki birkaç adım ilerde,
Tam biliniverir beklediğimden de engin...

BU GELEN BAHAR

Hem bahtıma hem ikbalime ışık yağıyor,
Bir yerde gurûb, bir yerde de güneş doğuyor.

Hız kesiyor o eski gurbetler yavaş yavaş,
Sulh çizgisinde kalb ve kafa arası savaş...

Aşk ve sevgi, kinleri, nefretleri aşıyor,
Herkes yitirdiği eski Cennet'e koşuyor.

Ufukta şafak, artık gece gerilemede,
Yırtılıyor zulmetler her yerde perde perde.

Tülleniyor ruhlarımızda sevdalı bir yaz,
Ne çıkar sanki biraz sertçe esmişse poyraz.

Güller açıyor, her yanda bülbül nağmesi var,
Dünkü renkleriyle geliyor bu gelen bahar...

HÜLYÂLARIMDAKİ DÜNYA

Söyleyin nerde ruhumun dünyası o diyâr,
Ferhat gibi dağları yarıp yarıp gideyim..
Eşiğine baş koyup da ağlayayım zâr zâr,
“Ne olur gel, gel artık” diye feryât edeyim!

Yıllar var onun hayaliyle avunuyorum,
Kanayan şu gönlümde en onulmaz yaralar;
Kimse bilmez nasıl bir hicranla yanıyorum,
Gözlerimden akan gönlümdeki hâtıralar...

Ey tatlı hülyâ, bir şifâ sun kendi dilinden,
Âteş-i hicranımı onunla söndüreyim.
Vur mızrabını, nağmeler duyur bam telinden,
Duyur ki, onunla efgânımı dindireyim.

ÇİÇEKLERDE BAHAR NEŞVESİ

Bahara koşuyor bütün insanlık,
Sanki her tarafta Hızır gezinmiş;
Bozgunlar yaşıyor artık karanlık,
Öteden dünyaya ışıklar inmiş
Ve akıllar kalb rengiyle bezenmiş...

Semâvîleşmiş köy, kent, ova, oba,
Eski üstûreler dönmüş serâba;
Elveda elveda son ızdırâba.!
Başlamış mâziden âtîye geçiş,
İlhada ikbal beyhûde bekleyiş.

Dün gezip her yerde göz boyayanlar,
Dolaşıp her gün şeâmet yayanlar,
Kalkıp yoka merdiven dayayanlar,
Onlar me'yûs, merdiven de devrilmiş..
Asırlık yalanlar yere serilmiş...

Bülbüller ötüyor şimdi her yerde,
Bir bahar neşvesi var çiçeklerde;
O masmavi gelecek az ilerde,
Her çağlayan âb-ı hayat kesilmiş,
Ermek için bütün ruhlar gerilmiş.

GÖNÜL GÖZÜYLE YARINLAR

Farklı dönüyor çark, zamanda bir fısıltı var,
Dağ-bayır, ova-oba her yanda gizli şölen..
Mevsim değişiyor artık ufukta nevbahar,
Tıpkı ilk Işık Çağı, az ilerde görülen.

Yeryüzü bitevî yağmur duasına durmuş,
Yasla kıvranan o kupkuru çölde inşirah;
Âdeta dünyaya ötelerin rengi vurmuş,
Bin büyüyle ağarıyor ağarınca sabah…

Tıpkı eşref saate bağlanmış gibi zaman,
Her yanda ışık meş'alesi o Sonsuz Nur'dan
Tülleniyor bir bir O'nun inayeti, ayan..
Çarpıyor ruhlarımıza o sırlı fağfurdan.

Bir bayram sevinci içinde bütün gariban,
Yol hazırlığıyla meşgul o meş'um ızdırap;
Tekmil değişiyor bir baştan bir başa cihan,
Nur Çağı'ndan renklerle doğuyor doğan mehtap…

SÜRPRİZLER ŞÖLENİ

Günler yağmur öncesi kasvetli havaya eş,
Aniden üst üste geldi sis, duman ve güneş;

İç içe giriyordu ışık ve zulmet birden,
Dehşetle gürledi gökler, gürledi derinden.

Bahçelerde zambaklar, papatyalar, lâleler,
Uyandı bülbüle, uyandığı gibi güller.

Narin yapraklar üstünde kırağı telaşı,
Sanki yeni bir şölen için yeni bir aşı.

Gamlanma, zira mevsim mevsim-i hazan değil;
"Kader" de ve eğilebildiğin kadar eğil!

Gidecektir bu son gaileler de ardarda,
Kim bilir, nasıl bir lütuf var şimdi sırada.!

Bunlar birer bahar çağrısı hazan içinde,
Yankılanıyor o ulu ses Çin'de-Maçin'de...

Duyuluyor ruh ufkunda geçmişin öyküsü,
Duyulsa da ara-sıra bir nefret türküsü.

Göklerde emâre, yerde alâmet iç içe,
Gurûb tulûun çehresinde ince bir peçe.

Fesatçı kendi ağında tutsak, kıvranıyor,
Büyüsü bozulan fitne hep homurdanıyor.

İlimler metafizik diyor, düşünce âzât,
Gün döndü; zamanla savaşsa da birkaç inat.

Âtiye açılan koyda sürprizler şöleni,
Sürprizler arkasında o Bilinmez'in Eli.

Gönüllere ilham iniyor sırlı bir sesle
Diriliyor ölüler bu ilâhi nefesle.

Cemrenin kardelenle buluştuğu çağ geldi;
Karanlık çağlara öteden bir çerağ geldi..

Zekeriya'nın biçildiği yerde lâleler,
Sevr'e giden dikenli yollarda taze güller.

Hira'da bir sessizlik bestesi için için,
Bütün yanıp-yakılmalar gül bitirmek için.

Kilitlendi gönüller sonsuzluğa yeniden,
Gökler bahar muştusuyla gürlüyor derinden.

Bir kez daha semâ-arz buluşma ikliminde,
Son bir "şeb-i arûs" ki, meleklerin dilinde.

Cihanlar bütünüyle mânâya teslim gibi,
Söz metafizikte, göründü fiziğin dibi.

Ve madde bitevî târumâr, maddeci şaşkın,
Şimdi devran bir mânâda ki, aşkın mı aşkın..!

Her şey Hak'tan, bunu son bir kere daha duyduk,
Son bir kere daha Hak eşiğine baş koyduk.

Hak isterse, kar da dolu da yağmura döner,
Kış gününde dahi her yana rahmetler iner.

Gayri baharı durduramaz kapkara inat,
Hep hezeyan peşindeki o şaşkın irtidat...

Artık kalb ve kafa fikir alış verişinde,
Ruh yitirdiği mâmûr dünyaların peşinde.

Âyin başlamak üzere tam fecir rengiyle,
Muştusu Peygamber'den göklerin âhengiyle.

Şimdi, yalvarıp ağlamak düşer hepimize,
Tıpkı ağladığı gibi göğün üstümüze.

Kazarak hiç durmadan kuyu üstüne kuyu
Bulmalıyız o "âb-ı hayat" denilen suyu...

SIR BURCU

El ele bayramın gölgesindeyiz,
Yüzlerde ziya, ufuklarda ışık;
Saflarımız sımsık.
Milletçe Hakk'a vuslat peşindeyiz,
Besbelli artık kimler O'na âşık;
Hissizlere yazık!..

İnce bir remiz gökyüzünde hilâl,
Arkasında eşref saatler apak;
Sırla dönüyor çark..
Bir bilsen neler resmediyor hayâl.?
Zulmetlere inat ardarda şafak,
İnsanlarda merak...

Ruhlara âdeta Cebrail inmiş,
İlhamlarında buğu buğu mânâ;
Kalb buna âşinâ..
Her yörede sanki Hızır gezinmiş,
Renkler akıyor bahardan hazana;
Dillerde hep senâ...

Güm güm şimdi bütün gök kapıları,
İns, cin ve ruhanî sesi karışık;
Bozgunda karanlık..
El açmış her yanda Hakk'ın kulları,
Tekmil yer-gök birbiriyle barışık;
Mevsim buna açık.

Kalblerimiz ızdırapla buruktu,
Coştuk bir kez daha tekbir sesiyle;
Itrî bestesiyle..
Her taraf kardı, kıştı ve soğuktu,
Duyduk baharı bayram nağmesiyle;

Mâzi neşvesiyle...

Sarmıştı hicranlı gam hepimizi,
Yoktu gönlümüzde sevinçten eser;
Simsiyahtı her yer..
Bükmüştü bin bir keder belimizi,
Sıyrıldık hepsinden bir nurlu seher..
Milletçe beraber.

Kalbimiz neş'eyle çarpıyor artık,
Herkes tam tekmil O'na doğru yolcu;
Bekliyor sonucu..
Yolculara rahmet kapısı açık,
Arş gölgesi bu yolun öbür ucu..
Sonrası sır burcu...

“Çocukluk ve gençlik dönemine ait, hatıra mâhiyetinde bir demet karalama…”

VİLÂDET

Doğdu mâh-ı Hüdâ ufk-u beşerde bu gece,
Güller açıldı lâle-misâl serde bu gece.

Sarsıldı baştan başa yine eyyâm-ı tâğut,
Şakıdı bülbül-i şeydâ seherde bu gece.

Çınladı arz u semâ bir ulvî bişâretle,
Geldi ulaştı dertlilere dermân bu gece.

Gökte melek âvâzı zeminde bin velvele,
Duyuldu nefha-i üns perde perde bu gece.

Pervâne oldu nuruna O'nun arz u semâ,
Fahretti köhne zemin asumana bu gece.

Sarıldı hânesi öteden hâle-i nurla,
Tüllendi İlâhî esrâr her yerde bu gece.

RUH-U SEYYİDİ'L-ENÂM'A

Yine gamlandı gönül, yine hicranda bu dem.
Yandıkça yandı gönül nâr-ı sûzanla bu dem,

Sızladı her bir teli kalbimin tıpkı keman,
Ciğerim kebâp oldu aman Sultanım aman!

Geçti bahar, esti hazân derûnum kan ağlar,
Yandı sînem, hûn oldu didem gözlerim çağlar;

Sarsıldı emel, uçtu ümit cana elvedâ!
Başladı hicran, coştu hasret bana elvedâ!

Her yanım yara, ufkum kapkara, pür-melâlim
Ey Dost bir nazar kıl Allah için bîmecâlim!..

SEN'SİN ÜMÎDİM

Binlerce zalâmla iç içe yine bir sabah!
Yok ufuklarda ışık, yok insanlıkta tebâh.

Olmazsa İlâhî inayet, doğmazsa bir nur;
Çekeceğiz hepimiz, çekeceğiz bîhuzur…

Hep inleyecek millet daha bir sürü eyyâm,
Bir sürü eyyâm, tütecek sînelerde âlâm...

Sönecek safha safha hep ümîd-i istikbâl,
Saracak ufk-u milleti bir bitmeyen melâl.

Çekmek mukadder ise, biz ettik kendimize,
Dostlara sırt dönüp düşmanla geldik diz dize.

El ki bizim olmadı beyne mürâfık başta,
Dil ki bizimdi, söylemedi hakkı savaşta.

Göz kulağa, dil de dudağa olmadı zahîr
Ve sustu sîne-i millette emr-i "ve şâvir!" [14]

Olacaktı elbet fecr-i ümidimiz hüsrân,
Dolacaktı elbet âfâkımız nây-ı nâlan...

Doğsun bize va'dettiklerin, doğsun İlâhî!
Sen'sin ümîdim, Sana'dır recâm lâtenâhî..!

14 Âl-i İmrân sûresi, 3/159.

ATEŞTEN ÇEMBER

Gecem hem gündüzüm ateşten çember,
Yüreğimde sızı inceden ince.
Dilimde dildârın hayali ezber,
Yer yer tülleniyor geceden gece...

İçimde tınlıyor firkat bestesi,
Sarsılıyor her an gönül kubbesi;
Uzaktan geliyor ümidin sesi,
Çarpıyor ruhuma heceden hece.

Sarardı baharım, hazâna döndü;
Bir vuslat umarken ışığım söndü.
Ay yüzlü gidip hicâba büründü,
Açılmaz nikâbı peçeden peçe...

Harâp oldu dünyam; ruhum kan ağlar,
Kurudu çemenler bozuldu bağlar.
Hazân eser, eser sînemi dağlar,
Savrulur güllerim gonceden gonce...

BAŞI TUTAN GAFİLLER

Üç beş şımarığın çılgınca mâcerâsına,
Kurban gitti millet, gitti Batı vebâsına.

İnsanlar doğranıyor, herkeste bir sessizlik,
Bu ne hâl İlâhî, nedir bu korkunç hissizlik?

Yanıyorken babasının yandığı ateşde,
Yok küçük bir gayret; yok olduğu kadar leşde...

En korkunç ümitsizlikle giderken ölüme,
Her şeyiyle pâymâl, her şeyiyle lime lime...

Meskenet içinde ölüyor önce vicdânı,
Sonra zilletle çıkıveriyor murdar canı.

Sanmam ola bir insanda daha büyük hüsrân;
Kalmamış zerresi irfânın kör olmuş iz'ân.

Bir şeâmet var ki ülkenin semâlarında,
Haybetler ve hüsranlar sıralanmış ard-arda.

Kurtulduk, kurtuluyoruz diye çırpınırken,
Yollar çığlık oldu inledi, bir sabah erken,

Dertle âh etti sîneler, inledi derinden,
Sanki ak kervan dönmeyecekti seferinden...

MANZARA

Çoraklaşmış topraklar,
Kurumuş hep otlaklar

Gönlüme hüzün salar
Hazan vurmuş yapraklar

Kulluktan bîzâr kullar
Her tarafda hortlaklar

Çevre frenkle doldu
Sırtlarında fraklar

Nesiller köksüz oldu
Hakikatten uzaklar

Ülkeyi sardı ilhâd
Şehâdetsiz dudaklar

Eskiye olsun inâd
Başlarında kalpaklar

Kime anlatsan bunu
Kalkar seni savsaklar

İlkine uydu sonu
Birbirinden bunaklar

Bir çirkef çark kuruldu
Zift zift akar ırmaklar

Oba ova hep soldu
Yaprak döktü kavaklar

Cehâlete revac var
Tafra tüter çıraklar

Şanlı tarihte hasar
Gırtlağında tırnaklar

Gazâ bâğîlik şimdi
Pek hüzünlü bayraklar

Korku ruhlara sindi
Su sızdıran çanaklar

Haya iffet yıkıldı
Haramda hep ayaklar

Şeytan ruha takıldı
Hiç durmadan parmaklar

Düşünceye "elveda"
Zonklamayan şakaklar

Millet kökünden cüdâ
Antik oldu sancaklar

Gericilik bir yafta
İnsanlıktan ıraklar

Kitaplar artık rafta
Güvelenmiş yapraklar

Hürler köleden beter
Müflis dolu sokaklar

Çökmüş sarayı hanı
Kulübede konaklar

Nerde izzetten eser..?
Kızarmıyor yanaklar

Rüzgar aldı her yanı
Bunu kıyamet paklar.

GURBET İÇİNDE GURBET

Gurbet içinde gurbet,
Yandım bîhuzûr oldum.
Hasret içinde hasret,
Hem boşaldım, hem doldum.

Ben ki, bir baht-ı kâre,
Dolaştım hep âvâre,
Hâlime tam emâre,
Bir yeşerdim, bir soldum..

Kâh çöl gibi kavruldum;
Kâh bulutlarla doldum;
Yağmur olup savruldum,
Düşe düşe göl oldum...

Bahar geldi çiçekler,
Yapraklarda böcekler;
Yol yol gezer emekler,
Ben dururken yoruldum.

RAVZA'NIN SAHİBİ'NE

Ben bir garib ü âvâre,
Oldu kalbim pâre pâre,
Tutuldum o gülizâre
Arz eyleyin bunu yâre,

Dîvâne etti beni,
Böyle ağlattı beni.

Bilmez oldum sağ u solum,
Yitirmişim doğru yolum;
Gece-gündüz hep melûlum,
Bir bîçâre zayıf kulum..

Dîvâne etti beni,
Böyle ağlattı beni.

Gönül yaslı, gözler çağlar,
Bu hasret sînemi dağlar,
Kederli bahçeler bağlar;
İnliyor âhımla dağlar..

Perişân etti beni,
Böyle ağlattı beni.

Hayal uçarken mestâne,
Uğradı yol gülistâne,
Ravza namlı bağistâne;
Sığmaz dünyada destâne…

Perişân etti beni,
Böyle ağlattı beni.

Bozup attı her fendimi,
Bilmez oldum ben kendimi;

Nâm u nişânı, erdemi
Mecnunların budur demi..

Dîvâne etti beni,
Böyle ağlattı beni.

NA'T – 1

Müptelâ-yı mihnet-i mâsivâyım Efendim!
Garîk-i bahr-i isyân u rüsvâyım Efendim!

Açılsın ne olur cemâl-i pâkinden nikâb!
Yüzüne aşinâ-yı pür-vefayım Efendim!

Varıp bezmine âşıkân bin bir leâl ister,
Ben bir garîb-i nâlân u şeydâyım Efendim!

Geçer candan, girenler haremgâhına bir kez,
O dertten bin belâya müptelâyım Efendim..!

Olur Mecnun, görenler ruhsârını a cânân!
Kapında mülk-i serâp bir gedâyım Efendim!

Esîr-i dâm-ı firkatte hep yandım yakıldım;
Her subh u şâm inim inim bir nâyım Efendim!

Seherler bûy-ı huzûrunla tüterken her şeb,
Ben neden nâr-ı hasrete yanayım Efendim!

Gel kerem kıl bırakma bendeni bu hicranla!
Kılmazsan kerem, nasıl dayanayım Efendim!

NA’T – 2

İsyanla âlûde bir mücrim-i âvareyim,
Cenâb-ı risâlet-penâha geldim ben fakir.

Derd-i isyanla tepeden tırnağa yâreyim,
Bir kıpkızıl dertten emane geldim ben fakir.

Yandıkça yandım hasretiyle dilde dildârın,
Vuslat deyip bir ulu şâhe geldim ben fakir.

Göster keremin dîdelerim kan ile doldu,
Göster ki bir yüce Dergâh’e geldim ben fakir.
Yüz sürüp hâk-i pâye, sarıldım dâmenine,
Derde dermân cihan-penâhe geldim ben fakir.

Yandı derûnum el-emân ve hûn oldu sînem,
Herkes bab-ı kusad şâhe geldim ben fakir.

Kurtar kayd-ı sivâdan aç artık nikâbını,
Katında bir nîm-u nigâhe geldim ben fakir.

Dehre sor efgânımı, sînemdeki âhımı,
Ey hicranda penâhım râhe geldim ben fakir!

Aradım yıllar boyu, dolaştım vâdi vâdi,
Her şey bir hayalmiş, dergâhe geldim ben fakir.

TEN KAFESİ

Hicranlar tül tül ufkumda ağaran her sabah,
Bilsem ki sırf ben miyim düşünen, bir bilsem âh!

Gurbet, yalnızlık, perde perde duygu ve elem,
Gam yükünü taşıyan bir ben, bir de bu kalem..

Ben söylerim o yazar, düşünürüm yaş döker;
Bu uzun yolculukta, ızdırap sürer gider...

Bir gün her şey biter, bitmeyen sadece hasret!
Hicret içinde vuslat, vuslat içinde hicret;

Arayıp bulamamak, bulup da erememek,
Hergün bilmem kaç kere ölüp ölüp dirilmek...

Düşünüyorum nerden geldiğimi, kimim ben?
Bir şeyler arıyorum her yerde ve derinden;

Kendisine "Sen" diyeceğim gönül sultanım,
Her yerde arayıp durduğum can içre cânım.

Duyduğum anda O'nun o ruh veren sesini,
Aşıp gitmiş olacağım bu "ten" kafesini.

MİRAÇ KANDİLİ

Yine diller deme geldi şükranla bu gece,
Esti bâd-ı saba revh u reyhânla bu gece!

Bu gece kullara Hak'tan ihsanlar ulaştı,
Köpürdü gönüller feyz-i Yezdân'la bu gece.

Çaktı yine Cânan ilinden bir berk-i hatif,
Mü'minlere oldu pinhânlar ayân bu gece.

Hicranla yanıp inleyen sînelere tekmil,
Yetişti ol ulu dîvandan dermân bu gece.

Dil kesildi eşyâ, varlık da okunan kitap,
Duyuldu her yanda bir başka beyân bu gece.

Sığındık öbek öbek dergâhına dildârın,
Geldi mücrimlerin affına ferman bu gece.

Cem oldu bütün rûy-i siyah ne kadar varsa,
İndi ruhlarına Rahmet-i Rahman bu gece.

GURBET YAŞIYORUZ

Gurbet yaşıyorum öz diyarımda,
Kime dert yanayım bilemez oldum;
Hazan yaşıyorum hep baharımda,
Hayatı tatmadan sararıp soldum.

Rüyalar görmüştüm, bugün bir serâp,
Olup bitenlerle ciğerim kebâp;
Fikirler dağınık, gönüller harâp;
Her gördükçe içten içe kavruldum.

Ufuklar her gün daha da buğulu,
Gönlüm her dem ağlamaya kurulu;
Neylersin bu Hakk dostlarının yolu,
Ân geldi boşaldım, ân geldi doldum.

Şimdilik çevreden bir teselli yok,
Tesellî beklediklerim sopsoğuk;
Her hâdise câna saplanan bir ok,
Derdime dermânı ben O'nda buldum.

GAM DA GEÇER

Üzülme kardeşim bu gam da geçer,
Bugün olmasa da yarın olacak,
Vâreden her şeye bir ömür biçer,
Giden gidecek, kalan da kalacak,
Gamlı gönüllere neş'e dolacak.

Var mı bir gece devam edip dursun,
Var mı bir zulüm ebedî kudursun;
Zulmet gelip nur yerine otursun,
Bir gün kış görmüşe bahar olacak,
Mağmum sîneler sevinçle dolacak.

Şimdiye dek kaç kere hazân oldu,
Kaç kere baharlar sararıp soldu,
Pür neş'e yuvalar kederle doldu;
Bekle yeni bir nevbahâr olacak,
Gamla inleyenler şevkle dolacak

RUHUMUZU ÇALDILAR

Çaldılar ruhumuzu kapkaranlık ufuklar,
Gezdiğim her yerde gözlerim geçmişi arar.

Ruhsuz geçen günler ızdırap, ruhsuzluk acı,
Dönüp kendimiz olmadır bu derdin ilâcı.

Kalmadı yaşamada mânâ, her yan simsiyah,
Karanlığa yürüyorum âdeta her sabah..

Döner gelir ümidiyle günleri süzerken,
Ümitlerimle hayal iklimimde gezerken;

Gözlerim çok uzakta kulaklarım da öyle,
"Ey sabâ rüzgârı" diyorum "uğrarsan söyle":

Hasretle yandığımı, kana boyandığımı,
Kalbî ah u vâhımı, dertten usandığımı,

Bitmeyen gâmı söyle görürsen onu eğer,
Bir kere nazar kılsın ızdırap artık yeter

NİYAZ

Muzdaribim, perîşân gönlüm benim
Âteş-i hasretten bir kebâb ister,
Yükselir Rabbime yer yer enînim,
Bahr-i mârifetten bir lübâb ister.

Kerem kıl Allah'ım sığındım Sana,
Açılsın lutfunla dîdârın bana,
Hayat olunca envârın bu câna,
Türâb olur ve özün türâb ister.

Saçıyor gönlüme bârân-ı rahmet,
Görünen bezmine ruhanî rıhlet,
Kuluna nezdinden ediver himmet,
Himmeti bendeki ızdırap ister.

Teveccüh kıl, ruhumu hep şâd eyle,
Şu vîrâne dünyamı âbâd eyle,
Beytim deyip gönlümü küşâd eyle,
Eyle ki bu kulun bir ahbâb ister.

Kavrulsun bu Fettah nâr-ı aşkınla,
Dolsun dîdeleri zâr-ı aşkınla,
"Hû" söylesin hep esrâr-ı aşkınla,
Sırrına şefkatle bir hitâb ister...

HASRET

Âh eyleyip durdum hasret ne yaman,
Gözlerine bir hâl olmuş dediler.
Yemedim-içmedim bir hayli zaman,
Lalelerin renk renk solmuş dediler.

Ağladım inlettim dağ ile taşı,
Dertlilere sorun siz bu savaşı,
Her bucağa katre katre gözyaşı,
Derman olur bu hicrana dediler.

Eridim kar gibi dönüştüm suya,
Yusuf misal düştüm kör bir kuyuya,
Karışmıştım biraz yaşa kuruya,
Mansur gibi asılmalı dediler.

BAHR-İ İSYAN

Açıldım belâ-yı bahr-i isyâna,
Garîbim affeyle beni İlâhî!
Sarsıldı irade, geldim emâna,
Bırakma hicranla beni İlâhî!

Hayatım adeta bâr oldu bana,
Günlerim tamamen zâr oldu bana,
Dostlarım bir bir ağyâr oldu bana,
Terk etme ağyâra beni İlâhî!

Umarım olsun nezdinde bir yüzüm,
Kesildi sesim ve tükendi sözüm,
Görmezse eğer cemâlini gözüm,
Öldürür bu hicran beni İlâhî!

İsterse yağma olsun bütün vârım,
Kalmadı artık dünyada karârım,
Her şeyden usandım burdan bîzârım,
Alıver nezdine beni İlâhî!

DÜN BUGÜN

Bakıyorum milletin mâzîdeki hâline,
Dönüp ürperiyorum şimdiki melâline.

Mefâhir köpürüyor âlem-i eslâfında,
O tıpkı bir kabristan âlem-i ahlâfında.

Böyle değildi bir zaman bu arslanlar yurdu,
Her yanda hazân esti, her yanı hazân vurdu.

Değerlendirip coşmuştuk bir eşref saati,
Hissederek başımızda o Sonsuz Kudreti.

Sarsıyordu cihanları milletin nârası,
Yoktu bütün dünyaya karşı onun pervâsı.

Şimdi o, silinip giden çöldeki iz gibi,
Dağlara çarpa çarpa dinmiş bir deniz gibi.

Yok artık kabarıp sahile vuran dalgalar,
Esince hep hırçınca esiyor esen rüzgâr.

Sanki her şey sönmüş, gökteki kandiller bile,
Nemlenmiş hassas gözler milletin mâtemiyle...

Ona revâ görülen o tarihî hıyânet,
İşgallerle başlamıştı bu büyük cinayet.

Sonrası yığınlara bir illüzyon oyunu,
Arkadan inkâr ediyordu herkes soyunu.

NEFSİM

Pencerede hep yan yana,
Ben ve o emmâre nefsim;
Kâh ben ona, kâh o bana,
Dalaşır kapkara nefsim.

Gün olur sıyrılır başım,
An gelir durur savaşım,
Az ona bıraksam başım,
Sürükler hep nâra nefsim.

Damla damla içimde gam,
Durmaz verir laîn müdâm,
Bazen dersin işim tamam,
Sürer beni zâra nefsim.

Herkesin farklı nefsi var,
Benimki yaman canavar,
Canavar bir cana kıyar,
Kıyar bin diyâra nefsim.

Nefis yüzsüzlerden yüzsüz,
Hem kulaksız hem de gözsüz,
Sataşır ruhuma dümdüz,
Çeker bir kenara nefsim.

Allah'ın dostları ayrı,
İlişmez onlara gayrı,
Yârdır hep kuluna hayrı,
Pes der bu karara nefsim.

DÜŞME NEFİS AĞINA

Düşme nefis ağına, sakın mekr-i şeytandan,
Yürü sana layık bir doğru yârân ara bul.

Bîvefadır ehl-i dünya onlara aldanma,
Âşinâ-yı Hak olan bir kârubân ara bul.

Mağrur olma dünyaya mâil u zâildir ol,
Gezme âvâre öyle, bak da burhân ara bul.

Bir ticaret yapmadın bu cihana geleli,
Zikreyle gel Rabb'ini, dârü'l-emân ara bul.

Gaflet sana revâ mı, görüyor seni Rabb'in,
Râm olup nefse kalma yürü Rahmân ara bul.

Varınca öteye neşrolur âmâlin bir bir,
Gelir terazi hesap yürü Gufrân ara bul.

ENDİŞE

Endişem, tek endişem o son durak,
Korkarım ansızın gel derler bana!
Beliriverir de uhrevî şafak,
Hayata "elveda", öl derler bana!

İnsan kendini ebedî sanıyor,
Gafletle yaşıyor hep aldanıyor,
Yaşlandıkça daha da bulanıyor,
Bir gün gelir, bunu bil derler bana!

Ne ilm ü amel ne gözlerde bir sel,
Çürük işler yaptın, çürüktü temel,
İşte gelip çattı korktuğun ecel,
Aksine kendini sal derler bana!

Varınca öteye kopar bir feryat,
Buraya kadarmış ol kara inat,
Gel, ey hayatı her zaman serâzât!
Ha işte defterin al derler bana!

Dökülür meydana bitevî sırlar,
Ayân olur bütün gizli kusurlar,
Veliler alırken köşkler kasırlar,
Bir süre daha sen kal derler bana!

Enbiyâ, evliyâ görürler izzet,
Usâta efendim eder şefaat,
Tartıya girerse şayet nedamet,
İşte sana da bir el derler bana!

Münkirler girerler küfr ile nâra,
Yürür mü'minler o dâr-ı karâra,
Yetişir şefaat bütün füccâra,
Şimdi gözyaşların sal derler bana!

ZULM İLE ÂBÂD OLANLAR

Her yanda zulme göre bir nizam kuruluyor,
Ard arda baskılar hep ufkumuzu yalıyor.

İşler yapılıyor ki sığmaz insânî hisse,
Her fezîâ düşürüyor yığınları ye'se.

Bir şirzime-i kalîl ki duyguları batak,
Bunlarca gaye sadece hayvanca yaşamak...

Yok bir ölçü ve kıstas, hemen hepsi serâzâd,
Zulm ile oturup kalkıyor, zulm ile âbâd..

Onlar kımıldayınca birden hayat duruyor,
Izdırabı gelip tâ sînelere vuruyor.

O anda kapanıyor tüm yollar sahillere,
Yelken-kürek karışıyor bütünü sellere.

Derken dayanıyor arşa efgânı mâsumun,
Libâsı kefen oluyor zavallı merhûmun.

İş bitti sanmayın, kopuyor işte kıyamet,
İşte sahildeki çocuk bekliyor sıyânet.

İşte gözleri yaş yerine kan döken biri!
Ve işte yığınlar, ağlıyor civânı, pîri!

Onlar yükselen feryadı ney gibi dinliyor,
Onlar gülüp eğleniyor, inleyenler inliyor.

Hep köpürüp durdular tıpkı Cehennem misal,
Lânetle anacak onları binlerce masal...

RÛŞEN ÇEHRE

Açılmış bir gül gibisin, çehren ne de rûşen,
Sen'inle her şey pür neş'e, Sen'inle gönlüm şen.

Sen cihanların Süreyyâsı bir biliversen,
Sen'in o nim-nigâhından her taraf bir gülşen.

Sayende ben şen, âlem şen, cihanlar şen, hep şen,
Görülen güzellikler Sen'in bir ânlık neş'en...

SARSILAN HÜLYÂLAR

Renk renk tüten emeller hicranla bitmemeli,
İkbal va'deden günler yıkılıp gitmemeli.

Sönmemeli ışıklar, hürmet görmeli haklar,
Bilinmeli nur zulmet arasındaki farklar.

Zulmeti nur bilenler, baskın yapıp gelenler,
Yıktılar bir geçmişi değerleri delenler.

Kıyıldı bir destâne, çığ geldi gülistâne,
Soldu hep kırmızı al, düştü her şey hazâne.

Gördüm bunu ta candan, doldu gözüm hicrandan,
Mahzun gönüller şimdi, ayrılmıştık limandan.

BAŞIMIZDA

Sağnak sağnaktı nurlar başımızda,
Izdırap zerkettiler aşımızda;
Karanlık zifirî, gözler de kördü,
Çökerken koca tarih karşımızda.

Nuru hâlâ bütün bütün gitmedi,
Söyleyeceği var, henüz bitmedi;
Bir yeni güne gebe hadiseler,
Nur var toprağımızda taşımızda.

Şimdi sevinin Hakk'ın zaferine,
Yürüyün hep sonsuzluk seferine,
Îlân edin civânına pîrine,
Cihan Sultanı artık başımızda...

BABAMA

-Ağır hastalığı münasebetiyle-

Çekilin aradan, yol verin dağlar,
Sinemdeki korlar yakıyor beni,
Coştu yine sel sel gözlerim çağlar,
Gezdirir bu hicran dîvâne beni.

Dolaşır dururum gözlerim giryân,
Gönlümde inilti ruhumda efgân;
Rabbimden erişe derdime dermân;
Çevirdi bu hasret hazâna beni.

Bir âteş-i sûzân düştü dilime,
Görenler şaşıyor garip hâlime;
Ne çâre diyorlar gözde selime
Belki de sanarlar dîvâne beni.

Sarsıldı ümidim, bulandı efkâr,
Sarardı güllerim, bülbül sitemkâr;
Gömüldü tasaya bütün lâlezâr,
Görenler görüyor vîrâne beni.

Ulaştır selâmım ey bâd-ı sabâ,
Babama ki o en şefkatli baba,
Kalkıp dönerse yeniden mihrâba,
Dua dua ansın nâlâne beni.

DERİN TASA

Bir derin tasam var dermâna muhtaç,
Lokman Hekim dahi çâre bulamaz;
Çırpınıyorum çâresiz, bîilaç,
Bir yaman dert ki dahası olamaz.

Sıra sıra düşman, diyorum kader,
Gelen günler gidenlerinden beter;
Bir tesellîm var, bu da bir gün biter,
Hiçbir şey dünyada dâim kalamaz.

Kesti felek yer yer soluğum-sesim,
Tükendi tâkatim, bitti nefesim;
Kaynayan kazandı sanki kafesim,
Yara derin dendi kimse saramaz.

Sadece ben değil bu denli dertli,
Yüzlerce ben gibi boynu kementli.
Dertliler kaderden böyle senetli,
Yazandan başkası geri alamaz...

ŞİİR

Şiir, kâinatın ruhunda saklı bulunan güzellik ve tenâsübün, varlığın çehresindeki tebessüm ve dil-rübâ keyfiyetin şiire açık ruhlarda bir nağme hâline gelmesidir. Bu yüksek ruhlar arasında öyleleri vardır ki, onların kalbleri âdeta birer hokka, Ruhu'l- Kudüs'ün solukları da onun mürekkebidir.

* * *

Şiir, öteleri kurcalama yolunda duyulan "hay-hû"yun veya bu uğurdaki cehdin, iniltilerin; ondaki ses ve sözler ise, yaşanılan ruh hâleti ve iç derinliğinin, şairin düşünce ve istidadı ölçüsünde bir resmidir. Bu itibârla da, şiire ait her ses ve söz, ancak dile geldiği andaki ruh hâletiyle tam kavranabilir.

* * *

Şiir, şairin bakış ve duyuşuna tesir edecek inanç, kültür ve düşünce tarzlarına göre doğar ve şekillenir. Ne var ki, onu derinleştirip idrak üstü seviyeye ulaştıran en güçlü kaynak da yalnız ilhamdır. İlhamla coşan bir gönülde zerre güneş, damla da derya olur.

* * *

Şiirde, akıl ve düşüncenin rolü ne kadar büyük olursa olsun, insan gönlünün o konudaki tesiri her şeyin önündedir. Bir de akıl, mantık derken, gönülde yeşeren bu düşünceler, hayalle kanatlanınca, gider Sonsuz'un kapılarını zorlar ve uhrevî birer nağme hâline gelir.

* * *

Şiir, hâl-i hazırı aydınlatan bir şule, ilerilere ışıklar salan bir projektör ve öteler kaynaklı bir aşk ve heyecan bestesidir. Gerçek şiirin ikliminde gözler aydınlığa erer, uzaklar yakın olur, ruhlar da sönmeyen bir azm ve şevke ulaşır.

* * *

Şiir de, tıpkı yakarışlar gibi, insanın iç dünyasındaki iniş-çıkışları, şevk-hüzün hâllerini dile getirir ve ferdin yüce hakîkatle konsantre olması ölçüsünde de, âdeta lahutileşir. Aslında her münâcat bir şiir, her şiir de bir münâcatdır. Elverir ki o şiir sonsuza açık olabilsin.

* * *

Sonsuzluk düşüncesinde yeşerip, kalbin kanatları ve ruhun gücüyle her zaman saf düşüncenin semâlarını kollayan bir şiir, ilimler gibi pozitif

düşünceye fazla itibar etmez. O, müşahhasla, sadece bir vasıta olarak meşgul olur. Onun bütün hedefi mücerredi bulup onun vesayetinde bitmeyen bir yolculuk gerçekleştirmektir.

* * *

Şiirde, her duyulup düşünülen şey tasavvur edilebiliyor, tasavvurlar firesiz olarak muhâkemeden geçirilebiliyor; sonra da, şairin iç dünyasında birer esinti hâlinde beliren bu gizli unsurlar, kelime ve cümlelerle soluklanacakları âna kadar mevcûdiyet ve canlılıklarını koruyabiliyorlarsa, o şiir taze ve canlı kalmaya namzet sayılır. Aksine, şiir diye ortaya koyduğumuz şeyler zebercet taşlı birer bakır yüzük veya kömür kakmalı birer elmas gerdanlıktan farksızdır.

* * *

Şiir, o "Bilinmez Mevcûd"u aramayı hedef seçtiği için, düşüncede buğu buğu esrar, geçilen yollarda alaca karanlık ve çok yönleriyle kapalı bir iklime ait zor anlaşılır çok buudlu bir sestir. Bu itibarladır ki, gerçek şiirin her kelime ve cümlesinde, esrarengiz bir şatoda, her ses ve görüntüyle irkilen fevkalâde hassas bir seyyahın müşâhede ve duyuşları sezilir.

* * *

Şiir, bir yürek hoplaması, bir ruh heyecanı ve bir gözyaşıdır. Aslında gözyaşları da kelimelere baş kaldırmış saf birer şiir demektir.

* * *

Şiiri, şairlere ait bir kısım solmayan çiçekler ve bu çiçeklerin çevreye saldıkları kokular şeklinde yorumlamak da mümkündür. Toprağı temiz, suyu duru, tohumu da belli olduktan sonra bu çiçeklerin renk ve kokusuna doyulmaz..!

* * *

Anlamadan söyleyen, söylemeyip de anlayan şairlerin sayısı hiç de az değildir. Birincilerin lâf u güzâfına bedel, ikincilerin şairâne bakış ve düşünüşleri, kelime ve cümlelere ihtiyaç duyulmadan dahi insana çok şey fısıldar.

* * *

Şiiri, sadece mevzûn söz şeklinde anlamak yanlıştır. Ruhu cezbeden, mazmûnu ve ifâdesi gönüllerde hayret ve hayranlık uyaran nice mensûr sözler vardır ki, her biri başlı başına âdeta birer şiir âbidesidir.

* * *

Her san'at dalı gibi şiir de netice itibarıyla nâmütenâhiyle sarmaş dolaş değilse kısır ve sönüktür. Sonsuz güzelliklere meftûn insan ruhu, sonsuza tutkun insan gönlü, ebedden ve ebedîlikten başka hiçbir şeyle tatmin olmayan insan vicdanı san'atkâra, hep öteleri kurcalamayı fısıldamaktadır. Kalb, ruh ve vicdanından yükselen bu inilti ve iştiyakları hissetmeyen san'atkâr, bütün bir hayat boyu eşyanın dış yüzünü taklitle uğraşır durur da, bir kerecik olsun bu tenteneli perdenin ötesini görmeye muvaffak olamaz.

* * *

Bir nazımda; şekil mânâya, mânâ da şekle feda edilmediği, aksine her iki cephe de ruh ve ceset münasebeti içinde ele alınabildiği takdirde, her vicdânın sevip tabiî bulacağı bir âhenge ulaşır o şiir. Ve artık böyle bir şiir hakkında hayalin teklif edeceği herhangi bir yeni motif de söz konusu değildir.

* * *

Şiirin bir dış yüzü vardır ki, orada daha ziyade kelimeler, cümleler, ölçü, edâ gibi hususlar hâkimdir. İç yüzüne gelince; orada ruh, iç âleminde mayaladığı düşünceleri ifade için, yerinde çiçeklerin çehresi ve kelebeklerin kanatları gibi en süslü ve zarif cümleleri, yerinde kıvılcımlar gibi düştüğü yerde yangın çıkaran kelimeleri ve yerinde de neyin feryatlarına denk iniltiler meydana getirecek sözcükleri arar, bulur ve yerli yerine yerleştirir ki buna şiirin mûsikîleşmesi de diyebiliriz.

* * *

Sırlar ve işaretler şiirin ana kaynaklarından birisi olması itibarıyla, sırra ve işarete açık bir şiirde, olduğundan daha fazla bir genişlik ve ihata hissedilir. Ama bu ihata yine de şiirin harîmi içinde ve onun surları ile çevrilidir. Şiir tedâilerin kollarında buudlaşıp ve rengârenk mânâ iklimlerine doğru yayılıp genişlerken dahi yine kendidir.

* * *

Şiire, esas itibarıyla düşünce ve duyuşun birbiriyle kaynaşıp bütünleşmesinden meydana gelen bir ton hâkimdir. Ancak, insan bünyesindeki hipofiz bezi gibi, düşünce ve duygunun arkasında da onlara hükmeden ve her noktada kendilerini hissettiren niyet ve nazar gibi iki mühim unsur vardır ki, bunlar bütün beyit ve mısralara birer renk olarak akseder; fikrin ayağının kaydığı yerlerde onun elinden tutar ve hissin önünde bir sihirli lâmba gibi hep

onun geçeceği yollara ışıklar saçarlar.

* * *

Şiir, kinleri, nefretleri, heyecan ve ızdırapları, ümit ve inkisarlarıyla içinde çimlenip geliştiği toplumun solukları; şair de, yerinde bu toplumun nefes borusu ve akciğeri; yerinde de dili-dudağıdır. Her şiir, kendine malzeme teşkil edecek olan, içinde yeşerip geliştiği cemiyetin hususiyetleriyle mütalâa edildiğinde bir şeyler söylese de, ona dâyelik yapan toplumu nazar-ı itibara almadan, ondan bir şeyler anlamak oldukça zordur.

414001-20111123